

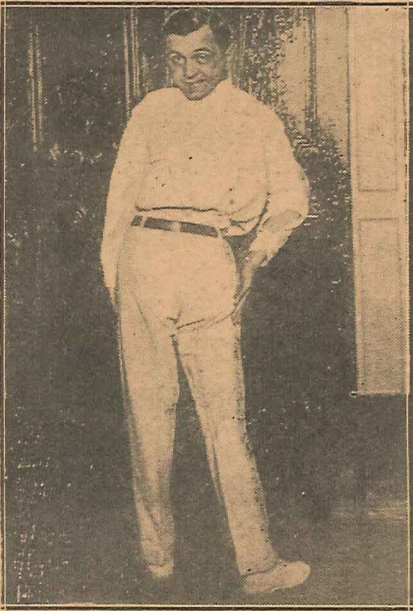
ALLERS FAMILIE-JOURNAL

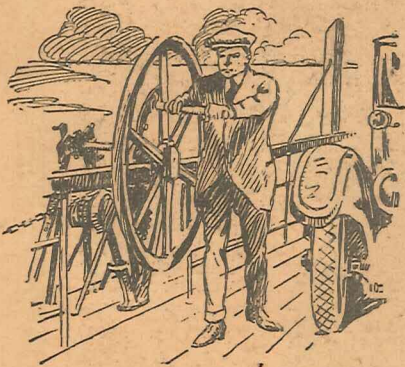
En rædselsscene i lekeværelset. Efter en akvareltegning.

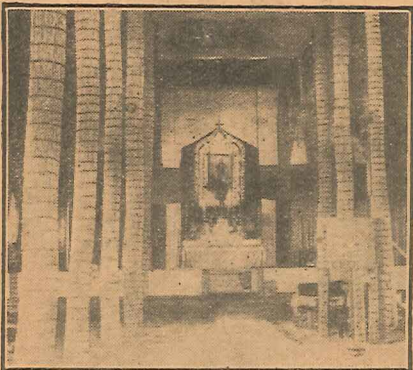
KURIOSITETER

Manden som kan dreie hodet helt om paa ryggen heter Laurelle og er amerikaner. I tre samfulde aar har han daglig øvet sig paa denne kunst, som endnu ingen har gjort ham efter. Hos almindelige mennesker vilde det uvægerlig ende med døden, hvis deres hode paa den maate blev tvunget rundt en halv omgang. Der maa en særlig konstruktion av hvirvelsystemet til for at kunsten skal kunne gjøres. Og Laurelle er da ogsaa for tiden gjenstand for indgaende studium av Amerikas læger og videnskapsmænd.

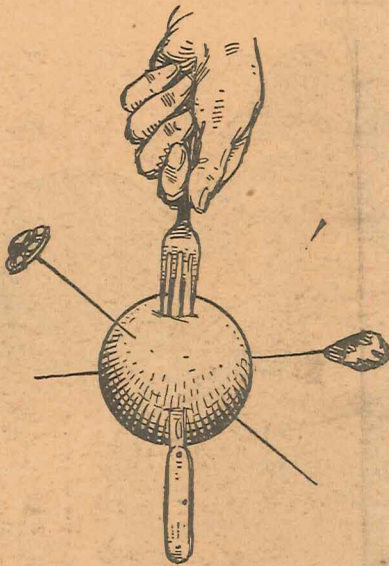

Automobilistene færger sig selv over elven. Der er et sted ved Themsen i England, hvor en landevei ender blindt. Den fortsættes ganske vist paa elvens motsatte bred, men for at komme derover, maa man gjøre en omvei til en bro som ligger et godt stykke derfra. Det var en stor skuffelse for motorfolk at kunne hit og pludselig se sig stanset i sin fart. Saa bekostet Englands automobilklubber en færge og la den her. Men der blev ingen færgemand ansat. Man mente at automobilistene selv kunde spille rollen som færgemænd. Og det gjør de da nu ogsaa. Fra bred til bred løper en jernkjetting, som gaar op om en valse paa færgen. Ved at dreie paa et haandhjul paa færgen drives denne over elven med passagerene og deres automobil ombord. Saa nu behøver man ikke mere gjøre den tidsspildende omvei ned til broen.

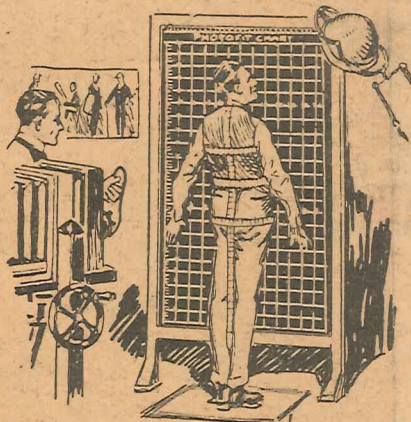

Kirken, hvor alt er av straa. En av verdens merkeligste kirker er den i Kisubi i Uganda, det merkelige negerrike ved Viktoria Nyansa sjøen. Folkene i Uganda hører til den bekjendte

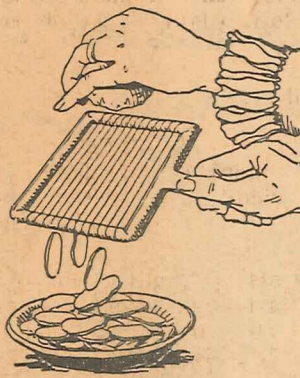
Vagandastamme av Bantufolkene, som udmerker sig ved intelligens og ved sin evne til at motta kultur. Kristendommen, baade i dens katolske og dens protestantiske form har vundet stor utbredelse i Uganda, og straa kirken her er et vidnesbyrd derom. Saa godt som alt, hvad der findes i denne kirke, om det saa er søilene som bærer straa-taket, er av straa.

En vidunderball som ikke kan punktere — ikke engang naar man ønsker at den skal det! Den er ufølsom baade overfor kniver, gaffer, knappnaaler, saks, spiker og hundetænder. Skulde en hund finde paa at ville leke med, naar en liten pike kaster ball, og løpe efter ballen og tygge litt paa den, slik som hunder undertiden pleier at gjøre, saa er ulykken ikke stor, ti denne ball vil gaa uskadt ut av kampen. Det er paa forhaand usandsynlig at en slik haardfor vidunderball er fylt med luft likesom andre baller. Og det er den da heller ikke. Men hvad er det da inde i den? Simpelthen svampgummi. Det gjør samme nytte som luft, holder nemlig ballen utspilet. Men det har den fordel at det ikke gaar sin vei, fordi om selve ballen faar en læk.

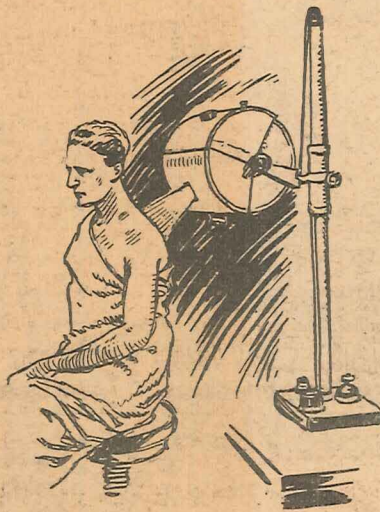
Maaltagning hos en moderne, amerikansk skrædder foregaar ikke mere paa den gammeldagse maate ved hjelp av et metermaal. Den som skal ha en ny dres sydd efter maal, stiller sig bare op foran en med hvile streker kvadrert tavle, først med ansigtet vendt imot tavlen og saa med siden vendt imot den. Der blir nu tat to fotografiske plater av vedkommende i to stillinger, hvorefter skrædderen finder maalene ut ved baketter at studere de to fotografier. Paa billedet sees den person man tar maal av, omspændt med forskjellige centimetermaal. Disse har intet med den nye metode at gjøre. De er bare anbragt for at antyde paa hvilke punkter det er skrædderen baketter særlig maa fæste sin oppmerksomhet, naar han skal beregne maalene, hvilket sidste ganske enkelt sker ved at lægge side- og frontmaalene sammen, dividere summen med to og multiplicere det utkomne med 3,1416, der er den sedvanlig brukte værdi for størrelsen Pi, som man benytter naar man av en cirkels diameter ønsker at beregne lengden av cirkelens omkreds.

En potetesdeler som denne sparer husmoren megen tid hver gang hun skal lage potetessalet eller franske poteter, især naar det dreier sig om større mængder. Den er som man ser ganske enkel i sin konstruktion, bestaar av en ramme med et haandtak og med tynde metalsnorer utspændt parallelt i rammen likesom i de bekjendte eggdelere. Det enkle lille apparat gjør i fem minutter det samme arbeide som ellers kræver tre kvarter, naar det utføres med kniv.

En dukke som kan graate ordentlig. En opfindelse som er sikker paa at gjøre lykke blandt alverdens smaapiker, der leker med dukker, er denne dukke som kan graate ordentlig. Naar man trykker den i ryggen, triller klare taarer nedover dens røde, runde kinder. Den mand som har opfundet denne dukke heter George J. Hoefler, og han bor i Stapleton ved New York. Dukkens hode er hullt og fylt med vand. I et hul i nakken paa den sitter en kork, og gjennem den løper en gummislange, som ender i en liten ballong. Et tryk paa denne ballong har den virkning at vandet presses ut gjennem dukkens øine. — Dukke-Lise graater ordentlig!

Reumatisme kan kureres ved hjelp av ultraviolette straalere, paastaar utenlandske læger. Patienten anbringes foran et apparat som dette. Lyset som sendes ut herfra, passerer gjennem et filter, der bare tillater de virksomme, ultraviolette straalere at slippe igjennem. Naar disse i saa mange henseender merkelige straalere træffer huden paa det sted, hvor reumatismen især holder til, vil de i

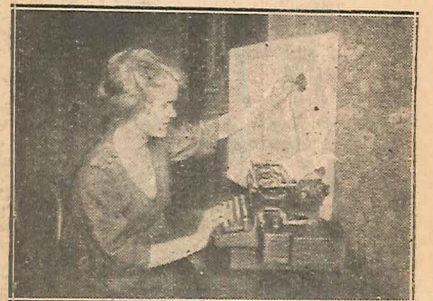
løpet av forholdsvis kort tid faa båret med denne generende plage. Dette paastaar som sagt utenlandske læger efter de ved talrike forsøk indhøstede erfaringer.

Pianolampen anbringes paa panden. Likesom man har hodeltelefoner som spændes fast til hodet, har man nu ogsaa pianolamper, som anbringes paa den spillendes pande. Forbilledet til disse lamper er hentet fra minearbeidernes lamper, som disse har spændt fast til hodet for at kunne ha begge hænder fri. Ogsaa læger og tandlæger har optat denne ide. Og nu er den annektert av de pianospillende i Amerika. Den lille lampe tilføres batteristrom fra et litet batteri som sitter bak lampen. Med en slik lampe paa panden kan den spillende udmerket godt se notene og klaviaturet, mens det øvrige værelse ligger i mørke.

Hun koker poteter i sin hat. Men hatten er ganske vist heller ikke av almindelig tui eller straa, besat med letfængelige fjær og tyl. Den er laget av det ildfaste asbeststof, som har fundet saa rik anvendelse alle steder hvor det gjælder at sikre sig mest mulig mot brandfare, f. eks. i teatre, hvor forteppet ofte er av asbest. Kokningen i hatten er naturligvis bare et kuriøst eksperiment for at vise i hvilken grad asbest er ufølsomt overfor flammer.

Den elektriske skrivemaskin er nu allerede i bruk mange steder. I det ydre ligner den en almindelig skrivemaskin, men i virkeligheten er forskjellen i bygning nok saa stor. Bokstavtangentene er kontakter. Naar man rører ved dem, sluttet strømmen, og armen med det angjældende bokstav trykkes op mot papiret. Man sparer allsaa det sedvanlige mer eller mindre kraftige anslag av tangenten, hvorfor det paa langt nær blir saa trættende at skrive paa elektrisk skrivemaskin som paa de „gammeldagse“. Den elektriske skrivemaskin kan kobles til strømledningen ved en almindelig stikkontakt. s

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 43.

Torsdag 27. oktober 1921.

45 aarg.

Sommerliv paa Pacifikkysten: Et parti vandtennis.

Den kaliforniske sommer varer længer end de fleste andre landes og mens vi her i Norge er midt oppe i vinterforfølelsene, glæder Pacifikkystens lykkelige beboere sig endnu ved et muntert badeliv. Billedet viser en ny idræt som i sommer, da varmen var paa sin mest tropiske høide, vandt sterkt indpas blandt de unge, toneangivende amerikanere; det var et ballspil som fik navnet vandtennis og som i alt væsentlig er det samme som rigtig lawn-tennis, bare at det, som navnet antyder, spilles i vandet istedenfor paa land. Det paastaes at være overordentlig underholdende og rikt paa spændende momenter, ikke mindst naar de unge mandlige eller kvindelige deltagere pludselig gaar glik av en god ball, fordi de i hastverket sluker en mundfuld saltvand.

— Efter originaltegning av W. Stott. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

Hvad han søkte og hvad han fandt.

Av
B. M. Croker.

(Fortsat.)

Da var jeg jo aldrig kommet til Mysore og hadde aldrig lært Dem at kjende, Mrs. Bourne," svarte han muntert. "Men bedre sent end aldrig, saasnat Beamish's kommer tilbake reiser jeg hjem og ser hvad jeg kan skrape sammen. Meget blir det desværre ikke er jeg ræd for, ti mine egne penger er gaat med til reparasjoner av min onkels eiendom og nogen av de tilhørende gaarder; men det jeg kan redde tar jeg med herover, og saa kjøper jeg mig en kaffeplantage og blir planter."

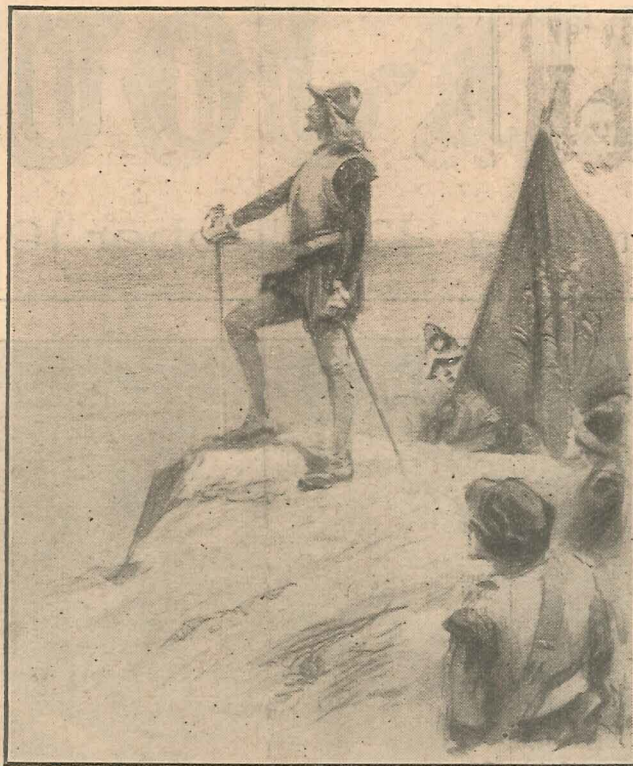
"Vil De virkelig det?" mumlet Mrs. Bourne og betraktet ham tankefuldt. Ved sig selv tilføiet hun: "Kommer han her tilbake og finder Barbie som Lewis Mac Kenzies hustru blir han her ikke i fire og tyve timer."

Nogen ganger om uken foretok Mrs. Bourne og hendes unge venner en ridetur i omegnen. Mallender red en kraftig brun hest fra Bonagherry, Kartairis herskerinde en rolig kastanjebrun, og Barbie en mager, graa hest hvis tyvagtighet og dygtighet til at klatre hadde skaffet den navnet "Katten". Efter at ha redet et langt stykke vei i gaasegang mellom bare kaffebusker og efter at ha passert en forlatt plantage, hvor planternes dødsfiende "boreren", en slags orm, hadde ødelagt alt, kom selskapet omsider ut paa det græsbevokste land og de store, tause sletter som ligger indenfor fjeldkjeden mot vest. Her var enger, bakker og smaa trægrupper som gjenkaldte i erindringen parkene i England, og her tilbragte selskapet mange morsomme og behagelige timer i den kjølige, rene luft.

En dag tok de ridende en anden retning. De red ned over nogen halsbrækken-de stier, over vaate, sumpagtige trakter, og naadde tilsidst egnen omkring Canara hvor klimaet var varmt og fugtig og hvor det gjaldt at undgaa de indfødtes hellige lunder som var viet deres forfædres aand-der, og hvor disse nu blev sagt at færdes og bringe ulykke over de formastelige som vaaget sig derind. Takket være det regnfulde klima findes der i dette land en yppighet som maa sees, for den kan ikke beskrives. Her vokser bambusrør av enorm høide, store teaktrær med glinsende blader, kjæmpeplataner, sandeltrær og sagopalmer, alt imellem hverandre, og her er en blomsterrigdom som intet andet sted. Hestenes hover trampet over liljer, begonier, orkideer og venushaar, og naar de ridende fulgte de smale stier, befandt de sig mellem masser av konvolvolus og søtt duftende busker, hvor duften av niddo var den mest fremherskende.

Der fandtes flere vakre utsigtpunkter, men de var utilgjengelige fra de fleste sider, fordi underskogen var fuld av tornet krat og av elefantslyngplanter, som indhyllt træerne i et net av flammende røde ranker.

De store øieblik i kulturens historie.

Spanieren Balboa ser, først av alle europæere, første gang utover Det stille hav.

Begjærighet efter bytte og tørst efter berømmelse drev, efter at Kolumbus hadde opdaget Amerika, store skarer av eventyrere over Atlanterhavet til den nye verden med alle dens rigdomme og merkværdigheter. Blandt disse var spanieren Balboa. Det var ham som fik æren av at være den første europæer, hvis øie kom til at se utover det Store eller Stille havs bølger. Med omtrent etpar hundre dristige eventyrere brøt han op fra Santa Maria paa Panamatangens Atlanterhavsside for gjennom tætte, næsten ufremkommelige skoger, moradser og over fjeldrygger at finde vei til det store hav, som en av indianerhøvdingene hadde sagt ham fandtes "seks soler" (dagsreiser) fra Santa Maria. Egnens usundhet, de brede elver, de høie fjelder, de tætte skoger, de utallige slanger og andet giftig kryp gjorde reisen til en av de besværligste som nogensinde er forelat. Men Balboas ukuelige energi trodset alt besvær. Og da de "seks soler" var blitt til fem og tyve, saa Balboa den 25. september 1513 fra en fjeldtind et umaadelig hav dypt nede for sine føtter. Det var det Stille hav. Andægtig kastet han sig paa knæ og takket Gud, fordi han hadde ført ham hertil. Saa reiste han sig og gik ned til havbredden, vadet med sit sverd og skjold ut i vandet like til brystet og tok under høitidelige former verdenshavet i besiddelse for Spaniens konge, Ferdinand den katolske. Bare fire aar efter blev Balboa halshugget i Santa Maria, mistænkt for oprørstendenser mot sit land og sin konge.

"Dette var et sted de gamle portugisere var særlig fortrolige med," sa Mrs. Bourne og holdt hesten an for at beundre de pragtfulde farver.

"Intet under at de kaldte det 'det pragtfulde Indien'."

"Nei, her er i sandhet pragtfuldt!" sa Mallender.

"Og dog har selv dette paradisi sin slange," fortsatte hun. "Rent bortset fra cobraen imellem bambustrærne, tigreren og leoparden som lurer i de hellige lunder, er disse skogers værste plage — iglene."

"Naa, jeg vilde da heller møte tusen igler end en leopard," erklærte Barbie.

"Ja, det vilde jeg ogsaa, men De gjør Dem ikke noget begrep om hvorledes disse avskyelige væsener kan plage livet baade av mennesker og dyr — for øieblikket har 'Katten' allerede en fem—seks stykker oppover benene."

Mallender hoppet straks av for at befri hesten for disse plageaander.

Den praktiske dame rakte ham en liten pakke og sa:

"Det eneste middel mot dem er dette. Jeg har altid salt med mig naar jeg kommer paa disse egne, og jeg blir her aldrig længe, endskiønt jeg skulde ønske vi kunde bli her, for det eksisterer ikke noget

vakrere og mer forunderlig end ildfluene naar de begynder at lyse op. Allikevel bør vi heller ride videre."

"Ja, jeg tror ogsaa jeg heller vil tænke mig ildfluene," sa Barbie, "endskiønt dette er det vidunderligste drømmeland jeg nogensinde har set."

"Ja, dette er en virkelig tropeskog, og dog er vegetationen endnu tættre og mer pragtfuld i de indfødtes hellige avlukker."

"Jeg skulde ha lyst til at streife igjennem en av disse hellige lunder engang," sa Geoffrey.

"Ja, da vilde De faa et frygtelig vrøvl med regjeringen, hvis de vilde dyr ikke aat Dem — for de indfødtes hellige lunder er fredet."

"Man kommer til at tænke paa det gamle testamente," sa Barbie, "med baaltilbedelsen og offerlundene."

"Ja, og disse blir holdt likesaa høit i ære. Endel av Lewis Mac Kenzies plantage omfatter en slik hellig lund ved navn Devara Rudu og han maa svare en høi avgift av den. Jeg tror ikke det er længe siden at der er foregaat menneskeofringer paa disse steder, og endnu den dag idag hviskes der om grusomheter som finder sted i avsides huler under fanatismens og hemmelighetens kappe."

"Men hvorfor tar politiet og lovene ikke affære?" spurte Mallender.

"Aa, politiet kan ikke være overalt, allerminst inde i dype, omtrent uigjennemtrængelige skoger, og saa betragtes den slags ting som mord eller selvmord. Naturligvis kan jeg ogsaa ta feil, og kanskje foregaar der ikke andet i disse hulene end besværgelser, djæveltilbedelse og trolldom."

"De har nu en meget daarlig mening om dem," sa Mallender med en munter latter. "Hvis jeg bare kunde faa lov til at færdes i en av disse pragtfulde lundene skulde jeg gjerne risikere alt, likefra vilde hunder til trollmænd."

Av og til sluttet etpar naboer sig til selskapet og man spiste saa tiffin eller te paa et særlig vakkert sted.

En vakker eftermiddag hadde man avtalt en tur til et bekjent utsigtpunkt som kaldes "Vinduet mot vest", hvor man skulde nyde utsigten, spise et maaltid kold mat, og saa ride hjem i maaneskin. "Vinduet" laa syv kilometer fra Kartairi og veien gik gjennom frodige kaffemark, dype daler, og langs bugtede stier gjennom tæt krat for saa at ende med en høi skrænt — og her laa saa panoramaet utbredt for øiet.

"Det er virkelig uleiligheten værd," erklærte Mrs. Bourne. "skjønt jeg maa indrømme at jeg bare har været der to ganger. Det er en saa avskyelig daarlig vei. Naar man naar et bestemt punkt kommer man til en brat kløft i fjeldene, og der igjennem ser man like ned paa slettene som strækker sig helt ned til det indiske hav. Naar man netop kommer ut av de trange klippestier, hulveiene og junglen, er dette syn av havet saa pludselig og uventet at det aldeles tar veiret fra en. Man har en følelse av at her er noget man aldrig har set maken til. Humboldt, den bekjente reisende som har besøkt saa mange land, anser utsigten fra Mac Courtys Peak som aldeles ligner vort 'Vindu', for den vakreste i verden, og jeg tror han har ret."

„Men Himalayafjeldene da?” sa Mallender. „Der har man jo den evige sne.”

„Ja, Himalayafjeldene er vidunderlige. Jeg har set dem fra Darjeeling, 'Verdens tak', og de er majestætiske, mægtige og overvældende, men saa høie og iskulde at man kun kan nærme sig deres skammel i omtrent tyve kilometers avstand — de er uopnaaelige som stjernerne. Her staar man derimot midt inde i gamle Madras mellem blaanende fjeld, og pludselig trær man ind i lutter sol og skjønhed. Man staar med foten ved et blomsterteppes, og tvers over de tropiske skoger og vidtstrakte sletter ser man det blinkende, glitrende hav. Jeg husker første gang jeg stod ved 'Vinduet', da graat jeg, kanske fordi synet av havet drog mine tanker mot hjemmet, mot England — kanske fordi jeg syntes at ha set et glimt av himlen.”

Paa en sti som gik i siksak som en utørket bæk, mistet Mrs. Bourne hest og det var et kjedelig bournes for „Ibex” hadde svake hover; men dette lille uheld gav støtet til Geoffreys og Barbies skjæbne.

„Der er en god halv mils vei endnu til 'Vinduet', og jeg tør ikke ride der, for veien er elendig, saa jeg vil heller bli her og ta imot kulierne og gjøre forberedelser til aftensmaten. Du, Barbie, og kaptein Mallender maa naturligvis ride videre; dere træffer nok Mr. Mac Kenzie og den unge Reekie.”

„Men vi kan ikke la Dem bli tilbake her alene,” indvendte Mallender.

„Jo, jeg er ikke ræd; der er ingen tigere paa denne aarstid og forresten vilde den vel ta hesten først. Skynd dere nu og spill ikke tiden; dere naar akkurat at faa se solen gaa ned.”

Saa red Barbie og Mallender videre langs en besværlig vei over glatte, mosgrode klipper, trærøtter og skifer, for endelig at stanse paa en aapen plads.

Barbie steg av hesten og de stod begge som fastnaglet og stirret nedover de eviggrønne skoger som laa ved foten av klippe, over de vidtstrakte enge som laa for deres føtter, iklædt al tropenes herlighet, som en verden fuld av fred og skjønhed. Bak en engene laa havet glitrende i utbrednet, over hele landskapet var der utbredt en egen straaleglans, og selve havets aand syntes at gripe tilskueren om hjertet.

Mallender betraktet en stund synet i taushet, og det var den unge piken som først talte:

„Hvor vidunderlig! Hvor pragtfuldt! Det er som et eventyr. Man føler sig saa —” hun holdt inde og søkte efter ord for at forklare sig.

„Ja, og man kommer til at tænke paa saa meget,” fuldendte han.

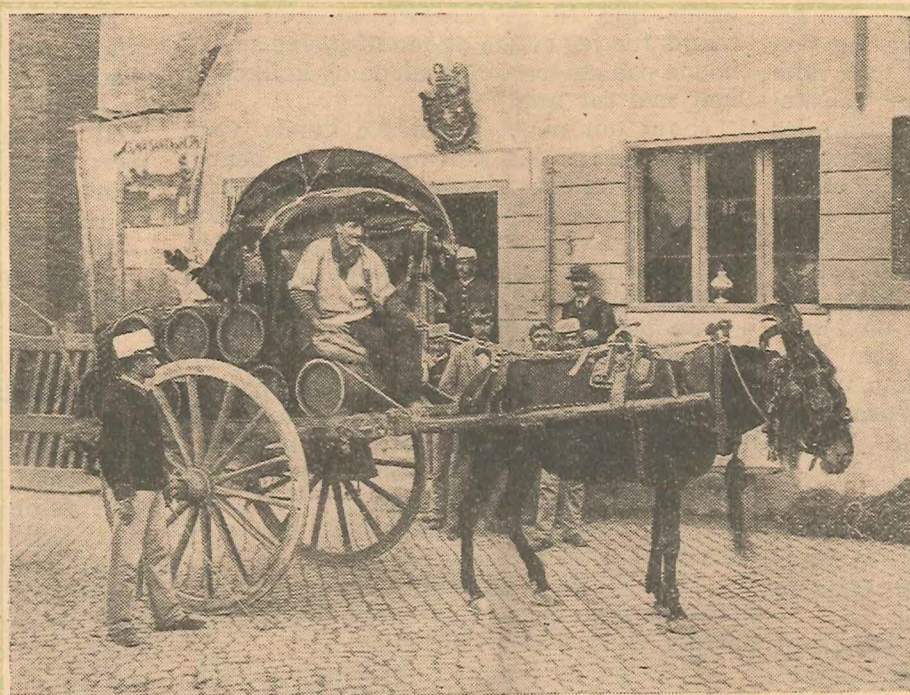
„Jeg tror næsten jeg kan gjette Deres tanker.”

„La mig høre,” sa han og vendte sig mot hende.

„Da De fik øie paa havet følte De en dyp længsel efter at komme hjem.”

„Ja, jeg saa etter den lille sorte prikken der som er en damper, og jeg tilstaar at jeg gjerne vilde hjem — paa en maate da. Jeg blir ogsaa nødt til at reise snart.”

„Ja, og Mrs. Bourne har tat billett til mars for at kunne være hjemme til guttenes paaskeferie.”

Vinkjærren gjør holdt utenfor acciseboden.

Folkelivsbillede fra Italien.

I gamle dager spille accisen, d. v. s. den avgift som blev lagt paa visse indenlandske varer, en stor rolle som inntægtskilde for staten; ikke bare luksus-saker og artikler som glas, papir, lær, saape osv. maatte man betale accise av, men ogsaa levnetsmidler og især drikkevarer, som vin, øl og brændevin var staaende objekter for denne direkte beskatning, som utadtil blev markert ved smaa, morsomme acciseboder utenfor byens porter. Nu er accisen forsvundet de fleste steder undtagen i enkelte sydlige land, f. eks. Italien, hvor man endnu kan finde en god, gammeldags accise, med skjold over døren og uniformerte accisebetjenter. Det virker som et pust fra længst henrundne dager at se en vinkjærre som den her paa billedet gjøre holdt utenfor accisen, mens en skare kongelige embedsmænd med megen værdighet og med strenge miner indkræver den obligate vintold.

„Og De, Miss Miller?”

„Aa, jeg —” hun prøvde at tale muntert og uforknytt. „Jeg faar nok aldrig se England igjen.”

„Hvorfor ikke det?”

„Jeg har ikke noget hjem der. Min mor har slaat haanden av mig.”

Mallender saa paa den hjemløse Barbie klart mot den blaa luft, paa hendes haar som hadde løsnet sig og skinte som guld i solen, paa den lille, sørgmodige mund og paa taarene som hang i hendes øienvipper. Han bare saa — og kastet saa forsigtigheten ut av „Vinduet”.

Det var jo sandt at hun intet hjem hadde, og det hadde han heller ikke, men hvorfor skulde han saa ikke be hende dele livet med sig?

„Miss Miller — Barbie —” begyndte han varmt — „hvis De nu reiste hjem med mig — eller — eller — hvis De vilde vente til jeg kunde skape Dem et hjem herute —”

„Jeg forstaar Dem vist ikke,” sa hun og blev blussende rød.

„Ja, jeg er et fæ som sedvanlig. Jeg mener — jeg ber Dem om at bli min hustru.”

Barbies hjerte banket voldsomt og hun stod taus et øieblik, skjønt det forekom Mallender som en evighet, saa sa hun tilsidst:

„Det kan ikke være Deres alvor!”

„Mit alvor! Jo, det sverger jeg Dem til! Barbie, lille Barbie! Du vet ikke hvor jeg elsker dig og hvor meget det har kostet mig at tie. Jeg syntes det var min pligt at vente til jeg hadde et hjem at by dig, men enten det nu er synet av havet eller synet av dine taarer — saa maatte jeg tale nu.”

Her gjorde „Katten”, hvem denne samtale ikke interesserte og som ivrig ønsket at grasse, forsøk paa at rive sig løs, men Mallender tvang den tilbake med et ryk.

„Jeg vet godt at jeg ikke er meget værd,” fortsatte han. „Jeg har gjort mine saker daarlig og er desværre meget fattig. For øieblikket ialfald har jeg næsten ingen penger.”

„Jeg holder bare saa meget mer av Dem for det,” lød Barbies uventede svar.

„Er det sandt? Men hvorfor det?”

„Da De var rik la De slet ikke merke til mig — før den dag da jeg faldt med Nizam. De var en slik fornem, fetet ung herre som var velset hos guvernøren, oversaa os unge piker og —”

„Nei, nu har jeg aldrig hørt saa galt! Det var da en frygtelig beskyldning. Og jeg som opdaget Dem allerede den første aften jeg spiste middag hos Fred. Spør De bare Nancy Brander, det var hende som fortalte mig at De var forlovet. Det slo jeg jo ikke i blodet paa mig, og senere vet De jo selv at De vendte mig ryggen.”

„Ja, det gjorde jeg jo,” indrømmet hun.

„Og nu,” sa han og trak pusten dypt. „nu ber jeg dig, Barbie, om du vil gi mig dig selv. Jeg vet godt at det er meget forlangt.”

Barbie svarte ikke, men noget som var skjønnere end selve aftenrøden fyltde hendes sjæl med lykke og bragte taarene frem i hendes øine. Fra første øieblik hadde hun følt en uimotstaaelig tiltrækning mot den unge mand som stod der foran hende med blottet hode, og hun hadde tænkt paa det som den høieste lykke at kunne kalde ham sin elskede og hustru. Taushet kan undertiden være talende. Barbies yndige, uttrykksfulde ansigt talte tydeligere end ord og Mallender drog hende henrykt til sig.

Mon noget i verden kan sammenlignes med den lykke de to følte da deres læber møttes for første gang?

Et øieblik blev de staaende haand i haand i lykkelig taushet. Det hele forekom dem som en himmelsk drøm hvorav de blev vækket braat ved lyden av stemmer og fottrin paa stenene paa stien.

„Naa, her er dere,” pustet Mac Kenzie idet han tok av sig hatten og tørket svetten av panden. „Det var pokker til vei, men for et vidunderlig syn — vidunderlig!” fortsatte han mens han blik hvilte paa panoramaet for deres føtter. Solen holdt nu paa at synke ned i vest og et rosenrødt gjenskin speilet sig i den blinkende sjø.

„Ja,” tilføiet Mac Kenzie, „man skal lete længe efter en slik utsigt. Hvis 'Vinduet' laa i Skotland vilde jeg utnytte det som turistseværdighet og tjene en formue paa det. — Hvor er Mallender blit av?”

„Han er vist gaat for at fange min hest som er løpet sin vei.”

„Løpet sin vei? Naada, Miss Miller! De har var været at se efter hesten at De har glemt at se etter hesten.”

„Ja — jeg hadde aldeles glemt den,” lød det sandfærdige svar. „Men 'Katten' er et klokt dyr, den kan godt klare sig selv. Naa, nu er den nok fanget!” utbrøt hun da Mallender i det samme viste sig med hesten.

„Vi maa vist heller ride tilbake nu,” sa Mac Kenzie; „Mrs. Bourne gav os tre kvarter til veien frem og tilbake, og den tid er snart gaat med. De vil vel ikke ride nedover, Miss Miller, det er vanskelig. Det er som at gaa nedover en trap der er gaat istykker. Mallender kan trække 'Katten', saa kan jeg ta mig av Dem.”

Det var deilig at spise aften i dalen som laa badet i maaneskin, og tjenestefolkene hadde under Mrs. Bournes ledelse tændt et baal og kokt vand og dækket et lækkert aftensbord i græsset. Et ungt irsk egtepar, Mr. og Mrs. Kennedy, som hadde holdt Mrs. Bourne med selskap utbrøt ved synet av Barbie og hendes ledsager:

„Vi kommer nok snart i bryllup paa Kartairi, Mrs. Bourne!”

„Tror De. Hvem skulde det være?”

„Hvem? Naturligvis Miss Miller og Mac. Han er en velhavende mand og De kommer nok til at maatte se Dem om efter en anden ung pike til huset.”

„Ja, og Mrs. Bourne skal faa lov til at lete længe før hun finder en saa vakker ung pike som Barbie,” sa Mr. Kennedy. „Hun er vor eneste rigtige skjønhet. Hun har en teint som ingen rose behøver at skamme sig over.”

„Jeg tror dere tar grundig feil begge to,” svarte Mrs. Bourne som holdt paa at skjære for en fugl.

Ved ottetiden brøt selskapet op og Mrs. Bourne besteg Geoffreys hest, mens en staldkar ledet Ibex, og Mr. Kennedy og Geoffrey skiftedes om at ride dennes laadne hest. Mr. Mac Kenzie red i spidsen med Barbie. Den unge mand lot til at mene at hans anseelse gav ham ret til at væge sin ledsager, og Geoffrey saa langt efter parret da de forsvandt i dalen. Naa, Herregud, det gjorde jo ingenting om Mac red nogen kilometer sammen med Barbie, selv om han inderlig ønsket sig i hans sted. Barbie hadde jo git ham sit ord, hun tilhørte h a m.

Stakkars Barbie hadde en riktig ubehagelig ridetur idet hun maatte opby al sin kvindelige kløgt for at avverge endnu et frieri, og da samtalen allikevel stadig kom ind paa et fortrolig spor, sa hun tilsidst at hun hadde slik voldsom tandpine at hun ikke kunde snakke, og Mac som var meget forelsket og yderligere opildnet av hendes kjølige væsen gjemte med et suk sin erklæring til bedre tider, litet anende at hans hjertes utkaarede hadde alle sine tanker hos den mand som kom bakefter med en halt hest og som han i sit stille sind kaldte en „landstryker”.

Mrs. Bourne fik vite nyheten like efter hjemkomsten, og merkelig nok ytret hun ingen overraskelse.

„Jeg liker ham forfærdelig godt,” sa hun og omfavnet Barbie, „og jeg tror dere vil bli lykkelige. Min lille Barbie eger sig utmerket til at være gift med en fattig mand.”

De følgende aftener blev der talt mer end der blev musicert; der blev lagt planer om kaffeplantager og møbler, men der blev allikevel tid til at sitte alene sammen paa verandaen og se paa det maanelyse landskap mens Mrs. Bourne skrev brever og gjorde forberedelser til sin reise. Det var lykkelige aftener hvor der byggedes luftkasteller og utveksledes tanker og hvor to hender møttes i skjælvende længsel.

Luften var ren og kjølig, aftenene var saa stille at hele verden syntes at være faldt tilhvile og stilheten blev bare avbrutt av to unge stemmer.

„Jeg synes du er modig, Barbie,” sa Mallender; „du vet hvor smaat vi kommer til at faa det.”

„Ja, men Mrs. Bourne sier netop at jeg eger mig til at bli gift med en fattig mand, for jeg er saa økonomisk. Jeg sparer baade paa smørret og kullene og kokken er helt ræd for mig.”

„Som om noget menneske kunde være ræd for dig! Jeg skal arbeide saa haardt jeg kan, og saa kjøper vi en liten kaffeplantage som Tom anbefaler, og vi skal faa det herlig. Vi kan godt holde etpar hester, og masser av hunder, og saa reiser vi til Bangalore i den døde tid. Ikke sandt?”

„Jo, det skal bli herlig. Du har nok tenkt paa alting.”

„Ja, for vi har ingenting at vente paa og ingen at spørre om lov. Naturligvis vil jeg fortælle Fred og Fanny det; Fred beundrer dig, vet du nok; jeg tror blandt andet fordi du aldrig har redet Naughty Mare træt. Du skal besøke ham, smelte hans hjerte og faa ham til at føre dig til alters.”

„Hvis du viste ham dit stakkars saarede hode og dine magre kinder tror jeg snarere at det vilde smelte hans hjerte.”

„Naa, ja, nu kommer jo Tom og Jessie tilbake, saa skal jeg selv gaa i løvens gap og samtidig træffe forberedelser til min hjemreise. Det blir frygtelig at forlate dig, Barbie.”

„Ja, men jeg synes at den som blir latt tilbake her har det værst.”

„Nei, slet ikke; men forresten har vi ingen grund til at beklage os. Tre maaneder gaar fort; jeg kan være tilbake før Mrs. Bourne reiser og hente dig, Barbie, med samt alle dine dyder og fortrin.”

Pludselig blev det unge pars planer forstyrret av et brev som Mallender mottok og som lød saaledes:

„Vi skriver til Dem for at be Dem komme straks til Madras. Hvis det kunde passe Dem at komme med toget klokken fire neste torsdag den 11. ds. vil De bli møtt av et bud og erfare noget som er til stor fordel for Dem.

Deres ærbødige
Brown & Co.”

„Se her,” sa Mallender og rakte Barbie brevet. „Det er den samme gamle visen, men denne gang agter jeg ikke at la mig holde for nar. Brændt barn skyr ilden.”

„Ja, men dette brevet er jo ikke fra Jaffer,” indvendte Barbie. „Det er jo fra Brown & Co. Jeg tror at dette er riktig nok og at du tilsidst vil faa høre — eller se — noget.”

„Nei, det vil jeg nok ikke.”

„Maa jeg se?” bad Mrs. Bourne og efter at ha læst brevet sa hun:

„Barbie har ret. Denegang er det ikke nogen aprilsnar. Jeg synes De bør reise.”

„Men da maa jeg jo reise imorgen,” sa Mallender.

„Aa, gid jeg kunde bli med!” sa Barbie. „Jeg er sikker paa at der vil hende dig noget ordentlig rart.”

„Der vil hende noget ordentlig rart hvis du ikke ser efter smørkjernen nu, Barbie. Jeg maa jo se at dra nytte av dig saalænge jeg har dig for jeg er ræd for at jeg ikke har dig neste aar ved denne tid.”

„Neste aar!” gjentok Mallendere. „Nei, det haaber jeg sandelig ikke. Da har nok Barbie allerede længe kjernet smør for mig.”

„Saa? Men hør nu, unge mand, sæt De Dem paa den graa hesten og rid over til Sarma og telegrafer at De kommer til Madras paa torsdag.”

Saaledes hadde Mrs. Bourne i en haandevending sendt det lykkelige par avsted hver i sin retning.

XXX.

Det var omtrent mørkt da toget fra Bangalore rullet ind paa jernbanestationen i Madras og Mallender hørte nu atter larmen av brændingen da han steg ut av kupeen og ivrig saa sig om. En statelig, indfødt tjener nærmet sig med en ærbødig hilsen og spurte:

„Er det kaptein Mallender?”

„Javel.”

„Vil Deres naade behage at følge med mig?”

„Og min bagage, hvad den?” spurte Mallender og pekte paa kufferten sin.

„Den sætter vi ind i garderoben.”

„Naa, de har nok ikke isinde at beholde mig natten over,” tænkte Geoffrey smilende, mens han fulgte sin fører ut til en elegant automobil som stod og ventet. Saa snart han hadde tat plads steg tjeneren op og automobilen gled avsted. Det var en prægtig automobil, og Mallender beundret dens elegante utstyr mens han sat tilbake lænet med cigaren i munden som en mand der ikke har nogen bekymring her i verden.

(Fortsættes.)

Fotografiet.

Av

Lucie Delarue-Mardrus.

Frøken Tripet gyste da hun traadte ind i den kjendte fotografers atelier og blodet steg hende op i kindene, men straks efter blev hun likblek.

Det var første gang hun skulde la sig fotografere av en rigtig fotograf; hittil var det bare amatørfotografer som hadde tat hendes billede.

Hun visste at det vilde bli meget dyrt, og alle hendes møisommelig sammensparte penger vilde gaa med til det, men hendes mor hadde sagt: „Naar vi sender et fotografi av den slags er du sikker paa at opnaa et gunstig resultat.”

Gertrude Tripel var kommet utover den alder, hvor man endnu kan gjøre sig haab om at bli gift og allerede for tre aar siden hadde hun meget mot sin vilje indlemmet sig i peppermøens kred, da en dame, hvis bekjendtskap hendes familie nylig hadde gjort, hadde fundet en mand til hende.

„Han er arkitekt og enkemand med to døtre paa femten og tretten aar og han vil bare gifte sig med en dygtig og forstandig pike,” sa damen. „Den unge pikes ydre spiller jo ogsaa en rolle. Har De ikke et fotografi De kan laane mig? Det vil jeg vise ham til en begyndelse og dersom det tiltaler ham, kan han gjøre en reise fra Carcassonne til Paris for at en sammenkomst kan finde sted.”

Gertrude hadde bedt sine forældre om at faa lov til at gaa alene op til fotografen; hun var saa nervøs ved tanken om hvad det gjaldt, at hun ved det mindste ord vilde bli bragt ut av fatning, ja kanske endog briste i graat.

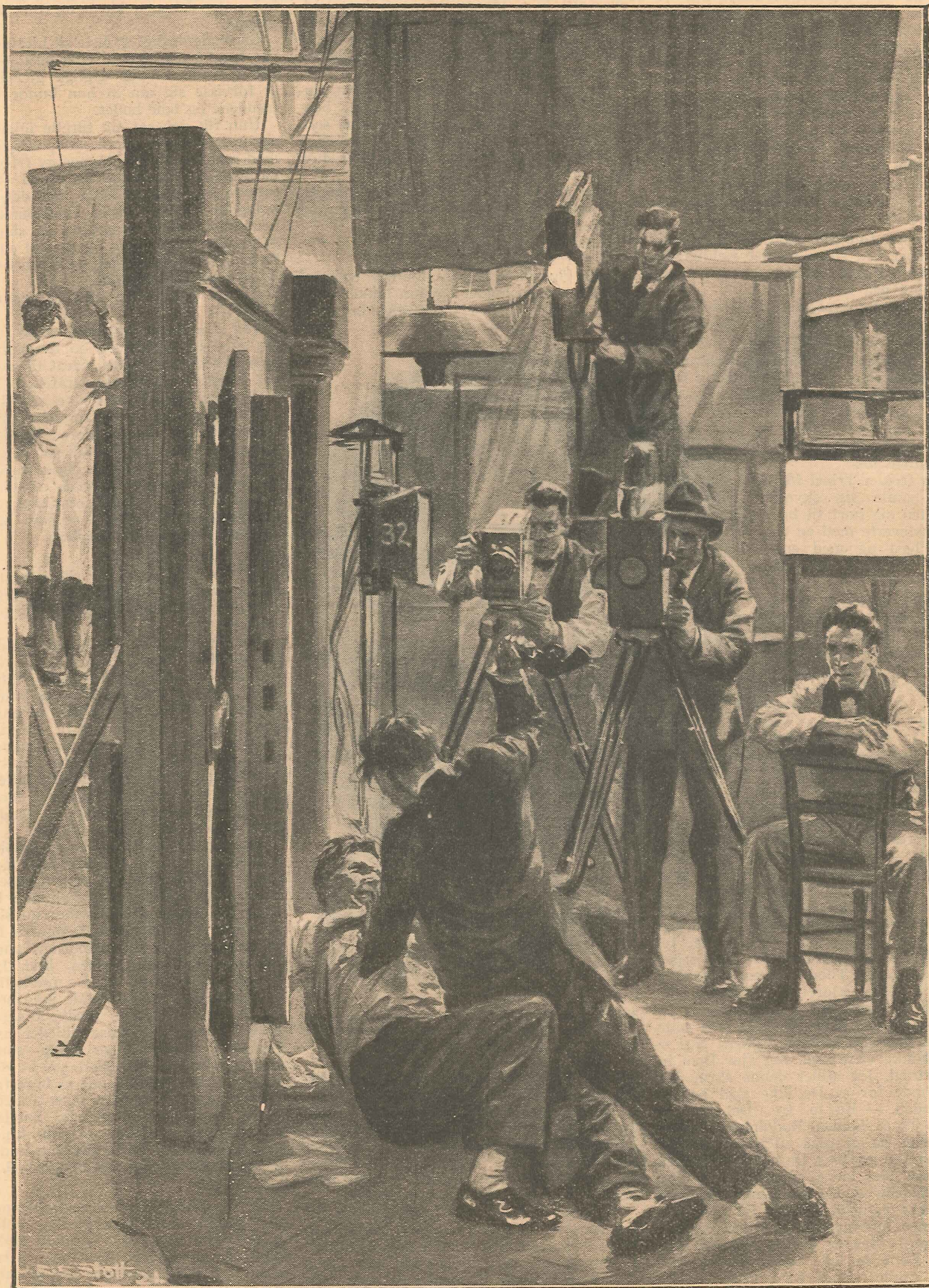
Allerede dagen forut forberedte hun sig. Hun hadde med rystende hænder hjulpet sin mor med at pynte litt paa sin peneste kjole og hun hadde sydd nye sløifer paa sine søndagssko.

Efter en søvnløs nat var hun allerede om morgenen gaat til friserdamen for at faa sit haar vasket, bølget og frisert.

Hendes utseende bar merker av den søvnløse nat; hendes kinder var hule, hendes teint gusten og hendes lange næse, som hun ikke forstod at pudre rigtig, var ganske rød.

(Forts. side 8.)

Naar man filmer et pengeskapyveri.

Det er et litet blik ind bak kulisserne i selve optagelsesteatrets allerhelligste, hvor de billeder blir til, som senere skal faa vort hjerte til at banke i spænding, naar vi sitter i kinematografen og ser dem gli henover lerretets hvite flate. Det er indbruds-scenen i en sensationel forbryderfilm som optas. Pengeskabet — d. v. s. den malede kulisse — staar opstillet i forgrunden; foran det paa gulvet ligger tyven og hans paagriper i rasende kamp; sceneinstruktøren sitter med armene paa stolryggen og dirigerer „slagsmaalet“ og ovenover de to fotografer som optar scenen, ser man belysningsmesteren, som kaster sin elektriske lyskegle ned over skuespillerne. Men bak pengeskabet tilvenstre skimter man en dekorationsmaler, som uforstyrret av det drabelige optrin ved siden av sig fortsætter sit arbeide paa den næste kulisse.

(Forts. fra side 6.)

Da hun endelig kom til det fine kvarter hvor fotografen bodde gik hun som om hun skulde træ mellom egg, fordi hun var saa ræd for at tilsmudse sine sko; hun holdt sig saa ret som om hun hadde en stiver i ryggen, fordi hendes korset generte hende og hun turde hverken se tilhøire eller tilvenstre for ikke at ødelægge friserdams kunstverk, som hendes hat ikke kunde sitte fast paa.

Da hun efter at ha kjørt op med elevatoren, traadte ind i atelieret, var hun ganske forvildet.

Den store fotograf stod sammen med sin hjælper ved siden av det vældige apparat der forekom hende som en kanon som sigtet paa hende.

Den store fotograf var en høi, mager mand med et glatrakket ansigt og en monokle som stadig faldt ut av hans øie.

Hans assistent var liten og kulerund og lignet nærmest en dummeperter fra et sirkus med sine vide benklær, sin altfor lange frak, sit haar der strittet som svineborster og sit forskrækkede ansigt med det underdanige blik.

Inden frøken Tripel fik tid til at samle sig skyndte fotografen sig bort til hende og avleverte med en rivende hast og med ensformig tonefald de sedvanlige fraser.

„Goddag, frøken! De er sandelig præcis! Deilig veir idag, ikke sandt? — Vi er jo blit enig om tre stillinger! Her er et stort speil, hvor De kan ordne Dem. — Rodolphe, ta den store bakgrund med træer, min ven. — Vær saa god at ta av hatten, frøken! — Godt! Jeg ser vi maa la Deres vakre kjole komme til sin ret. Sæt Dem paa denne lille feltstol. Litt længer tilbake. — Det er godt! — Nei, litt mer forover! — Godt! Jeg vilde gjerne se Deres ene haand. Nei, la mig lægge den. Slik. — De skal ikke være ræd for at støtte albuen. Udmerket! — Nei, nu skjuler De for meget Deres ansigt. Træk haanden litt tilbake. Nei, ikke saa meget! — Det er godt! — Den andre haand lægger vi her. Nei — der! — Litt mer lys, Rodolphe! Træk gardinene for. Sæt skjærmene sammen. Tillat, frøken, vi maa gi Dem en liten kjøretur! Har De det, Rodolphe? Træk litt i bordet mens jeg stiller stolen paa plads. Nei, De maa endelig ikke forandre stilling, frøken! Nu! — De skal ikke være ræd. Jeg gjør Dem ingen fortræd. Jeg stiller denne skrue bak Deres hode for at De ikke skal bevæge det. Saadan. — En, to, tre. Det blir tre meter. Ta avstanden, Rodolphe! Saa vil jeg gjerne ha et glad uttryk i blikket! Tænk paa en god bok De har læst, frøken, og se saa like ind i apparatet. De ser altfor alvorlig ut. De maa smile. Haanden ligger ikke naturlig nok og De maa ikke stritte med lillefingeren. Nei, ikke saadan! Tillat mig! Saa er der en haarlok, som generer Dem. Ja, tak! Sænk venstre skulder en smule! Hold Dem rank — stolt reis ings! — Godt! Stik ikke foten for langt frem! Nei, nu trak De den for langt tilbake. Saadan. — Saa, Rodolphe, ta det nu! — Nei, vent litt! De maa lave en pen mund til mig, frøken! Saadan! — Ja, alvorlig, men allikevel et litet smil. — Se stivt paa apparatet. — Nu, stille. — Nu, Rodolphe — Mange tak, frøken!”

Gertrude som var ganske fortunlet, overveiet hvor mange grimaser hun hadde gjort i det avgjørende øieblik. Hendes hjerte hadde banket omtrent likesaa sterkt som en dødsdømt i det øieblik bøddelen lar øksen falde.

Skruen som klemte hende i nakken, fingeren hun var ræd for at røre, hendes fot, skuldre, ryg og de stive øine som skulde stirre ind i apparatet og munnen som hun skulde trekke sammen til et smil, alt smertet hende.

„Der fik vi den ene stilling,” sa fotografen smilende, idet han skrudde apparatet fra hendes nakke.

„Hvil Dem nu litt, frøken!”

Hun reiste sig.

Den rivende ordstrøm hamret endnu i hendes trommehinder og hun lukket øinene et øieblik; men da fotografen begyndte

Da hun naadde det fine kvarter hvor fotografen bodde gikk hun meget forsigtig, da hun var ræd for at tilsmudse sine sko.

at gaa etpar skridt frem, for igjen at gaa etpar skridt tilbake, maatte hun atter se op.

Hans monokle faldt ustanselig ned, men han satte den likesaa hurtig i øiet igjen efter først at ha latt tungen gli henover den som om den hadde været et frimerke og hans opmuntrende blik forøket bare frøken Tripels undseelse og keitethet.

Gertrude, hvis kinder brændte som ild, gikk bort for at se sig i speilet, mens de to mænd tumlet omkring med sine apparater.

Hun kunde ikke kjende sig selv igjen. Den store frisyre, friserdamen hadde sat op av hendes nyvaskede, sterkt bølgede haar, gjorde hendes hode dobbelt saa stort som det ellers var og hendes hjerte var endnu mer beklemmt, da hun nu skulde sætte sig tilrette til det næste billede.

„Saa tar vi et brystbillede med hat paa!” erklærte fotografen. „Sæt i en ny plate, Rodolphe!”

Den lydige medhjælper stak sit hode ind under det sorte klæde og rotet med apparatet.

Gertrude ønsket av hele sit hjerte at hun var langt borte derfra. Hun ønsket at hun var hjemme ved sin daglige gjerning for at forvise sig om at hun kunde bevæge hændene og bøie hodet.

Hun fik dog sat sig tilrette igjen foran apparatets store, runde altopslukende øie med hatten oppe paa toppen av frisyren og da hendes øine, næse og mund efter de samme formaninger som ved den første optagelse hadde naadd høidepunktet av nervøsitet stillet fotografen en slags trægalge, hvori der hang og dinglet en støvet fiolbuket av tøjblomster, op foran Gertrude og sa i en bydende tone:

„Se nu paa denne med et drømmende blik!”

Ved den tredje optagelse kom fotografen med en tøjrose og da Rodolphe stod med klædet over hodet, parat til at trykke paa knappen, utbrøt fotografen:

„Frøken, ønsk Dem denne rosen!”

Fem dager efter fik familien prøvebilledene tilsendt. Faren, moren og Gertrude var allesammen like spændt paa at se dem; men hvem kan beskrive deres forførdelst da fotografiene av Gertrude nærmest lignet en kvinde paa femti, hvis træk var saa rædselslagne at det saa ut som om hun var gaat fra sans og samling.

Og dog skulde et av disse fotografier lægge grunden til den lyse og lykkelige fremtid som blev Gertrude Tripel beskaaret.

Fru Dubois, den dame som hadde omtalt arkitekt Fornari og som var overbevist om at han og Gertrude var som skapt for hverandre, fikk se de kriminelle fotografier. Føst maatte hun le høit over den motsætning de dannet til den virkelige Gertrude; men saa sank hun modløs sammen, ad denne vei var der intet haab, tænkte hun, ingen mand kunde fatte kjærlighet til et slikt fugleskræmsel. Men med ett fikk hun en indskydelse og hendes humør vendte sprudlende tilbake.

Hun reiste til Carcassonne, besøkte arkitekten og viste ham i samtalens løp fotografiene av Gertrude. „Han maatte da se hvor vakre billeder man kan ta i Paris.” Hvor arkitekten lo! — „Men nu skal De se hende i virkeligheten!” Og fru Dubois rakte ham etpar amatør-billeder, som viste Gertrude i familiekredsen, blid, kvindelig og omsorgsfull, og — merkelig nok — fru Dubois anelse hadde ikke bedraget hende, for arkitekten fordypet sig i den grad i at betrakte disse billeder av den beskedne, huslige unge piken, som han straks følte sig tiltrukket av, at det slet ikke var ham paafaldende at høre fru Dubois' begeistrede lovtaler over Gertrude og inden besøket var tilende, hadde hun maattet love arkitekten at han skulde faa ledsage hende til Paris, saa hun kunde faa presentere ham for familien Tripel.

Det var altsaa fugleskræmsel-fotografiet som gjorde det lettere for fru Dubois at indlede den vanskelige samtale og bringe arkitektens tanker hen paa Gertrude, uten at han fikk mistanke om at det skedde i nogen hensigt; og fru Dubois moret sig senere ofte med at ta det frem og i tankene utmale sig den motsætning det dannet til Gertrude Fornari, arkitektens lykkelige hustru.

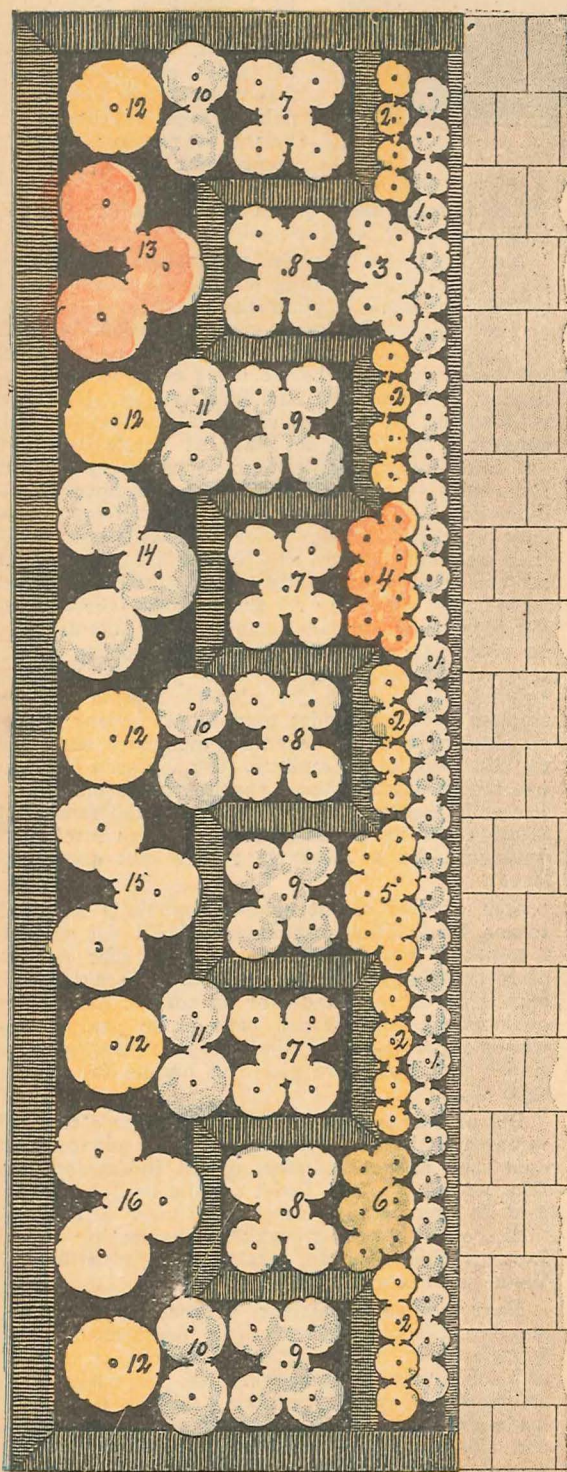
Om roser.

Faa av havens pryplanter er saa yndet som rosene. Deres vidunderlige farver og harmoniske bygning er aarsaken til at de er blomsterelkeren saa kjær.

Allerede i oldtiden dyrket man roser i orienten og senere, under det romerske rikets velmagtsdager, spillet rosene en stor rolle ved festene i paladserne, det utartet næsten til en hel avgudsdyrkelse og ved romernes overdaadige fester blev der sløset ganske overdrevent med roser.

er ledsaget av nogen billeder av rosenpartier, samt forklaringer og fortegnelser over de roser som er anvendt dertil, nye saavel som gamle, og vi skal senere komme tilbake dertil.

Man har klassificert ikke mindre end 100 sorter av roser og disse er fundet i Kina og Japan, i Indien og Lapland, under Sydens himmel og Islands sne osv. Rosenes systematik har voldt de lærde meget bryderi og man er endnu ikke blitt enig om en autorisert inndeling. I kataloger har man derfor gaat bort fra denne i det praktiske liv betydningsløse maate av inndeles rosene paa, og man grupperer dem istedenfor efter deres anvendbarhet eller efter deres

Rosenrabat i gult og hvitt.

1. Katherine Zeimet, hvit, hele forreste rad.
2. Etoile de May, gul.
3. Gruss an Achen, lysegul.
4. Mme Ravary, orangegul.
5. Rayon d'Or, guldgul.
6. Harry Kirk, mørkt svovelgul.
7. Mme Melanie Soupest, gulagtig.
8. Mrs. Aaron Ward, lysegul.
9. Frau Karl Druschki, helt hvit.
10. Rosa rugosa, Blanch Double, hvit.
11. Rosa rugosa, Georges Bruant, hvit.
12. Persian Yellow, guldgul.
13. Lord Penzance, kobbergul.
14. Rosa multiflora, hvit.
15. Lady Penzance, gulagtig.
16. Rosa spinosissima.

Blandet rosengruppe.

1. Gruss an Teplitz, mørkt skarlagensrød (1898).
2. Fisher and Holmes, mørkt skarlagensrød (1865).
3. Gloire de Dijon, laksegul med rosa (1850).
4. Frau Karl Druschki, hvit (1900).
5. Empereur de Maroc, sort, purpur (1858).
6. Hermosa, rosa (1840).
7. Laurette Messimy, gulagtig rosa (1887).
8. Mme Caroline Testout, rosa (1890).
9. Will. Allen Richardson, mørkt orange (1878).
10. Viscountess Folkestone, hvit-rosa (1886).
11. Etoile de May, gul (1893).
12. Katherine Mermet, rosa (1869).
13. Mme Ravary, orangegul (1899).
14. Alfred Colomb, ldrød (1865).
15. Mme Abel Chateney, karminrosa (1895).
16. La France, rosa (1867).

Med det romerske rikets forfald indtraf et omslag: rosene blev nu nærmest foragtet, fordi de mindet for meget om romernes overdaadige liv som det for enhver pris gjaldt at komme bort fra, og det varte længe inden et nyt omslag indtraf.

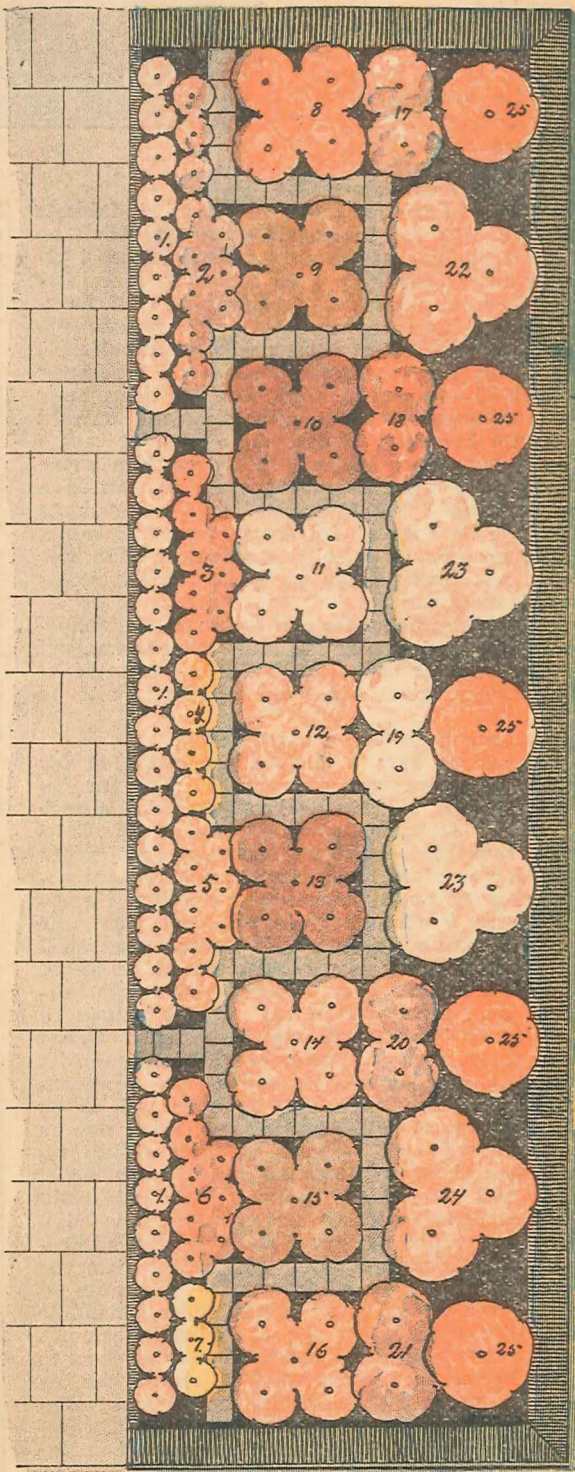
Men omsider holdt rosen sit indtog i klosterhavene, mellem søiler og sakristi. Til at begynde med plantet man vistnok bare nogen faa, men senere satte man roser ved de stakitter som avgrænset gangene i kjøkkenhaven, og paa dem maate opstod en blomstrende, pragtfuld hegn av roser. Og rosen vandt mer og mer indpas indenfor de hellige murer. Man skar av roser og smykket sakristiene med dem og hvite liljer, likesom man en tid brukte at dække bordet med rosenblade istedenfor med duk.

Sandsynligvis er rosene blitt indført her til landet av munkene, som tilfældet er med saa mange andre kulturvekster. Det skal ha været omkring aar 1200 at disse vakre blomster fandt veien til vort land. At de i slutten av middelalderen har været utbredt og yndet, derom vidner de talrike folkeviser. Rosene er trængt ind i ridderborgenes haver og i riddersalene er der ofte blitt sunget om „den ædle rose“, som „gynget sig i rosenlund“ og om „den røde rose“ og „den hvite rose“. Den røde rose var og er for en stor del ogsaa endnu symbolet paa jordisk kjærlighet, mens den hvite rose var symbolet paa himmelsk renhet og uskyld.

Rosenes karakter er noget for sig selv. Av denne og andre aarsaker har man søkt at samle rosene i særlige deler av haven, og disse deler har man kaldt „rosarium“ eller med et norsk ord „rosenhavn“. I vor bevissthet har disse navn faat et poetisk skjær over sig — og ikke uten grund. I rosenhaven samledes en rigdom av de skjønneste blomster som i rosentiden spredte en duft, en blomsterpragt og en poesi som man ikke før hadde kjendt.

De roser som først blev almindelig kjendt her i Norden var centifolierosene og provencerosene. Senere kom den rose, hvis blader dufter av eple, og endnu senere kom de gjennom generationer dyrkede rosensorter, saa at vi i vore dager har et forbløffende stort antal rosensorter. Ikke alle er like værdifulde. Enkelte har imidlertid holdt sig godt i tidens løp og generation efter generation har dyrket dem med samme glæde og stolthet. Rosene er forøvrig ikke bare vigtige som pryplanter i havene, men har ogsaa stor betydning for den økonomiske havedyrkning. I Sverige har man beregnet at der forædles mindst en million rosenbusker i landets planteskoler og at der desuten importeres et like stort antal fra utlandet.

De gode rosensorters antal vil nok kunne skrives med et trecifret tal, og rosenkataloger og rosenkalendre nævner en mængde. Denne artikkel

Rosenrabat i rødt.

1. Mrs. C. W. Cutbush, lyst karmin.
2. Jessie, kirsebærskalagen.
3. Richmond, skarlagen.
4. Arthur R. Goodwin, orangerosa.
5. Mme J. Grolez, livlig rosa.
6. Mme. d'Luze, mørk rosa med karmin.
7. Richmond, guldgul.
8. Ecarlate, skarlagen.
9. Edw. Meyer, kobber-rosa.
10. G. S. A. Janssen, mørkt karmin.
11. Jonkheer J. L. Møck, lysende rød med rosa.
12. Lady Ashtown, rosa.
13. Laurent Carle, mørkt karmin.
14. Mme Abel Chatenay, karmin-rosa.
15. Mme. Edv. Herriot, terrakotta-rosa.
16. Orleans Rose, karmosin-rosa.
17. Charles Bonnet, mørkt rosa.
18. Hugh Dickson, karmin-skarlagen.
19. La Tosca, svakt rosa.
20. Johanna Sebus, karmin.
21. Leuchtfeuer.
22. Rosa centif. moscosa Salet, rosa.
23. Rosa sentif. Coupe d'Hebe.
24. Rosa rugosa, rød.
25. Rosa rubrifol, purpurrøde blader.

egenskaper. Saaledes taler man om parkrosor, hængeroser, slyngrosor, smaa-blomstrede eller storblomstrede, høistammede, lavstammede og lave osv., og for amatører er dette ogsaa uten tvil den mest hensigtsmessige inndelingsmaate.

Paa tegningene paa foregaaende side kan man finde tre forskjellige forslag til rosenpartier. Det øverste av disse partier er utvendig cirkelformet avgrænset fra havegangen og inndelt i felter, hvis grænser tænkes beplantet med lave buksbomhækker, eller hvor denne ikke er haardfør nok med ek eller liguster som leveres lavt klippt. I hvert av ett av disse felter forekommer bare en rosenart, hvorved man opnaar den fordel at faa et klart og tydelig bilde av angjældende sorts egenskaper, dens farvetone, vekst, haardførhet, motstandskraft mot sygdom og behov av næring osv. De enkelte planter i en slik gruppe klær og supplerer hverandre, og hele samlingen gir et interessant og avvekslende skue.

Naar et av feltene for eksempel staar i sit fuldeste flor, har et andet ikke riktig begyndt endnu og kan saaledes naa at forlænge blomstretiden i rosenpartiet. Denne gruppe er beplantet, ikke efter farvetoner, men paa en saadan maate at haveieren kan finne representanter for rosenes ypperste del (med noget hensyn til høideforholdene). Han finder her rosenarter, hvis første forekomst ligger 2—3—4 menneskealdre tilbake i tiden, roser som man endnu i vore dager dyrker i utstrakt grad. De har taalt konkurransen uten at tape i anseelse og de vil heller ikke i fremtiden savne beundrere. I denne rosengruppe finder man navn som Gloire de Dijon (kun paa de aller gunstigste steder) og La France. Det er navn som fremkalder minder om sommer og sol paa røde eller hvite husgavler, mot hvilke tunge og fyldte roser i utallig mængde avtegner sig.

De to andre forslag tar mer estetiske end historiske hensyn og rosen er her ordnet efter farver, idet den ene rabat er holdt i rødt med alle nuancer og schatteringer, mens den andre spiller i hvitt og guld.

Først nogen ord om den røde rabat.

Nærmest os har vi langs fliserækkene en lav hæk av buksbom som avgrænser jorden fra flisene. Indenfor buksbomhækken er en fortløpende rad av den fortryllende vakre „Mrs. C. W. Cutt-bush“, som hele sommeren gjennom frembringer et mylder av roser. Bak denne kommer andre polyanteroser og andre rosenarter og sorter i sarte rosa farver, i orangerødt og mørkerødt, som gaar over i karmosin og purpur — næsten like indtil sort. Stadig høiere blir rosenene, saa at de hæver sig op mot barlind- eller taxushækkens mørke bakgrund. Som regel er man her i landet henvist til at vælge en haardførere stedsegrøn hæk. Ogsaa her er rosenene plantet i sorter hver for sig, saaledes at samme rose har 3—5 og endnu flere representanter. Rabatten er inndelt i felter ved at en smal rad av lyse kalkstensfliser — næsten som en „a la grecque-bord“ — gaar omkring mellom rosenene. Med sin hvite farvetone vriker denne meget oplivende i det røde og grønne, og de røde roser fremtrær sterkt mot den lyse bund. Denne fliserække gjør tillike nytte ved at haveieren ad denne vei kan komme omkring blandt sine roser og stelle og passe dem eller beundre dem uten at han behøver at traa paa den med gjødsel blandede muld eller utsatte sig for at beskadige rosenene. Den stedsegrønne hæk i bakgrunden er en fortrinlig beskytter mot skarp vind, avslutter paa en passende maate rosenomraadet og gir om vinteren, takket være sine altidgrønne naaler, haveieren en følelse av vaar og en erstatning for rosentrærne, som da staar nakne tilbake.

Denne hæk gaar igjen i tredje forslag og tegningen i rabatten er hovedsagelig den samme. Forskjellen bestaar her ikke bare i at rosenes farver her straalere i gult og hvitt, men ogsaa i at vi her istedenfor fliseradene har en bred og lav liguster- eller ekehæk, eller paa gunstige steder lavendelhæk, som inndeler rabatten i ruter. Enhver av rosenfarvene i denne rabat er istand til selv at lyse tilstrækkelig op og behøver ikke at sees paa bakgrund av hvite stenfliser. Tvertom vil disse her ovenikjøpet skade, ved at distrahere indtrykket av rosenes hvite og gule farver. Her

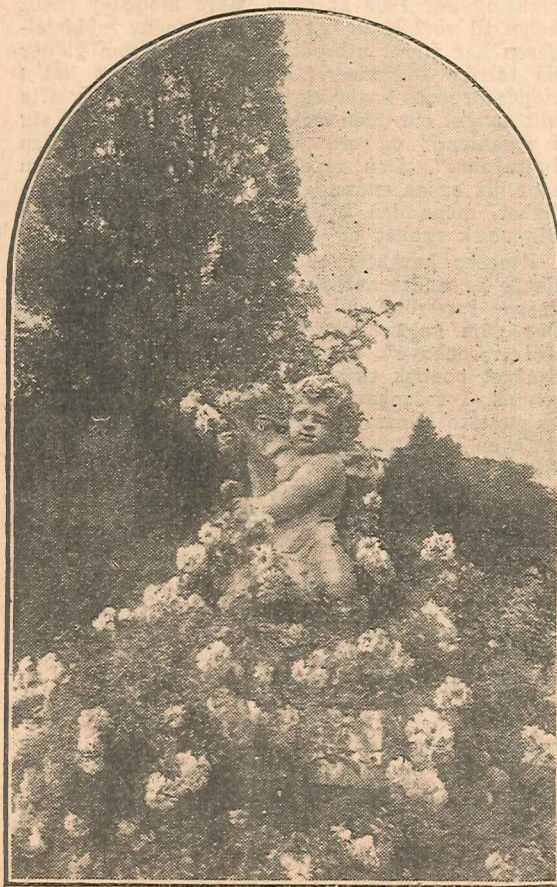

Rosen „Mme. Caroline Testout“.

har vi den store fordel at saasomt størstedelen av rosenene har blomstret, kommer turen til lavendelhækken, som da sender frem et væld av blaende aks fra hele sin længde. Da først trækker den virkelig for alvor op de forskjellige ruter og fremhæver dem, og denne kraftige linje i dyplaa farve gir rosenrabatten ny og øket tiltrækningskraft. Og det er netop dette som er meningen med rosenrabatten: den skal baade tidlig og sent virke tiltrækkende.

Vi har som sagt i denne rabat samlet de hvite og gule rosenfarver. Bak den forreste kant trækker den snehvite Katharina Zeimet likesom en ny hæk, og indenfor denne veksler roser i hvitt og orange med roser i lysegult og ssvovelgult og roser med de vakreste schatteringer i kobberfarve og i morgenrødens farve konkurrerer med fløtehvitt og crème de la crème. Aller bakerst — op mot hækens mørkegrønne væg — hæver de snehvite rugosaroser med aapne, klare blomster sig og blandt dem straalere og lyser de gulgule Persian Yellow. Den stedsegrønne høie hækken er som en bløt pute, paa hvilken de bedste smykker og ordener faar lov at bre sig.

Man kan naturligvis arrangere roser ogsaa paa andre maater end disse, og av det foregaaende fremgaar jo at deres anvendbarhet i haven er stor.

Slyngrosen „Tausendschön“, lys rosa.

Man kan plante roser i grupper, i rabatter, som hækker eller som lave indfatninger, høistammede eller lave, hængende over mure eller løvganger eller klatrende opover søiler, som busker osv. I grupper bør rosenene plantes temmelig tæt. De smaa plantes i et antal av 3—3½ pr. kvadratmeter, mens større roser trenger mer plads. Ved løvganger plantes i almindelighet en ved hver stolpe, men man kan ogsaa plante to, og dette sker f. eks. ofte naar der er tale om en enkelt søile eller et enkelt stativ. Hækker eller lave rader av roser ser fortryllende ut i blomstrings-tiden. — Idetheletat tar rosenene sig bedst ut naar flere av en sort er plantet ved siden av hverandre. Høistammede roser bør man i almindelighet undgaa at plante paa en saadan maate at de i anlægget skal korrespondere sammen eller sees under ett. Dels vokser nemlig selv ensartede sorter ikke fuldstændig likedan, og dels hænder det at en enkelt i et saadant arrangement gaar ut og da blir hele harmonien ødelagt.

Halvstammede roser kan i visse tilfælder være at foretrække for høistammede.

Man kan kjøpe roser fra planteskoler og de plantes i haven tidligst mulig om vaaren, noget dypere end de har staat i planteskolen, d. v. s. saaledes at forædlingsstedet kommer under jorden. De plantes meget fast og røttene maa ret ned. Jorden bør være dypt bearbeidet samt rik paa muld og næring, men man bør ikke føre ny gjødsel til selve voksestedet, da røttene derigjennem skades. Man behøver i almindelighet bare at vande dem med det samme man planter dem; derimot er det bra for rosenene — og de vil gi sin tak i form av rik blomstring — om man hvert aar tilføjer jorden kalk og gjødsel. Begge deler nedgraves om høsten, hvis man kan komme til. Næring i form av gjødsel eller Norgessalpeter i veksttiden er av megen god virkning. At dække rosenene er nødvendig hvis de staar paa utsatte steder, og det sker da efter den gamle regel at grave jorden op om toppen og dække med brændt gjødsel, løv eller halmbær. Dæk ikke for sterkt. Rosene bør beskjæres hver vaar, idet man borttar visne grener og skud og studser de andre, men hver sort kræver sin særskilte behandling. Om vinteren bør man paa meget utsatte steder sprøtte rosenene med desinficerende væsker for at forebygge sygdomme. Undertiden bør en saadan sprøitning ogsaa foretas om sommeren for at beskytte rosenene mot angrep av larver.

Som ovenfor nævnt er det almindelig at samle rosenene i særskilte rosenhaver eller i det mindste i særskilte partier av haven. Man gjør det for at rosenene skal ha sin egen særskilte karakter, men man gjør det ogsaa derfor at rosenene, naar de er avblomstret, ikke er saa pene at se paa. Rosenpartiene bør derfor i almindelighet henlægges til steder som man bare pleier at besøke for rosenenes egen skyld.

Det er ikke mange andre vekster som staar godt sammen med roser. De taaler ikke at plantes sammen med andre blomster, og til indfatning duer ikke mange vekster. Bedst av alle er buksbommen med de smaa blader, som baade viser den reneste linje og er grøn og vakker sommer og vinter. Lavendel kan gaa an, likeledes hvite nelliker og Viola Cornuta samt liguster og ek.

Naar rosenene blomstrer utøver de en uimotstaaelig tiltrækningskraft paa menneskene. For haveieren er det en fryd om vaaren at begi sig ut i solskinnet for at beskjære og passe rosenene, om sommeren at vandre omkring blandt de fortryllende farver av hvitt, rødt og gult, og indaande den eiendommelige, søttagtige, krydrede duft som strømmes fra blomstene og de grønne blader. Han fjerner omsorgsfullt hvert vissent blad, hver døl blomst og hans omtæksomhet er stor naar det gjælder at beskytte de elskede blomster mot deres fiender — til omsider rosenens er slut og høsten nærmer sig, da det gjælder at foreta foranstaltninger for at beskytte mot den kolde nordenvind.

J. T.

I utkanten av en liten bjerkeskog var der tændt et baal og omkring baalet stod en fem, seks mand, alle var klædt i pels og gruppert om en liten mand i lang fløielsfrak og med fløielslue.

Fogden og hans friskyttre.

—o—

Omtrent tyve kilometer fra den brede landevei som fører fra Smolensk til Moskva ligger regjeringsdistriktet Krasnoja og i en av landsbyene her var den gamle bonde Semen av sine bysbarn valgt til foged. Det var i november 1812 og Napoleon var paa flugt ut av Rusland.

Da faa maaneder i forveien „Den store armé” var kommet denne vei hadde bønderne egentlig ikke beredt den nogen fiendtlig mottagelse. Der var gaat merkelige rygter om hæren og den „Lille Far” som førte den. Man vilde gi bønderne jord ved at forjage de store godseiere, man vilde opheve livegenskapet, man vilde fordele saakorn, ploger og klær og man vilde oprette et selvstændig rike, hvor bønderne selv skulde vælge sin regjering, likesom de nu valgte foged, kirkeverge og prest. Det merkelige skedde da, at man paa mange steder kom de franske generaler imøte med salt og brød for at by dem velkommen og at der i kirken ble bedt, ikke for zar Alexander, men for keiser Napoleon. Men stemningen slog snart om, de fremmede soldater rekvirerte korn og halm, høi og kvæg, de brændte huser og de krænket kirkenes helligdom ved at stalde op hester i dem og plyndre dem for deres helgenbilleder. De franske husarer som overvaaket forbindelsene bakerst holdt bønderne i ave hele sommeren og høsten, men saa kom der vandringsmænd fra Moskva som fortalte hvad de hadde set: om den hellige bys brand, om myrderier paa prester, om helligbrøde mot kirken, om tapte slag for fienden, og det begynde at gjære i landsbyene. Semen samlet sine mænd i Krasnoja landsbyen, der blev holdt natlige raad, andre byers mænd sluttet sig til, der blev en hær ut av det og da Napoleon drog tilbake mot Beresina hadde han en fiende i hver flanke: Kutusovs regulære hær i den venstre og bondehærens sværmende flokker i den høire. Gribbene var ute efter den døende.

Den brede Moskva-landevei bød da paa et syn av ubeskrivelig gru. De franske hære var delt i grupper, som kommandertes av Napoleon selv, av Murat, Davoust og Berthier og som marsjerte med en dags mellomrum. Soldatene slæppte sig yderst langsomt fremover, al orden var forbi, nogen var bevæbnet, andre hadde kastet de tunge geværer bort, der var ryttere, der var fotfolk, der var fjælevogner med halm, hvorpaa de saarede laa og ynket sig i den bitende kulde, der var soldater som var klædt i kvindekler, der var andre med benene svøpt ind i laser og skind og alles ansigter var opsvulmet og svartet av smuds og av røken fra nættenes leirbaal. Kanoner, bondevogner, kalesjer fra Paris og Moskva, oksekjærrer og trillebører gjorde veien ufremkommelig; naar en akse eller et hjul knak, trak man vognen eller kanonen ut paa marken eller veltet den i grøften og lot den ligge. De franske officerer bar pels som de hadde trukket av de skutte russere, lammeskinds-

pels, hvis uld var fulde av smaadyr, men som holdt dem varme; bare den altid elegante Ney hadde beholdt sin zobelpels og sin fjersmykkede hat, og keiseren selv gik i en grøn fløielsfrak foret med zobel og med en bjerketræs stok i haanden. Kulden tok stadig til, der stod en forrykende snestorm fra nord, saa man ikke kunde se ti skritt frem for sig eller til sidene — og det var til begge sider fiendene var. De marsjerte i takt med franskmændene, Kutusov med sin hær for at tvinge Napoleon til stadig at marsjere hurtigere for ikke at bli omgaaet og avskaaret, bondehærens flokker for at anfalte, dræpe eller fange efternølerne eller dem som vaaget sig bort fra den alfare vei.

Fogden Semen hadde om sig etpar hundre mand. Hans egne to sønner var med Kutusovs hær. Som militær leder hadde han en forhenværende soldat, som næstkommanderende en bonde der het Fedka, som hadde mistet det ene øie, og desuten hadde han landsbyens pope eller prest med sig. Popen var i pels og bar alltid et sølvkors i hændene. Man sendte ryttere i forveien til de landsbyer Napoleon skulde igjennem og byenes folk forlot sine hytter og søkte ind i skogene. Naar fienden nærmet sig blev der ringt med kirkeklokkene og der blev tændt baal paa høidene. Bønderne var bevæbnet med gamle flintelaasgeværer, andre hadde moderne skytevaaben som var samlet op paa de steder hvor fienden var marsjert forbi, men der var ogsaa mange som bare hadde ljaablader der var sat paa lange stænger, eller høigafler og økser. Der var ordonnanser og speidere paa smaa, hurtige, lodne bondehester og der var gutter som forrettet spiontjeneste. De skulde især holde øie med de bønder som endnu hjalp fienden. Naar man fik fat paa dem stillet man dem paa række, popen lot dem kysse sølvkorset og saa blev de skutt. Der blev sjelden git pardon fra nogen side. Naar franskmændene traf nogen av Semens eller Fedkas bønder med vaaben i haand blev der gjort kort proces. Naar bønderne overrasket fiendtlige soldater som hadde søkt ly i en laave eller et hus, brændte de dem inde. Da alt var avbrændt, opspist, ødelagt av hvad der laa i nærheten av landeveien og da de franske soldater skulde skaffe mat til sig selv og sine hester, maatte franskmændene sende delinger ut til siden for at fouragere i de lenger bortliggende landsbyer, og ofte var det halve divisioner med artilleri som foretok disse ekskursjoner. Det var ved disse leiligheter at det kom til de hundre smaafevtinger som forbitret den flygtende hærs liv saa meget. Det var ogsaa ved en av dem at Semens og Fedka mistet livet.

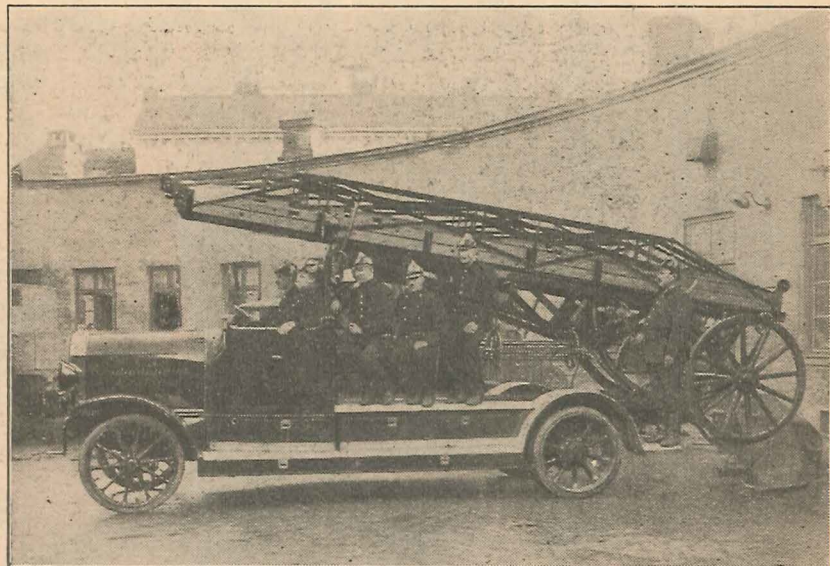
Semens og Fedka og et halvt hundre av mændene fra deres landsby var en søndag kommet tilbake til landsbyen. Saa vidt de visste var der ingen fiender i nærheten i øieblikket. Byens folk, som laa skjult ute i skogene, var kommet ind til byen for at høre messen og sat nu i kirken. Det var ut paa formiddagen og det var blit vakkert, stille veir, iskoldt men uten blæst. Som et uhyre teppe av hermelin laa sneen over det uendelige

russiske land. Menigheten stod og ventet paa popen, da klokken oppe i taarnet pludselig ringte storm. Semen og hans folk flygtet ut av kirken, hver til sin side ut mot skogene, og selv løp han mot sit hus for at hente sit gevær og sin hest. Da han kom ut av huset sammen med Fedka var de franske husarer allerede over dem. Semen skjød og ramte en husar saa blodet randt nedover hans ansigt. I neste øieblik sprang husarene av hestene, bandt Semen og Fedka med deres egne lærremmer, slo en løkke om deres haandled, sprang i sadelen og red videre mens de lot de to fanger løpe ved siden av hestene. Det knaket i ledene paa de to mænd da de jog avsted. Fra andre kanter kom fire, fem andre husarer hver med en indfanget flygtning. Forrige nat var nogen franske soldater blit indebrændt i et hus der paa egnen og det skulde hevnes. Man travet bortover den tilsnedde vei. Nu og da faldt et skud. Semen vaaget ikke at se sig om. Han visste hvad det betød. En av fangene hadde ikke orket at løpe med og saa hadde en husar sat karabinmunningen mot hans øre og trykket av. Det gav røde spor i den hvite sne. En snes kilometer løp man saaledes inden man naadde Moskva-landeveien. Her laa en liten bjerkeskog og i dens utkant var der tændt baal man kunde varme sig ved. Ved baalet stod en fem, seks mand, alle i pels og gruppert om en liten mand i grøn fløielsfrak og pelslue. Han hadde en stor stjerne paa brystet og han syntes at se ærgerlig og vred ut. De andre officerer hørte ærbødig efter hans bud. Nu og da saa han utover landeveien, hvor soldatene slæppte sig forbi i de merkværdigste dragter. En stor sapør bar en gut paa nakken, en marketenderske gik ved siden av sin kjærre og sin trøtte hest, nogen gardister hadde hængt chakot'en i en hyssing paa ryggen og dækket hodet med et gammelt skjørt, — dødens rædselsfulde karneval drog her forbi. Husaren som hadde blod i ansigtet sprang av hesten og nærmet sig manden i den grønne kaftan. Han pekte paa Semen og Fedka, og den grønklædte mand spurte: „Med vaaben i haand?” Husaren nikket. „Skytes!” sa keiseren, for det var ham. Saa førte man de to mænd bort i skogen og satte dem karabinene til ørene. To skud. Sognefogden og hans næstkommanderende faldt om som rammet av lynet. Litt efter kom en kalesjevogn kjørende med to hester for. Keiseren steg alene op i den. Vognen var saaledes indrettet at keiseren kunde skrive i den. En rytter red et stykke foran for at skaffe plads i det indfiltrede, vilde kaos som hersket paa hele landeveien, hvis sider var merket av styrtede hester, veltede vogner, brukne hjul og soldater som hadde kastet sig i sneen, oppgit det hele og nu sat eller laa og saa sløvt og likegyldig frem for sig. Hele natten flammte baalene fra bivouakene.

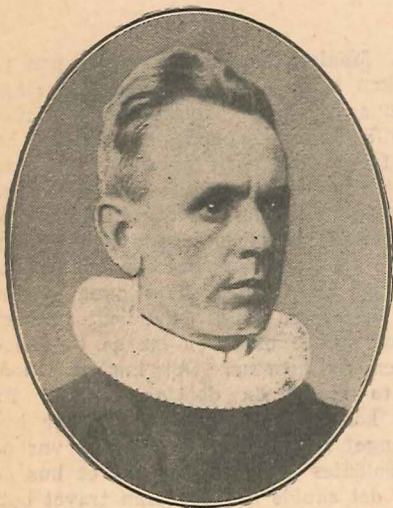

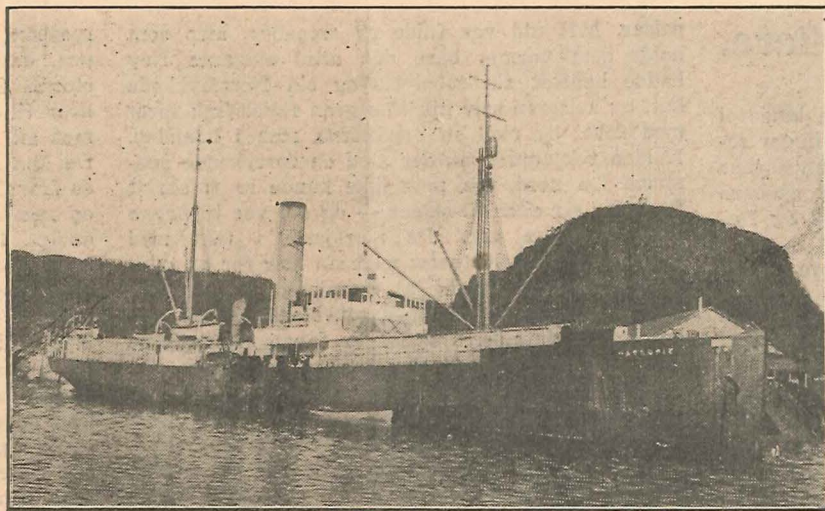
Slotsfjeldet sanatorium i Asker som nu er under opførelse har som man ser en meget naturskjøn beliggenhet, i nærheten av Dikemark asyl. Og dette Kristianias nye tuberkulosesanatorium er et anselig, næsten slots-lignende, anlæg med plads for 120 patienter, eget gaardsbruk m. v.

Kristiania brandvæsens modernisering. Overgangen til tidsmessige brandautomobiler har længe staaet paa dagsordenen, men først i det allersidste er der kommen fart i denne sak. Her ser man en av de nylig anskaffede stigebiler. I det hele raader man nu over 5 biler. — Eyolfsson.

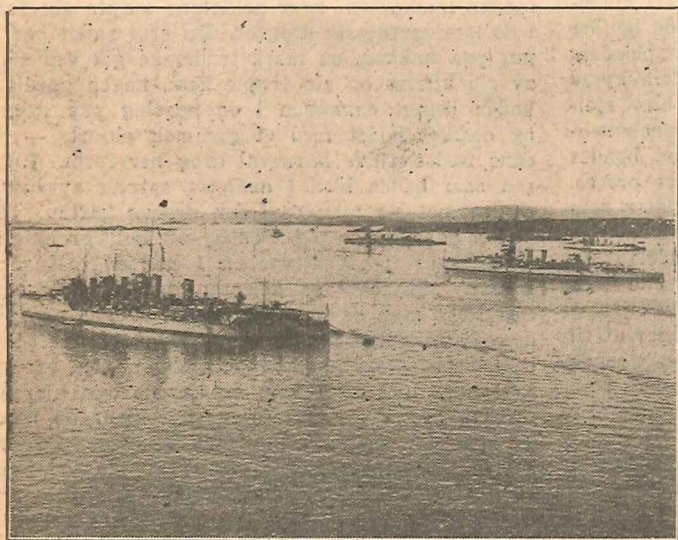
Pastor Niels Steen der er ansat som administrerende direktør for skandinaviske sjømandshjem i fremmede havner efterat redaktør Augustson har trukket sig tilbake som foreningens honorære hovedsekretær. Pastor Steen har i ca. 10 aar været sjømandsprest i England med virkefelt i Tynedistriktet, og han er sikkert vel skikket som leder av den omfattende virksomhet hvortil de skandinaviske sjømandshjem i fremmede havner efterhaanden har utviklet sig.

En damper som skal føre en norsk rensdyrhjord til Baffins land. Der er som man vet planer oppe om at overføre en større samling levende rensdyr fra Norge til Baffins land i Nordamerika. I Altendistriktet er der fra forskjellige hjorder indkjøpt omkr. 700 rensdyr til en passende blandingshjord. Desuten er der for tre aar oprettet kontrakt med seks lappefamilier som skal følge hjorden til dens nye hjemland, samt ansat en nordmand, hr. Ole Johnsen, til at bestyre hjorden for samme tidsrum. Man føler sig forvisset om at dette eksperiment med de norske rensdyrs omplantning til amerikansk jordbund vil lykkes udmerket. Skibet som skal føre dyrene over heter „Nascopie” — en damper paa 2600 ton som i Namsos omdreides saa bekvemt som mulig for de firbente passagerer der gjennemgaaende faar 6 personers-lugarer eller -baaser rettere sagt.

Fabrikeier S. H. Lundh, Kristiania, som forleden døde i den høie alder av over 91 aar, var en av vort lands mest fremstaaende mænd og en særpræget personlighet hvis liv dannet eksempel paa hvad maabevisst arbejde, urokkelig vilje og klokt fremsyn kan utrette i forening. Hans far var professor men sønnen gik den praktiske vei — begyndte som mekanisk arbeider og endte som den landskjendte fabrikherre hvis bedrift er bliet en velsignelse for vort landbruk.

Aarets sidste flaatebesøk i Kristiania. I sommerens løp har Norge hat besøk av en række fremmede orlogsfartøier — amerikanere, englændere, svensker, hollændere, ja endog tyskere. Ved siden av hint berømmelige amerikanske flaatebesøk dannet de flaateavdelinger som sidst representerte den britiske verdensmagt aarets mest celebre orlogsvisit. Det var ikke mindre end 12 skibe som en ukes tid forleden laa paa Kristianias havn. Eskadren stod under kommando av admiral Nicholson. — Fot. Eyolfsson.

Langleikspillere. Austmannalaget hadde nylig et stevne i Østre Slidre i Valdres hvor der konkurrertes i nationalt fellespil, langleik og mundharpe. Her ses tilv. den landskjendte langleikspiller Johannes Halden.

En nævenyttig attenaaring som bygger sin egen baat. Han hører hjemme i den lille by Svelvik i nærheten av Drammen. Baatbygning er ikke hans fag, men den 22 fots seilsnekke han i sine fristunder og under forholdsvis primitive forhold har bygget etter alle kunstens regler viser dog hvad en ungdom kan utrette, naar interessen er der og vilje og energi lægges til. Man ser her den unge mand ombord i sin pene snekke som han og hans kammerater har hat megen nytte og hygge av. Et følgeverdigg eksempel!

Spredte træk fra verden derute.

Et par billeder fra amerikanernes hjælpeaktion overfor det sultende Rusland.

Tilvenstre ser man fattige kvinder og borte utenfor et av det amerikanske Røde Kors's utdelingskontorer i Moskva. De skal hente brød og melk til sig og sine barn. Tilhøire ser man en anden av de mange sørgelige episoder fra Rusland i denne tid. Det er flygtninger fra hungerdistriktene med sine barn i et av de hospitaler som Amerikas røde Kors har opprettet paa gransen av Estland og Sovjet-Rusland.

Hungersnøden i Rusland og de herjende farsotter har i sit følge lægger stadig beslag paa verdens oppmerksomhet. Ingen er vel i tvil om nødvendigheten av at skaffe hjelp og at hurtig hjelp er dobbelt hjelp nu da den kolde russiske vinter staar for døren. Og dog gaar det merkelig trøgt med at virkeliggjøre denne hjelp skjønt sterke krefter forlængst har sat sig i bevegelse for at fremme den. Vistnok er den amerikanske hjelpekommission traadt i virksomhet og yder effektiv assistanse saalengt de russiske transportmidler muliggjør det; vi bringer ovenfor et par billeder fra dette barmhjertighetsarbeide. Men den europæiske hjelpeaktion, bak hvilken ogsaa mange varmhjertede krefter staar, har længe været lammet av de evindelige politiske hensyn. Som man jo vet har professor Nansen med den for ham saa karakteristiske øyne til at samle alle sine krefter om en enkelt storstilet oppgave sat hele sin personlighet og sit høit ansete verdensnavn ind paa hurtig virkeliggjørelse av den europæiske hjelpeaktion overfor de millioner av sultende russere som en medmenneskelig pligt. Veltalende og modig var han ved Folkeforbundets møter i Genf, en varmhjertet talsmand for den humanitære kjæmpe-

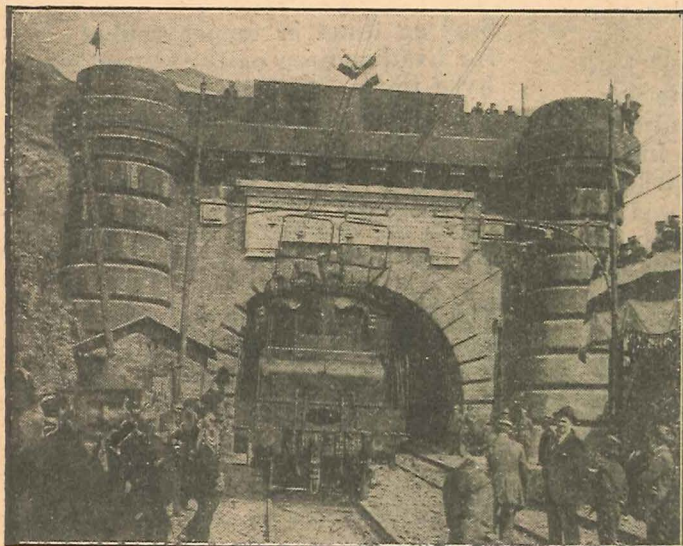

To filmnavn som i den sidste tid har fyldt verdenspressens spalter.

Tilvenstre ser man Charlie Chaplin paa besøk i sin fødeby London hvor han fik en begeistret mottagelse. For 12 aar siden forlot Chaplin London som en fattig gut. Her ser man den populære filmkomiker sælge en av sine filmer mot en check til et svimlende beløp. Tilhøire ses den berømte „Fatty”, alias Roscoe Arbuckle, der er blitt arrestert som sigtet for at ha drøpt en ung filmskuespillerinde efter en større natlig fest. Den tykke filmer hævder at han er uskyldig, og hans venner paastaar at han som er et høist godmodig menneske umulig kan ha begaaet en slik ugjerning. Saken har vakt betydelig oppmerksomhet ogsaa fordi den har avslørt mindre tiltalende forhold inden visse amerikanske filmkredser.

opgave. Men her møttes han av en ubetvingelig politisk bølge basert paa den mistro til Ruslands nuværende styre som stadig kommer tilsyne hos de ledende magter i Europa. Og takket være denne bølge blev der intet reelt resultat av forbundets behandling av saken. Denne blev nemlig henvist til det møte av den internationale hjelpekomité hvis sammentræden i Brüssel var berammet til 6. oktober. Denne komité er nedsatt av de alliertes øverste raad, denne mægtige europæiske overregjering, som dog — for at markere at det russiske hungersnødsproblemaal i og for sig ikke er at anse som en politisk sak — ogsaa indbød Tyskland og dets forbundne under krigen til at delta i Brüsselmøtet. Ialt var 27 stater indbudt, men bare 18 nationer var representert. Dette møte blev saaledes et vældig apparat, men man haabet dog at ikke det gamle ord „jo flere kokker desto værre søl” i dette tilfælde skulde holde stik. Vilde den politiske bølge fra Genfermøtet ogsaa drive sit spil i Brüssel? Skeptikerne frygtet for det og saite ikke nogen større lid til dette resultat, men andre haabet dog i barmhjertighetens navn paa et godt resultat, idet bl. a. den britiske regjering storstilte gave til de nødlidende pekete i den retning.

For 50 aar siden blev den første tunnel brutt gjennom Alpene.

Mont Cenis tunnelen er den ældste av de mange tunneller som efterhaanden er blitt boret gjennom Alpene kjæde. Man paabegyndte boringen av den i 1857. Alverden erklærte dengang at det var vanvid, da man vilde bli kvalt derinde, men ingeniørene taug og arbeidet ufortrødent. Man hadde beregnet at arbeidet vilde vare i 25 aar, men takket være anvendelsen av komprimert luft og diamantbor blev tunnelen færdig allerede i september 1871 og tat i bruk. Halvhundreaarsdagen for fuldførelsen av denne storslaatte ingeniørarbeide, der var saameget mer beundringsværdig som man dengang ikke kjendte dynamiten, er i Frankrike og Italien blitt mindet ved store fester. Paa mindedagen anbragte man over indgangene saavel paa fransk som paa italiensk side mindetavler. Billedet tilvenstre viser denne høitidelighet. Paa midtbilledet ses en byste av tunnelens bygmester, den franske ingeniør Sommeiller, som blev dionet i Modane paa tunnelens franske side. Og tilhøire ser man et snapshot fra mindefestlighetene i Bardonecchi paa den italienske side av Mont Cenis 13 km. lange tunnel.

Gravstedets gave.

Fortælling av J. G.

Fuldmægtig Knudsen og hans hustru Inger hadde været gift i sytten aar og hadde faat fire barn.

Fuldmægtiglønningen var ganske vist steget litt efter litt, men derved var deres økonomiske forhold ikke blit bedre. Barn er søte, men barn er dyre, og økonomiske vanskeligheter er livets evig rindende kilde til splid. Hr. Knudsen vilde for eksempel ha maanedslønningen til at strække til og fru Knudsen mente at ha ret til at forlange at barna gik ordentlig klædt.

Det var hjemmets taugrækning, og der blev avstand mellom forældrene. Ikke slik at de gik hver sin vei — nei, det var fortroligheten det var galt med, men det kan jo ogsaa være nok. Man drøftet ikke sakene, men kjeglet sig til en avgjørelse og den som ikke fik det sidste snerrende ord, begynte heller ikke mere paa det forsonende. Saaledes var det efterhaanden blit og anderledes tegnet det ikke til at bli.

Sommerens første bud hadde meldt sig. Sommerens første bud, det er kravet paa nye sommerklær. Iaar var det blandt andet absolut nødvendig at barna fik nye hatter, saa slitt som de gamle var. Men iaar var det likesaa absolut nødvendig at fuldmægtigen kunne komme paa feriereise, saa slitt var ogsaa han blit.

Dette gav selvsagt anledning til en langvarig strid og den var endnu ikke bilagt, da familiefaren stod med hatten i haanden og sa: „Farvel og ha det godt saalænge!“ og fik et pligtkys med paa veien, for hatterspørsmålet var blit løst med en flot henkastet replik om at syresalt skulde være saa godt til at gjøre nye straaletter av gamle.

Denne gang gjaldt reisen Stavanger — fruens fødeby — den by, hvor hr. Knudsen som ung og vakker kontorist en juni aften hadde danset sig til en forlovelse med enkefru Christiansens blonde Inger.

Da fuldmægtigen hadde sagt farvel og var kommet en etage ned, aapnet hans kone døren og paala ham endnu engang endelig at huske paa at lægge en buket pene blomster paa hendes mors grav. Det lovte han og med en gjensidig, tilgivelig, hemmelig glæde over at slippe fri for den andres klager for en tid, blev der vinket farvel av egtefællene.

I Stavanger traf vor fuldmægtig sammen med gode venner fra ungdomsdagene og gamle minder og mindebægre blev henholdsvis drøftet og løftet, mens dagene gik.

Blandt vennene var der en han særlig søkte; det var prokuristen i det firma hvor de begge hadde hat plads som unge mennesker. Nu var de glad over at se hverandre, men for aar tilbake skiltes de under kjølige forhold, for de hadde begge været forelsket i enkefru Christiansens Inger.

En dag da de to venner spaserte ut for at se paa en mindesten, kom de forbi kirkegården.

„Der er kommet nogen stykker til derinde siden sidst —“ henkastet prokuristen.

„Det er sandt, jeg glemte at lægge for en krone georginer paa madam Christiansens grav; det var godt jeg kom paa det. Er der nogen gartner her i nærheten? Det er den slags kommissioner, som det er hyggelig at ha overstaat —“ sa fuldmægtigen paa sin overlegne maate.

„Likte De ikke Deres svigermor?“ spurte vennen.

„Bevares — hun var jo en meget skikkelig kone —“

„Ja — og saa var hun Deres hustrus mor.“

„Ja, det er nok værd en krone i georginer,“ svarte han forsorent; men da han kunde se paa prokuristen at hans bemerkninger ikke hadde tat sig godt ut, blev han forstemt, sa farvel, kjøpte georginer og spurte sig frem til enkefru Christiansens gravsted, la blomstene fra sig og gik, uten at ha skjænket den som laa der under jorden en tanke.

Da han den følgende dag gik en tur med prokuristen, var denne yderst taus.

„Si noget!“ opmuntret han.

„Ja, det skal jeg gjerne, — Inger Christiansen var vist meget for god for Dem.“ Fuldmægtigen blev rød.

„Aa — hvad —“ sa han meget tamt.

„Hvis De holdt av hende endnu som hun fortjener det, hadde De neppe haant hendes mors minde som De gjorde igaar.“

Efter den bemerkning gik de længe uten at si et ord. Omsider brøt den forhenværende rival tausheten ved at si: „Gaa til hendes grav og tænk paa hende!“ Saa sa han farvel og gik.

Fuldmægtig Knudsen lystret uvilkaarlig ordre. Men da han stod ved svigermorsens grav opdaget han straks at blomstene var borte. Graven laa usmykket som da han fandt den den foregaaende dag — blomstene som han hadde lagt fra sig var der ikke.

Han stavet sig gjennom den utviskede indskrift paa stenen — jo, det var svigermorsens navn. Han saa sig omkring — kunde han ha lagt blomstene paa et galt sted? Nei — han er indret tydelig at det var her. Hadde det blaast igaar? Han saa sig om. Nei, der var ingen georginer at øine. Her hadde han lagt blomstene, men de var der ikke mere.

Var det en bebreidelse, en anklage fra den døde, han stod overfor? Han følte sig saa underlig tom og trist tilmode og de minder fra ungdomsdagene som han ikke hadde opfrisket med vennene, begynte at bane sig vei til hans hjerte. Mindene om forlovelsestiden, mindene om de dager han hadde tilbragt i sin svigermors smaa, koselege stuer, stod efterhaanden saa levende for ham; men det var som om svigermorsens sidste ord til ham: „Vær god mot min datter!“ blev en brod som stak. —

Han stod længe ved gravstedet og tænkte og tænkte.

Da han gik derfra kom han forbi en stor kasse med paaskriften: „Til avfald!“ Der laa hans blomster, der laa de „for en krone georginer som skulde overstaaes.“

Avfald — avfald — hans blomster var avfald!

Men saa fik han en vakker tanke: han gik ut i mark og skog og plukket de vakreste blomster han kunde finde, bandt dem i en krans og la dem varsomt paa Ingers mors grav og lovte at være god mot hendes datter. —

Fuldmægtigen hadde en uke tilbake av sin ferie, men neste morgen løste han billett og reiste hjem; han syntes det ikke maatte opsættes; han maatte se Inger med det samme og han maatte straks begynde at være god mot hende.

Dette hadde han forøvrig lovet sig selv ædskillige ganger i tidligere tid; men naar hans første forsøk med et venlig ord bare møtte tilsvarende gjengjæld og ikke røbet det sterkeste ønske om forsoning, saa gjorde han straks holdt og fortsatte i det gamle spor.

Men denne gang var hans hensigt bygget paa en ærlig vilje; derfor stanset han ikke ved det første skritt til fred i hjemmet, men gjorde det neste med, og det var klokt gjort — for naar to er kommet hverandre tre skritt fra livet og gjerne vil

møtes, er det ikke nok at de hver bare gjør ett — den ene maa ogsaa gjøre to skritt. —

Da han kom hjem gik han Inger imøte med aapne armer og et forfriskende: „Her har du mig igjen.“

„Husket du at lægge blomster paa mors grav!“ spurte hun i en tone som tok paa forskud bebreidelsen over hans forglemmelse.

Saa var det han gjorde det neste kloke skritt.

„Ja, det kan du være sikker paa jeg gjorde,“ sa han. „Deilige, røde, gule, blaa og hvite mark- og skogblomster som jeg selv hadde plukket.“

Da skammet fru Inger sig over sin saarende tone og gjorde ham en opriktig undskyldning i den varme hun la i de næste ord:

„Som du selv hadde plukket? Det skal du riktig ha tak for — og et kys.“

Og det kysset var ikke et pligtkys, men et hjertekys og derfor blev det indledning til en ny æra.

Efter den dag kjeglet hr. og fru Knudsen sig ikke mer til en avgjørelse; nei, de snakket sig til en enighet — og det er det bedste egtefolk kan gjøre, for det er sundt for barna.

Vokse, blomstre — siden falme!

Over mark og pløieaker
taaken tæt sit teppe drager,
trær og gaarde, hegn og huse
svinder bort bak taakens sluse.

Somrens have blomstergylden,
mistet farven, mistet fylden,
dagen ebber, aaret helder,
træet tyst sin løvpragt fælder.

End en stund langs skogens stier,
toner farve-symfonier.
Mellem eke-guldets buer
bøkens bronceklæde luer.

Stakket, stakket kun er stunden,
saa er farvepragten svunden,
ekens guld med mulden mænget,
bronceklædet sønderflænget.

Poplens sølvverk traadt i støvet,
bregnens fine knipling røvet
— i et lergraat ørkenøde
skrider vintren os imøde ...

Sort og tungt er teppet sænket
for hvad somren os har skjænket.
Lyse timer, fagre minder,
bak ved taakens forhæng skinner.

Ak, men tanken gaar tilbake
til de længst henfarne dage:
Haab, der grønnedes som kviste
og blev ribbet, før vi visste!

Vel, saa mangen sollys glæde
lignet bøkens kongeklæde: :
Stormens haand grep haardt i løvet —
og vort hode sank bedrøvet.

Livet har sin vaar og sommer,
siden høstens tider kommer.
Vokse, blomstre — siden falme,
det er høstens seierssalme.

Derfor stirrer, vemodsdragen,
blikket ut i taakedagen.
Stille, lyttende jeg træder
... det er som om nogen græder.

A. J. E.

Prins Punnie.

Av
Arthur W. Marchmont.
(Sluttet.)

Fjorten dager senere førte skjæbnen mig ind i Abersoch, en fjern havneby i Wales, hvor jeg kunde finde tilstrækkelig beskæftigelse med at spille golf, kjøre paa motorcykel og klatre i fjeldene. Her blev jeg. Jeg sendte et brev til Bothwell bare for i al fortrolighet at la ham vite hvor jeg var i tilfælde av at mit nærvær skulde kræves i anledning pashaens sak. Hans svar brakte mig meddelelse om Mahmouds død.

„Kjære kaptein Whimster!

Jeg blev meget glad over at faa Deres brev og høre at De har det godt, for jeg og flere andre var begyndt at bli urolige for Dem. Jeg har forsøkt at ringe til Dem for at meddele Dem at pashaen har begaaet selvmord; men der kom ingen til telefonen; saa skrev jeg og fik intet svar, gik til Deres bolig, men fik bare vite at De var reist uten at efterlate nogen adresse. Pashaen hadde litt gift skjult hos sig saa godt at ingen opdaget det, og man fandt ham død i hans celle aftenen efter at han var blit arrestert. Saa meget desto bedre — det befrir os for meget vrøvl og besvær. Naar vi møtes skal jeg fortælle Dem alle detaljer.

Jeg retter mig naturligvis efter Deres ønske og gir ikke Deres adresse til nogen; men faar jeg ikke lov at sende brever til Dem? Der gaar ikke en dag uten at de kommer til mig eller ringer til mig for at høre, om der ikke er kommet etterretninger fra Dem, og nu har de prøvd paa at faa mig til at adressere brever til Dem. Jeg gjør det naturligvis ikke uten Deres samtykke.”

Mahmouds død var en lettelse for mig; den vilde gjøre det lettere for Olna at ta en avgjørende beslutning, og min fremherskende følelse var den at nu var der en skurk mindre i verden; det forbauser mig at han hadde hat mod til at ta livet av sig.

Sidsteden av brevet var ikke fuldt saa tilfredsstillende. Der var ikke noget som tydet paa at der var noget avgjort med hensyn til Olna og Punnie, og jeg tilbragte en formiddag med at spekulere over det og prøve paa at gi Bothwell paa en fin maate tilkjende hvad jeg ønsket at vite.

Mine bestræbelser resulterte imidlertid bare i en erklæring om at jeg ikke ønsket at ta imot brever fra andre end ham — men at jeg gjerne vilde høre nyheter der kunde interessere mig. Jeg vedla to brever som han skulde sende med posten, saaledes at de bar Londons poststempel. Det ene var til Olna og i det tilskyndet jeg hende til ikke at opgi den paatænkte egteskapsplan paa grund av de store politiske interesser, og gjorde det klart for hende at jeg definitivt hadde opgit alt haab om stillingen i regjeringen.

Det andet brev var til Punnie for at meddele ham at private grunde tvang mig til at være borte fra London paa ubestemt tid, at det var umulig for mig at si hvor jeg var, men at Bothwell hadde fattet stor interesse for ham — Punnie — fordi han hadde været med til at redde ham fra pashaen, at han meget gjerne vilde høre alt hvad der hændte. Der kom etpar brever til fra Bothwell uten at indeholde noget av det jeg ønsket at høre, og da jeg ikke besvarte dem, ophørte vor korrespondance snart.

Det var ogsaa det bedste. Ukene gik, og jeg spaserte, læste, spilte golf og mange andre ting og vænnet mig efterhaanden til at tænke paa Olnas egteskap med resignation. Det faldt mig lettere, fordi jeg var borte fra hende. Tanken paa at nedskrive mine oplevelser under krigen adspredte ogsaa mine tanker, da jeg helt og holdent maatte koncentrere dem om dette arbeide. Saa jeg besluttet at bli i Wales resten av høsten.

Men vi vet alle hvor let ens planer kan bli kulkastet. Da jeg en aften kom hjem fra en seiltur og holdt paa at trække baaten paa land kom Mason bort til mig og saa meget urolig og forskrækket ut.

„Mason, hvad er der iveien? Der er vel ikke utbrudt en ny krig?”

„Gid det var, Sir. Det er ikke min skyld, Sir — men min kone er her,” sa han og skar grimaser.

„Deres kone? Hvorledes i alverden er hun kommet hit?” utbrøt jeg.

„Det maa himlen vite, Sir, og hun vil ikke si mig det. Hun vil vite om jeg har slaat haanden av hende, fordi jeg ikke har kunnet.”

„Det har jeg ikke tænkt paa. Det var da

ærgelig. Nu maa vi skifte opholdssted; men vi skal snart faa ordnet med penge. Hvor møtte De hende?” spurte jeg mens vi gik hjemover.

„Jeg gik ut for at kjøpe nogen cigarer, Sir, og saa møtte jeg hende paa gaten.”

„Naa, det er bedst, De fører hende til mine værelser, saa kan vi se hvad der skal gjøres.”

Det vilde være meget kjedelig hvis jeg maatte forlate dette sted, saa hadde jeg gitt tilbake til det hus hvor jeg bodde, spekulererte jeg paa hvorledes jeg bedst skulde undgaa det. Det var virkelig en overraskelse for mig at gjøre den opdagelse at jeg befandt mig overmaade vel i Abersoch. Men jeg fik en endnu større overraskelse, da jeg aapnet døren til mine værelser.

Olna sat i min lænestol og bladet i en bok.

„Godaften, kaptein Whimster,” sa hun rolig som om det var den naturligste ting av verden at hun sat der.

„Miss Meredith!” Jeg likefrem gispet av forbauselse.

„Det holder nok næsten paa at ta pusten fra Dem —” hun lo noksaa fornøiet.

„Ja, det overvældet mig i øieblikket, indrømmer jeg!” Jeg gik bort og rakte hende haanden. „Hvorledes i alverden er De kommet hit?”

„Det er virkelig et deilig sted. Denne utsigten over fjeldene er vidunderlig! Maa kunde godt bli fristet til at bli her. Har De lagt merke til —”

„Ja, alt her er værd at lægge merke til,” avskar jeg hende kort. „Men jeg spurte hvorledes det er lyktes Dem at opdage at jeg er her?”

„Det var jo meget tankeløst av mig ikke at svare, men utsigten her er nok til —”

„Hvorledes er det lyktes Dem bety?”

„Har det virkelig noget at bety?”

„Jeg tilstaar aapent at jeg er meget nysgjerrig efter at faa vite det.”

„Saa skal jeg si Dem det. Mrs. Mason har fortalt mig det.”

„Hvorledes har hun faat vite det?”

„Mr. Scot fortalte hende det.” Hendes tone var likegyldig, men hendes læber skalv av undertrykket latter og hendes øine lyste av undertrykket glede over min forbauselse.

„Tør jeg spørre hvem Mr. Scot er?”

„Vet De hvad, kaptein Whimster, et slikt krydsforhør, naar man er hensunken i beundring over denne deilige utsigt er virkelig litt forstyrrende.”

„Det gjør mig ondt at maatte forstyrre, men —”

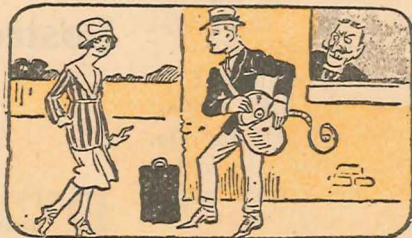
„Si mig hvorfor De løp bort fra os?”

„Hvor er Punnie?”

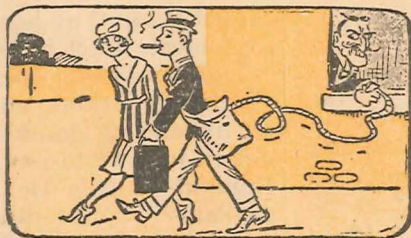
„Hvor mange er klokken? Hvor langt er det til Liverpool? Bare undgaa spørsmål —” hun lo hjertelig og jeg stemte i med.

Mason banket paa døren og kom ind med sin kone, men

Smaa dramaer. Naar der gaar ild i filmen.

1. „Yndige Messalina! Idag har jeg med tusen meter film!” sa den lykkelige elsker. „Og paa dem skal kun dit skjønne billede bli præget!”

2. Men i det aapne vindu sat skurken Ludolf og hørte og saa alt og med hænder, som skalv av skispyke, grep han den ene ende av filmen...

3. ... og holdt fast, mens Messalina og den intet anende Leif var vandret hen i parken. „Se saa!” sa Leif og kastet sin cigarstump. „Nu begynner vi!”

4. Men de fik ikke begyndt, ti nu opdaget Leif at filmen var rullet op og han saa ogsaa til sin rædsel at cigarren hadde tændt ild i strimlen.

5. Han vilde gjerne gripe fat i den brændende ende av filmen for at rive den av, men skurken Ludolf trak stadig i den, saa Leif maatte løpe.

6. Netop da han naadde vinduet, halte Ludolf den brændende filmstump ind. Bang! der eksploderte hele filmen paa en gang og skurken brændte fingrene!

jeg bad dem komme igjen senere.
„Den stakkars, forlatte konen!” utbrøt Olna, da døren hadde lukket sig efter dem.
„Hendes mand er vist likeglad om hun dør av sult!”

„Det er min skyld. Jeg glemte hende, da —”

„Da De hadde slikt hastverk med at komme bort,” indskjøtt hun.

Jeg nikket.

„Jeg skal nok erstatte hende det. Men De har endnu ikke tilfredsstillt min nysgjerrighet med hensyn til denne mystiske Mr. Scot.”

„Har De kanskje tilfredsstillt min med hensyn til denne mystiske kaptein Whimster?”

„Hvor er Punnie?” Vi lo begge.

„Dette blir næsten latterlig,” sa hun saa.

„Vil De si mig det?”

Hun nikket.

„Jeg skal si Dem det hvis De vil si mig det jeg vil vite.”

Men det kunde jeg ikke si hende.

„Saa maa jeg utspørre Mrs. Mason.”

„Det tror jeg ikke De vil,” svarte hun, idet hun rystet paa hodet og lo hjertelig.
„Hun er gystet paa meg og snakkesalig, men jeg tror ikke, hun vil tale om det. Skal vi ikke gaa ut? Jeg er kommet for at se naturen.”

„Hvorfra er De kommet?” spurte jeg, da vi gikk ut for at bestige høidene hvorfra man kunde se utover vandet.

„Aa — fra det sted der er fuldt av 'p'er' og 'w'er' og 'l'er'.”

„Pwllheli?”

„Javist,” sa hun leende.

„Opholder De Dem da der?”

„Paa gjennomreise. Vi kom dit i eftermiddag.”

„Vi?”

„Mostyns naturligvis. Celia vil bli glad over at se Dem igjen,” sa hun med paatat alvor.

„Og Punnie?”

„Det ser ut til at Mr. Punniston volder Dem stor bekymring.

„Jeg har nævnt ham flere ganger og De har ikke fortalt mig noget om ham. Han er naturligvis med Dem i Pwllheli. Hvorfor fulgte han ikke med Dem hit?”

„Han — kunde ikke,” svarte hun nølende.
„Tror De, Mason vil bli meget vred paa ham?”

„Jeg har Mason dog med det eller ham at gjøre?”

„Ikke saa litet. Det var virkelig Punnies idé i begynnelsen.”

„Hvad var hans idé?”

„Saa — hvor De er fantasiløs! Han har gjort Mason berømt —”

„Mener De min Mason?”

„Hvilken anden Mason skulde jeg mene?”

„Har De noget imot at vi sætter os her paa denne stenen et øieblik? Det holder paa at gaa rundt for mig.”

„Jeg skal gjøre alt hvad der kan klare Deres begreper,” sa hun og satte sig ned.
„Det er en meget pen utsigt over bugten her, skal jeg nyde den, mens De samler Deres tanker?”

„Jeg takker — men det vil hjelpe mig mer at tale. Forstaar jeg det rigtig — Punnie kunde ikke følge med Dem, fordi han har gjort Mason berømt og tror, han vil bli sint. Er det saaledes?”

„Og Punnie sier, han 'var kjed' av Dem. Det maa De ogsaa huske,” sa hun med unødvendig alvor.

„Nu vil jeg haabe der ikke er mer, der er grenser for min forstand.”

„Nei, nu kan det være nok for øieblirket. — Se lyset over bølgenes —”

„Aa — blaas i bølger og belysning! Si mig hvad der har gjort Mason berømt.”

„Bare berømt i en henseende. Mange mennesker vilde ikke like den slags berømmethet. Punnie mente at De ikke vilde like det — og derfor er det at Mrs. Mason er her —” sluttet hun med ramme alvor.

„Stort himmel, er hun ogsaa med i det?”

„Det kunde ikke gjøres uten hende! Det maa De kunne forstaa —” og nu brast pludselig alvoret for hende og hun lo hjertelig med sin klare, glade latter. „Aa, De ser saa haabløs fortvilet ut,” sa hun.

Nu steg der et glimt av sandheten ned i mig. Mason hadde sagt at hans kone hadde erklært at han hadde forlatt hende — Olnas henlydning til „den slags berømmtheter” — og at det hadde været Punnies idé — o. s. v. — De maatte ha opsporet mig gjennom Masons kone, og den mystiske Mr. Scot var uten tvil den der hadde efterlyst Mason.

„Vil De vise mig en kopi av avertissementet?” spurte jeg.

„Naa, har De endelig gjættet det?” og hun gav mig en stump avis og smilte skøieragtig, mens jeg læste det.

„Synes De, det passer?”

„Aa, jeg skal tale et ord med Punnie! Den utaknemlige gutten!” brummet jeg. „De sa jo, det var hans idé?”

„De kalder ham utaknemlig — og De bør være ham taknemlig. Hvis han ikke hadde været, vilde dette billede ha været Deres. Folk som løper bort fra andre folk fortjener at faa sit portræt i alle aviser.”

„Naa, hvis jeg ikke vrir halsen om paa ham, saa gjør Mason det. Det er da en trøst.”

Hun for sammen og blev pludselig alvorlig og hendes stemme var fuld av ængstelse, da hun sa: „Saadan maa De ikke tale, kaptein Whimster. Stakkars Punnie! Han er — virkelig syk.”

„Syk? Stakkars ven! Er det det der har hindret ham i at følge med Dem?”

„Ja,” nikket hun med en alvorlig mine.

„Hvad feiler han da?”

„Feber — og der er litet haab om hans helbredelse. Men kanskje det er bedst saaledes. Stakkars Punnie!”

Hun saa ut over vandet og begyndte at skjæve av sindsbevægelse.

„Jeg maa reise til ham straks,” sa jeg og sprang op. „Hvor er han?”

„De kan ikke gjøre nogen nytte — det kan ingen,” sa hun sukkende. „Det har han sagt til mig.”

„Det er en endnu større grund til at jeg maa til ham —” her stanset jeg, for jeg fanget et glimt av hendes ansigt. Hun rystet av undertrykket latter. „Mener De —”

Hun vendte sig om mot mig og nikket.
„Hun er virkelig en meget søt pike — pen og nydelig og ganske velstaaende! Ser De, det er jo over to maaneder siden, De forlot London. Burde De ikke ha ventet noget saadant?”

Jeg sank igjen ned i græsset.

„Jeg er ræd for at jeg er blitt litt tykkudet i denne tid.”

„Hvis De bare kan bli klok paa hvordan De selv har det —”

„Mon jeg kan bli klok paa hvordan De har det?” svarte jeg. Vore øine møttes, og da en let rødme begyndte at stige op i hendes kinder, vendte hun blikket ut mot havet.

„Med mig er det bare bra — ellers tak,” sa hun skjødesløst.

„Men — De har jo trængt til sjøluft og har reist denne lange veien.”

„Det gjør jo ogsaa mange mennesker paa denne tid av aaret — ikke sandt?”

„Folk reiser ikke til Abersoch. Hvorledes staar det til med den nye stat?”

„Har De ikke hørt det? Da Punnie meddelte Mr. Gorton at intet paa jorden skulde faa ham til at ha noget med den at gjøre saa faldt det hele sammen som en bristet ballon. Hans erfaringer med hensyn til pashaens bestemte ham.

„Og De?”

„Jeg hadde allerede bestemt mig. Det vet De jo.”

„Hvorfor?”

„Det har jeg sagt Dem.”

„Ikke den virkelige grund.”

„Jeg skal si Dem den hvis De vil la være at bli fornærmet.”

„Det lover jeg.”

„Jeg ønsker ikke at ha Dem som magten bak tronen.”

„Hvorfor ikke?”

„Jeg ønsker det ikke. Det er alt.”

„I begynnelsen gjorde De ingen indvendinger imot det. Naar skiftet De tanker?”

Hun trak paa skuldrene med en tilsynelatende likegyldig mine.

„Jeg opdaget noget — noget om Dem. Og da var det naturligvis umulig.”

Hun nikket eftertrykkelig.

Nu var jeg kommet saa nær hende at jeg kunde ta en av hendes hænder.

„Gjorde De den opdagelse en eftermiddag i Bond Street?”

„Vet De, om der er andre mennesker end os heroppe?”

„Jeg er likeglad. Nu bryr jeg mig ikke om noget.”

„De ler sandsynligvis av os.”

„La dem le. Jeg kan le høiere end nogen av dem nu, da jeg har faat denne,” sa jeg og trykket hendes haand.

„Hvorfor reiste De fra London?”

„Fordi jeg frygtet for at dette aldrig kunde ske. — Hvorfor er De kommet hit?”

„Fordi jeg syntes, det var paatide, du fikk vite at jeg kunde ske —” svarte hun smilende; hendes hode var løftet, hendes kinder blusset, og et blik i hendes vidunderlige øine fikk mit blod til at bruse voldsomt gjennom mine aarer og opfyldte mig med en uimotstaaelig trang til at omfavne hende og kysse hende.

Men hun læste det i mine øine og sprang op.

„Ikke her, Nat —” utbrøt hun ængstelig.

„Saa la os finde et andet sted.”

Det gjorde vi, og forsinkelsen gjorde ikke vort møte mindre varmt og inderlig.

ENDE

Søstrene i „Strandhytten“.

Av Florence Warden.

—o—

I.

Det var i aaret 1913 at de to søstre første gang kom til den lille cottage „Strandhytten” der var en ganske merkkelig bolig, fordi den virkelig var en cottage, mens de fleste av den slags bygninger som gaar under det navn enten er villaer eller landsteder eller store, pralende huser.

Den cottage, hvortil Judith og Claudine kom, var en træbygning, bedækket med tjære og laa ved kanten av den utstrakte grund som strækker sig mellem landeveien og havet utenfor Higham og ved kysten av Kent.

„Strandhytten” hadde engang været bebodd av en gjæter, men siden var den blitt pudset op, og da den hadde faat en utbygning som var bygget av mursten og ganske rummelig var den ifølge husagentenes avertissementer „et hyggelig, rummelig og br

kvent sveiserhus", passende til beboelse for folk som ikke kjendte andet til faar end faarestek.

Da de to søstre kom dit, var Judith, den ældste, en pen, høi, mørk pike paa atten nitten aar, den yngre søster, Claudine, var derimot en opløpen, halvvoxen pike med en lys, lang flette som hang og dinglet til alle kanter og med haaret skjøvet tilbake fra ansigtet der var saa fuldt av fregner som halvvoxne pikers ansigter ofte er.

De var ledsaget av to middelaldrende damer, av hvilke den ene var deres mor, Mrs. King, og den anden var en ældre slegtning ved navn „Miss Kesiah”.

Hertil maa føies en ældre kvinde med hørblondt, graasprængt haar, eplerøde kinder og et litt skinhellig væsen. Hendes navn var Dorothea Trotter, og de to unge piker hadde aldrig kjendt den tid, da „Trotter” ikke hadde hørt til deres husstand.

Ingen visste hvor familien kom fra, og hvis der var noget interessant at fortælle om dem, saa fortalte de tre ældre kvinder det ikke. De gjorde ingen bekjendtskaper, de var sky og tilbakeholdne og egned sig slet ikke til at faa venner.

Men venner fik de dog i tidens løp, hovedsagelig paa grund av den aktive interesse som Miss Kesiah og Dorothea Trotter viste alle lokale kirkelige saker. De stak sine fingrer istykker for at lage kirkedekorationer til jul, de underviste i søndagsskolen, de hjalp til med skolebespisningen, de sydde til basarer, og Miss Kesiah tok meget nidkjær og foretagsom del i alle fattigbesøk.

Hvor megen misfornøielse beboerne av „Strandhytten” saa end hadde vakt paa grund av deres tilbakeholdne levevis, saa kunde de dog ikke ignoreres, og de indtok gradvis deres specielle stilling i egnens sociale liv, mens de fremdeles iagttok streng taushet og tilbakeholdenhet i alt hvad der angik deres private affærer.

Alt hvad naboene skaffet sig at vite var at Mrs. King var enke og sykkelig, og denne sidste kjendsgjerning var et paaskud for hende til at avslaa alle indbydelser og til at ta imot besøk hun ikke kunde undgaa liggende paa en sofa i dagligstuen like ved vinduet som vendte ut mot vandet.

Damene i omegnen kom snart paa det rene med at Mrs. King var av god fødsel og opdragelse, at Miss Kesiah ikke var det, at de unge piker var indtagende og nydelige med noget „je ne sais quoi” over sig, som om de paa en viss maate følte den skygge der syntes at hvile over deres liv og som om de var litt kuet av det.

Nysgjerrigheten angaaende denne familie var neppe dødd hen, før krigen brøt ut og like-som med en kjæmpestor malerpensel utslettet alle andre ting som hadde lagt beslag paa oppmerksomheten før.

Mens Claudine og de ældre damer strikket og sydde, heliget Judith sig til hospitalstjeneste, og da krigen senere hen krævet kvindenes mer aktive deltagelse i alle arbeider, kjørte hun vogner med hesteforspand for en bonde, og tilsidst blev hun chauffør i regjeringens tjeneste.

Og saa, da freden kom og livet gled tilbake i de gamle folder mistet Claudine som nu var voksen sine sy- og strikkearbeider, og Judith som var blitt kraftigere, vakrere og mer bestemt i sin tale og sit væsen hadde en følelse som om verden stod stille og som om hun som et unyttig

paahæng klynget sig til dens stillestaende kanter.

Den store rystelse var stilnet av og verden gik atter i sine gamle baner.

Man kan ikke si at de to unge piker for deres egen person nød den forandring fra et rikt, fuldt liv til et mer tomt og dødt. Fattigbesøk forekom endog Miss Kesiah litt matte og kjedelige, og hvad det angik at overta undervisningen i søndagsskolene efter deres slegtning, saa vilde hverken Judith eller Claudine høre tale om det.

Saa da Judith nogen maaneder efter at freden var underskrevet mottok en indbydelse til at drikke te hos en Mr. og Mrs. Debenham som hadde opslaat sit midlertidige hjem der paa egnen og hvis bekjendtskap hun hadde gjort under krigen, vaaknet de unge piker op til levende interesse ved at høre at der skulde samles en del mennesker som hadde arbeidet og lidt sammen i disse tunge aar.

„Jeg skulde ønske jeg skulde være med dig, Ju,” sa Claudine klagende, mens hun saa paa at Judith tok paa sig hanskene.

Claudine var fra den halvvoxne, opløpne pike forlængst blit en voksen ung dame, men hendes utseende hadde forandret sig meget litet. Hun var liten, tynd, lys og fregnet og litt skarp, hverken pen eller styg. Judith var nu en sand Juno, høi, rank, statelig og vakker med straalende mørke øine, silkebløtt, brunt haar og et livlig, selvbevisst væsen.

Hun rystet beklagende paa hodet.

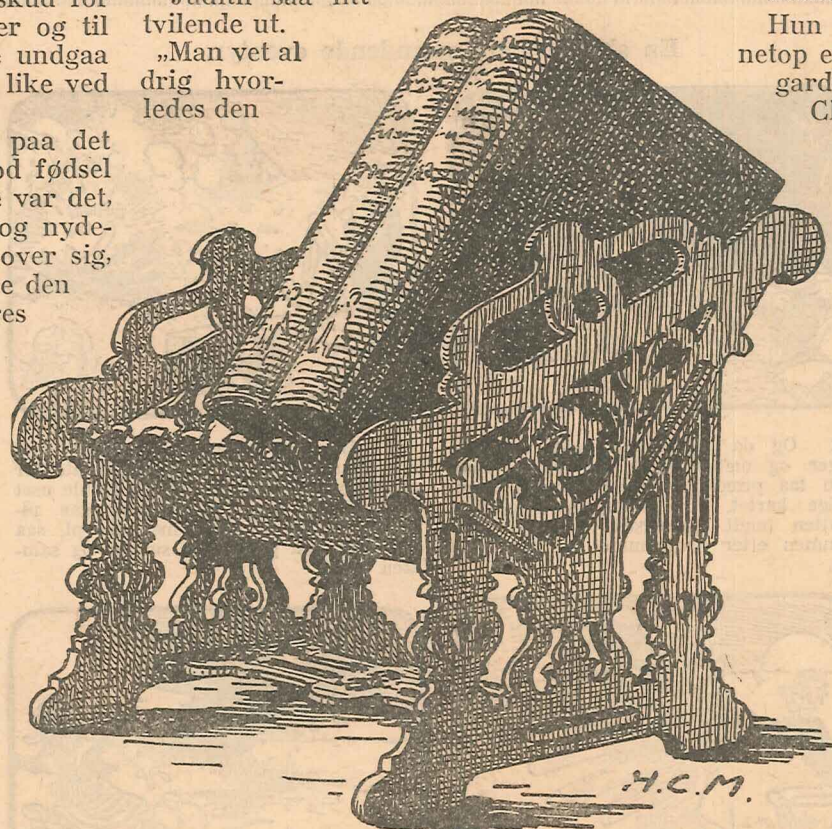
„Jeg skulde gjerne ta dig med,” sa hun. „Men dette er jo et særlig selskap, hvor bare nogen faa gamle kammerater møtes. Kanske Mrs. Debenham ber os begge en anden gang.”

Claudine sukket.

„Det er saamen ikke fordi jeg bryr mig om invitationer,” sa hun, „som regel er de bare til plage. Men her hvor du skal være sammen med gamle venner blir det vist morsomt.”

Judith saa litt tvilende ut.

„Man vet al drig hvorledes den

Bokreol til at staa paa bordet.

Model til løvsagarbeide paa side 26.

For alle husflidsvenner vil det lille utskjeringsarbeide vi idag bringer andstedes i bladet, være en kjærkommen oppgave. For det første er denne bokreol usedvanlig vakker og stilfuld, formen og opstillingen er noget utenfor det almindelige og — hylden er praktisk. Hvor ofte savner man ikke en bokstøtte til de leksika eller ordbøker, man ønsker at ha ved haanden til stadighet, naar man sitter ved sit arbeide ved skrivebordet. Til dette bruk egner denne miniaturbokreol sig fortrinlig, og den er en pryd for det værelse den staar i.

slagt ting forløper,” sa hun. „Kanske vi kommer til at trætte.”

„Det vil ikke du,” sa Claudine.

Hun sat i nærheten av soveværelsevinduet som vendte mot nord ved husets landside. Utsigten var spærret av den lange rad bakker som laa mellom havet mot syd og den høiereliggende landstrækning hvor leiren laa.

Landeveien fra Higham til Kenton strakte sig langs foten av klippene, paa landsiden var den begrenset av en række solid byggede, spredt liggende huser i alle arkitektoniske variationer.

Pludselig trak Claudine med et utrop sit hode tilbake.

„Der er manden!” sa hun.

„Hvilken mand?” spurte Judith skarpt.

„Du vet — den manden som jeg fortalte dig om, den manden som jeg forleden tirsdag overrasket i at kikke ind av dagligstuevinduet.”

Judith kikket ut gjennom slyngplantene som strakte sig over vinduet og netop var begyndt at springe ut.

„Jeg kan ikke se noget uhyggelig ved den manden,” sa hun. „Han ser virkelig ikke ut som en tigger eller indbrudstyv.”

„Det sier jo heller ikke jeg at han gjør. Men det er da rart at en mand sniker sig slik rundt om et sted. Naa, nu er han borte. Han maa ha set os.”

„Sandsynligvis,” sa Judith med et likegyldig nik.

Der var virkelig absolutt ikke noget frastøtende eller uhyggelig ved denne mands utseende.

Han var høi, bredskuldret, hadde et par kloke, blaa øine og et friskt, aapent og vakkert ansigt og han var kiædt som en gentleman, om end hans klær saa litt slitte ut. Han saa ut til at være mellom femti og seksti aar, og da han nu gik i retning av Kenton, saa han sig bare epar ganger om som om „Strandhytten” hadde en særlig tiltrækningskraft for ham.

„Sandsynligvis en artist!” sa Judith.

Hun var nu færdig til at gaa og kastet netop et sidste blik i det store speil i deres garderobedør.

Claudine saa nysgjerrig paa sin søster.

„Jeg tror du er mer interessert i dette besøk, end du vil være ved,” sa hun pludselig. „Der er nogen du venter at møte — nogen du liker godt!”

Judith blev kanskje litt forvirret, men hun rødmet og lo og benegtet paa det kraftigste denne paastand, idet hun skyndte sig ut av værelset og begav sig paa vei.

Men Claudine hadde gjættet riktig. Ganske vist ventet ikke Judith bestemt at faa se en viss person, men hun haabet det, og da hun kom til huset oppe paa klippen, hvor Mr. og Mrs. Debenham bodde, og straks ved sin indtræden i stuen saa at Basil Thorncomb var en av de tilstedeværende straalte hendes øine klarere og hendes hjerte banket sterkere.

Der var ikke noget særlig hengivenhetsforhold mellom Judith og Basil. De hadde møtt hverandre paa hospitalet paa østkysten den gang hun var sykepleierske der og har var en av patientene, og senere hadde de møtt hverandre, da hun var blitt chauffør og de var blitt gode venner.

Basil Thorncomb var søn av en bankier i det indre av landet og han var baronet og en rik

mand. Han bodde ute paa landet hos sin familie der var særlige hesteyndere, og det var denne passion og alt hvad der angik hestesport som hadde ført ham og Judith sammen.

Det varte ikke længe før Basil hadde båret sig vei mellom alle gjestene bort til Judith og rakte hende haanden.

Hans ausigt var et stort smil, da de hilste paa hverandre. Basil var ikke egentlig pen, men han saa godt ut og han hadde en livlig, harmonisk natur; hans figur som var litt for høi til hans smale skuldre var rank og smidig som resultatet av fire aars krigstjeneste og den dermed følgende disciplin.

Det var første gang Judith saa ham civil, og hun var sig bevisst at denne forandring hadde reist en skranke mellom hende og den rike bankers søn.

Men han var sig ikke noget saadant bevisst. Han lænet sig over hendes stol og diskuterte ivrig og livlig de forskjellige hendelser under denne merkelige, feberagtige periode. Nu, da den laa bak dem opdaget de at den ogsaa hadde bragt dem andet end sorg og lidelse.

„Er De ikke undertiden tilmode som om De egentlig ikke er glad over at den tid er forbi?” spurte Basil pludselig etter en pause.

Judith lo og saa sig forsiktig omkring. „Hysch!” sa hun. „Det maa man ikke indrømme — ikke engang for sig selv, for naar man tenker riktig over det, saa vet man at al den rædsel og spænding og stadig avbrutte ængstelse var mer end man trodde at kunne bære. Men nu, da alt er forbi — og er det ikke som om det laa langt, langt tilbake i tiden? — føler man at den tid ogsaa hadde sine lyspunkter.”

Basil nikket.

„Javist!”

„I de sidste maaneder har livet forekommet en litt — hvad skal jeg si — litt mat og flaut.”

„Man er tilmode som om man er dumpet

ned med bumb og brak,” sa Basil med et litet suk.

Der indtraadte en pause.

„Hvad skal De ta Dem til nu? Hviler De ut etter arbeidet?” spurte han.

„Ja — og der er nok at gjøre hjemme.”

„Hjemme? Naa — De bor jo et sted her i nærheten, ikke sandt?”

„Ja, ved foten av bakkene, like utenfor Higham.”

„Faar jeg lov til at komme og besøke Dem, før jeg reiser? Min mor og to av mine søstre opholder sig i Downcliffe, og jeg er ganske sikker paa at De vil komme godt ut av det med Enid og Susanne. De elsker ogsaa hester likesom De og Deres søster.”

Men Judith blev pludselig tilbakeholdende.

„Jeg er sikker paa at jeg vil like dem,” sa hun. „Og jeg vilde ogsaa gjerne at De skulde lære min søster at kjende. Men saken er at mor er saa svak og nervøs at vi aldrig kan ha gjester!”

„Det maa være meget kjedelig for Dem og Deres søster!” sa Basil og trak forbauset øienbrynene iveiret.

Judith nikket litt tankefull.

„Det er det,” sa hun. „Min mor tilbringer tiden paa sofaen, hvor hun under krigen laa og strikket uten at bry sig det mindste om luftangrepene.”

Basil saa endnu mer forbauset ut.

„Hvad for noget?” utbrøt han. „En svak, nervøs dame som ikke bryr sig om luftangrep? De to ting passer daarlig sammen, ikke sandt?”

Judith lo som om det forbauset hende selv.

„Javist, men det er sandt,” var alt hvad hun kunde finde paa at si.

Etter en kort pause kom Basil med et forslag som han selv fandt udmerket.

„Kunde De ikke presentere mig som flyver?” spurte han. „Da vilde hun vist ikke ha noget imot mig. Første gang kommer

jeg av mig selv, og saa kan hun langsomt venne sig til mig. Og naar min mor og mine søstre kommer, saa vil Mrs. King ikke finde noget skrekindjagende ved dem.”

Judith smilte alvorlig.

„Jeg vilde gjerne, dere alle skulde komme,” sa hun.

„Jeg tror De vil komme godt ut av det med dem. Naturligvis arbeidet mine søstre ogsaa under krigen likesom ogsaa min mor. Dere vil faa nok at tale om. Mine søstre elsker ogsaa landlivet og især hester, like ned til den lille Lola som er blit tilbake paa Abbediet hos min far.”

„Vi kan ikke ta med om det, for det kjender vi ikke noget til.”

„Men dere kjender alle til hester?”

„Har jeg sagt det? Det tror jeg ikke. Min far var meget glad i hester; han red og kjørte meget. Men jeg var bare seks aar da han døde, og saa maatte vi sælge baade stald og hus.”

„Det var en haard skjæbne,” mumlet Basil deltagende.

„Det var det nok. Men vi søstre var for unge til at forstaa det og vi tænkte ikke paa andet end tapet av vor kjære far. Naar man er seks aar gammel saa synes man det er meget morsomt at forlate et stort hus inde i byen og flytte ut i et litet hus paa landet.”

„De er altsaa ikke født paa landet?”

„Nei. Jeg blev født i Kensington paa Belvoir Place nr. 2.”

Basil saa med levende interesse ned paa hende.

„Belvoir Place?” gjentok han.

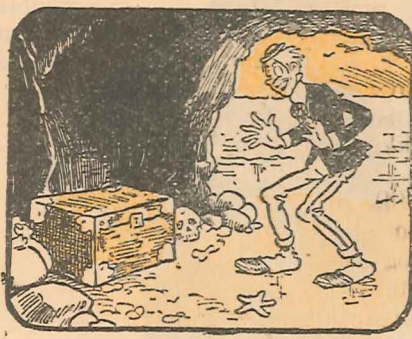
„Ja. Hvor liten jeg end var saa kan jeg godt huske huset. Det var et stort, rødt hus som laa i et hjørne av en aapen plads. Jeg har aldrig set det siden, men jeg har endnu indtrykket av at det var meget stort og statelig.”

Basil hadde sat sig paa en stol ved siden av hende og hans ansigt uttrykte en levende interesse.

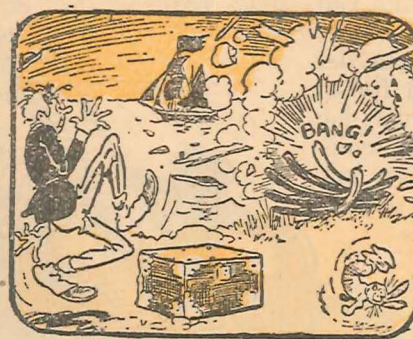
En skattesøkers spændende eventyr.

1. Jeg har et merkelig held til at komme paa sporet etter skjulte skatter. Forleden fandt jeg saledes et kart, som viste hvor en vældig skat var gjemt. Det var langt herfra paa en ø nede i Sydhavet. Men jeg satte straks kursen mot øen.

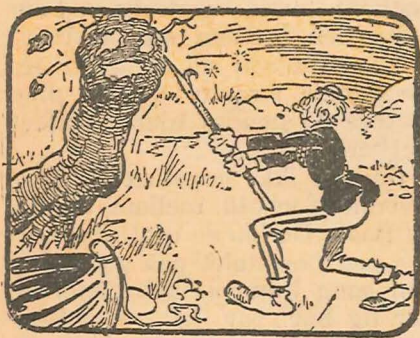
2. Og da jeg hadde seilt i mange dager og nætter fandt jeg ogsaa øen. Den laa præcis hvor den skulde ligge ifølge kartet. Og hulen, som gjemte skatten fandt jeg ogsaa. Det gik alt sammen etter programmet og glad var jeg.

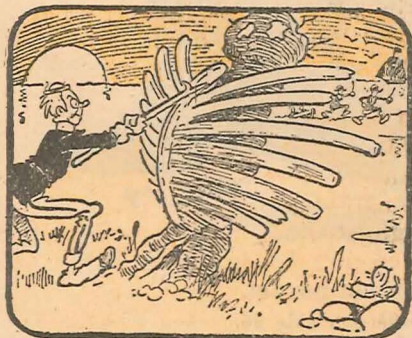
3. Men saa hendte der noget som nok maatte sies at ligge noget utenfor programmet. Et sjørøverskip hadde uset nærmet sig øen og pludselig gav piratene sig til at skyte med skarpt, saa de skjøt min gode baat sønder og sammen.

4. Formodentlig har de ute fra sjørøverskuten lagt merke til at der var ubudne gjester ved skattehulen. Men hvad skulde jeg nu gjøre? Om et øieblik kunde jeg vente besøk av piratene. Mon ikke restene av baaten kunde hjelpe mig?

5. Og saa det merkelige gamle træ, som stod nede ved strandkanten! Jeg tilstaa at jeg til at begynde med var litt skeptisk overfor virkningene av min egen idé. Men prøves maatte den. Det gjaldt jo selve livet!

6. For ikke at tale om den vældige skat! Etterhvert som arbeidet skred frem, bortveiredes dog mine tvil. Jeg begynte likefrem at beundre mig selv. Det gamle træ forvandlede virkelig ved hjelp av baatrestene til en frygkelig drage.

7. Og da den meget overtroiske sjørøverkaptein og hans folk skulde til at lande paa øen og fik øie paa uhyret med de hvite øine og de utbredte vinger, satte de det lange ben foran og lot ø være ø og skat være skat.

8. Dermed var jeg atter enehersker paa øen og arving til den gyldne skat. Ganske visst var min baat skutt istykker, men træstammen, som før gav rollen som drage, maatte nu tjene som kano. Og i den seilte skatten og jeg hjem.

„Belvoir Place nr. 2,” gjentok han lavt. „Det var merkelig!” Han vendte sig om for at se paa hende, men hendes ansigt uttrykte ikke nogen særlig følelse. „Har De aldrig hørt at der var en historie som blev sat i forbindelse med det hus?” spurte han pludselig.

Judith saa forbauset ut.

„En historie? Nei. Hvad var det? Fortæl mig det.”

Men Basil stirret paa vinduet med et utryk som ikke sa hende andet end at hendes oplysning hadde vækket hans levende interesse.

„Vil De ikke fortælle mig historien?” spurte Judith, da pausen hadde vart nogen sekunder.

Basil fór op av sine drømme som øiensynlig ikke alene hadde været dype, men ogsaa smertelige.

Da han igjen vendte sig om mot hende, og hun i haab om at faa høre en interessant historie, ivrig bøide sig frem blev hun meget skuffet ved at han sa:

„Hvor frygtelig varmt det er i disse værelser — ikke sandt?”

Judith trak sig litt forvirret og let krænket tilbake.

„Jeg synes, De sa De hadde en interessant historie at fortælle mig om det hus, i hvilket vi bodde, da vi var i London?” spurte hun litt stivt.

Han vendte sig om mot hende med et litt ængstelig uttryk.

„Gjorde jeg? Aa nei — jeg tror sikkert jeg husker feil,” svarte han øiensynlig forvirret.

Han saa straks bort fra hende, men Judith betragtet fast hans bortvendte ansigt. Det var øiensynlig vanskelig for dem begge at falde tilbake i en almindelig konversationstone, men endelig lyktes det dem. Før selskapet brøt op hadde disse to unge mennesker tilsynelatende glemt det lille intermezzo og var helt sig selv igjen, og Judith blev derfor ubehagelig overrasket ved at høre Basil gjenta for sig selv: „Nr. 2.” Men saa besindet han sig straks og vendte sig ivrig om mot hende.

„Faar jeg lov til at følge Dem nedover klippen?”

Judith betænkte sig et øieblik. For en time siden vilde hun være blit glad over at ta imot hans tilbud om ledsagelse; men nu var det næsten som om hun var ræd for det.

Men før hun hadde betænkt sig tilstrækkelig var det forsent. Før det gik riktig op for hende fandt hun Basil ved siden av sig ute i hallen hvor han hjalp hende med yttertøiet og derefter fulgte hende ut av huset.

En liten stund gik de tause ved siden av hverandre. Enhver av dem var sig bevisst at der hadde hendt noget som hadde forstyrret den tidligere frimodighet imellem dem, det kammeratskap som hadde været til saa stor glæde for dem.

Hos Judith var denne bevissthet fulgt av en underlig følelse av noget hemmelighetsfuldt og ukjent. Hvorfor var Basil blit saa interessert ved at høre at hun og hendes familie hadde bodd i nr. 2, Belvoir Place, Kensington? Hvad var det for en historie om dette hus som han var kommet til at tænke paa, men som han ikke vilde fortælle hende? Var historien saa mystisk eller saa grufuld at han nødig vilde utmale alle de frygtelige detaljer for hende, skjønt det var saa længe siden, hun hadde forlatt dette hus?

Først besluttet hun at hun vilde spørre ham rent ut om det. Men saa da hun ængstelig skottet op til ham var der noget

i hans ansigt som avholdt hende fra at gjøre det.

Da de nærmet sig det lille hus der var hendes hjem sagtnet hun sin gang.

„Der bor vi,” sa hun. „I det latterlig lille faldefærdige hus som ligger ved grænsen av den lange landstrækning.”

„I huset med slyngplantene? Hvor pent det er,” sa Basil næsten med begeistring. „Det ligner slet ikke andre huser! Det er noget for sig selv — saa malerisk og alt slikt.”

„Aa ja, det er netop .alt slikt,” svarte Judith muntert. „Og man kan saamen trøstig med haanden paa hjertet sverge paa at det ikke har sin make!”

Hun saa i det samme op paa ham og det slog hende at han vistnok i sit stille sind tænkte at det var meget forskjellig fra Belvoir Place!

Hun blev rød og stammet litt, da hun begyndte at tale igjen. Han avskar hende dog kort uten tilsynelatende at være sig bevisst at han hadde gjort det.

„Der bor De altsaa — med Deres mor og — søster?”

„Og kusine Kesiah og Trotter!” tilføjede Judith. „Dem maa man ikke glemme — de er to saare viktige personer hvis nærvær man føler hver time paa dagen.”

„Kusine Kesiah!” gjentok Basil som stadig holdt skridt med Judith hvor langsomt nun end gik.

„Kusine Kesiah er kusine Kesiah,” svarte Judith høitidelig. „Hun er ingen almindelig kvinde; hun er ikke et menneske som kan beskrives, saaledes som De og jeg og andre kan det. Hun er en samfundsomvæltter — noget for sig selv — en helt ny verden — noget overvældende og alt saadant —”

Basil rettet sig stramt op.

„Jeg maa absolut lære kusine Kesiah at kjende,” sa han med salvelse. „Den anledning maa jeg ikke gaa glip av —”

Men nu stanset Judith brat. Hun visste ikke hvad det var hun var ræd for, men hun følte at det var aldeles umulig at ta Basil Thorncomb med til „Strandhytten” og forestille ham for moren paa den maaten han ønsket det.

Hun rystet paa hodet og forsøkte at smile.

„De kommer nok til at gaa glip av den anledning,” sa hun. „Kusine Kesiah er i Downcliffe og kommer ikke hjem før klokken syv.”

„Men vil De ikke forestille mig for Deres søster og be Mrs. King om at ta imot mig? Jeg skal være saa stille og rolig og dannet og jeg skal sitte paa kanten av min stol og ikke gjøre noget som kan forskrække nervøse damer.

„Det kan ikke la sig gjøre uten forbedelser,” svarte Judith.

De diskuterte ivrig med hverandre ute paa veien like utenfor „Strandhytten”, og tilslidst lyktes det Basil at faa Judith overtalt til at la ham bli gaende utenfor, mens hun gik ind og gjorde sit bedste for at overtale sin mor til at ta imot ham.

I sterkt sindsoprør gik Judith gjennom den lille trægrind og ind i forhaven bort til den skrøpelige indgangsdør.

Der var intet vindu paa denne siden av huset før den røde murstenstilbygning som indeholdt den lange dagligstue og de to soveværelser ovenpaa. Men paa den anden side av indgangen var der et gammeldags gittervindu, indrammet i en tyk ramme av haveblomster og som gav lys til det lille værelse der blev benyttet som dagligstue. Ut av dette vindu kikket Claudine med et meget ivrig og interessert uttryk i sit ansigt. Hun lukket ind søsteren, og Judith begyndte straks i en aandeløs hvisken at fortælle hende sin oplevelse:

„Mr. Thorncomb — som jeg pleiet paa hospitalet — ønsker at hilse paa dig — og — og mor —”

Claudine saa meget fornøiet ut.

„Er det ikke ham som kom sammen med dig? Han ser godt ut. Hvorfor tok du ham ikke med ind?”

„Jeg maa jo først spørre mor —”

Claudine trak paa skuldrene.

„Du vet jo hvad hun vil si.”

Judith gjorde en utaalmodig bevægelse.

„Jeg er nødt til at spørre hende om det. Jeg har lovet det.”

„Nuvel, saa kom.”

De to unge piker gik ind i værelset til venstre for gangdøren og listet sig paa taa-spidsene bort til det vindu som vendte ut mot vandet.

Foran vinduet som stod vidt aapent laa paa en stor, makelig sofa og støttet av puter en høi, mager, blek kvinde, i hvis øine glansen syntes helt utslukket og hvis ansigt var aldeles farveløst likesom hendes læber der var saa sammenknepne og tørre, at det var umulig for en fremmed at se at denne kvinde engang hadde været vakker og yndig.

Hendes lange, tynde, hvite hænder var foldet og hun saa ut over havet med et mat, tomt blik.

Like bak sofaen med hodet bøiet over sytøiet sat Trotter, en liten kvinde med hørblyndt, tyndt, skilt haar, runde, rødmusede eplekinder og smaa, lyse øine.

Trotter bar ingen kappe, men et sort fløielsbaand fast bundet omkring hodet og uttrykket i hendes ansigt var tilfreds og litt selvglad.

Hun reiste sig ikke da søstrene kom ind, men hun rykket sin stol litt tilbake for at gjøre plads for dem bort til sofaen.

Mrs. King vendte sine trætte øine mot sine to døtre, da de kom bort til hende og spurte Judith om hun hadde moret sig.

„Ja, mor. Det var meget hyggelig. Værelsene var jo temmelig overfyldte og der blev efterhaanden meget varmt og trykkende, men det var morsomt at se gamle, kjendte ansigter igjen.”

Her stanset hun og lekte forlegent med sine hansker.

Claudine kom hende til hjelp.

„Og en av de peneste av alle gjestene ønsker at forestilles for dig, mor. Han har i den hensigt fulgt Judith hele veien hjem. Faar han lov til at komme ind? Han er saa pen og ser saa hyggelig ut og han sætter Judith meget høit.”

Som de unge piker hadde ventet kom der et uttryk av forlegenhet og ærgrelse i deres mors ansigt. Hun vendte hodet mot sin yngste datter og sa grættent:

„Hvorfor blander du dig i det, Claudine? Hvorfor lar du ikke Judith tale sin egen sak?”

Men Claudine vilde ikke tie.

„Jeg talte for hende, fordi hun er for frygtsom til at tale selv. Hvad skade kan det gjøre, om du tar imot denne ven av Debenhams?”

Mrs. King svarte litt skarpt:

„Claudine, vær saa god ikke at tale til mig i den tonen. Det skulde glæde mig at se en ven av Debenhams, men jeg sætter ikke pris paa at gjøre bekjendtskap med et menneske jeg slet ikke kjender — ikke engang hans navn.”

„Aa — han heter Thorncomb — Basil Thorncomb,” sa Judith.

Men neppe var disse ord blit uttalt, før de unge piker saa at de hadde sagt noget galt.

Og Trotter som sat bak sofaen vendte sig hurtig om og saa ængstelig paa sin frue. I neste øieblik saa hun igjen ned paa sit arbejde — men ulykken var skedd. De unge

piker saa at hun var blit forskrækket. Og det var ganske sikkert at dette navn ogsaa hadde forskrækket Mrs. King. Hun hverken skrek eller skiftet farve og hun rørte sig heller ikke. Men baade Judith og hendes søster kunde se at det hadde vækket et smertelig uttryk i hende. Hun laa med lukkede øine og et sælsomt uttryk i sit ansigt; de kunde ikke forklare sig dette uttryk, men det gjorde et saa sterkt og gripende indtryk paa dem at de ikke var istand til at ytre et eneste ord.

Alle fire forblev tause i nogen minutter — aldeles tause, stille og trykkede. Saa reiste Trotter sig og betydte de tause unge piker at de skulde forlate værelset.

„Er mor syk?“ spurte Judith med skjælvende stemme.

„Syk? Aa nei, nei,“ svarte Trotter skarpt.

Men hendes øine var hele tiden fæstet paa hendes frue.

Nedtrykte, skuffede og ængstelige listet de to unge piker sig bort til døren.

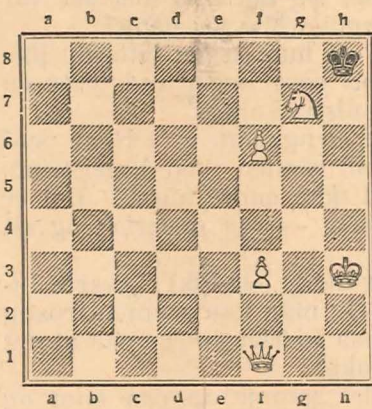
Da de naadde den og dreide haandtaget om fik denne lyd Mrs. King til at aapne øinene. Hun prøvde øiensynlig sterkt bevæget paa at reise sig op.

„Judith, hvor gaar du hen? Vel ikke for at hente denne — denne mand — denne fremmede —?“

Her brast hendes stemme og hun sank tilbake, støttet av Trotters arm.

(Fortsættes.)

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1869.

7 Av Erik Johansson, Lia (Sverige). (Original)

4 Sort: K = 1 br.

3 Hvit: K D, 2 S, 2 B = 5 br.

1 Hvit gjør mat i 3 træk.

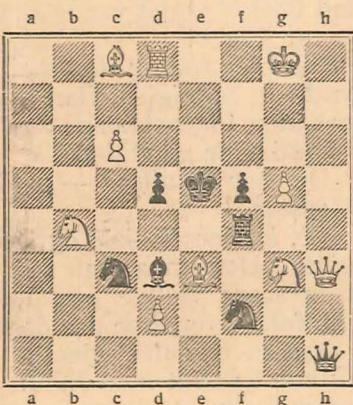
Schakoppgave nr. 1870.

Av A. Moseley, Australien. (1 pr. Northern Whig 1912.)

Sort: K, D, 4 T, 2 S, L 2 B = 8 br.

Hvit: K, D, 2 T, 2 S, 2 L 3 B = 10 br.

Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1867.

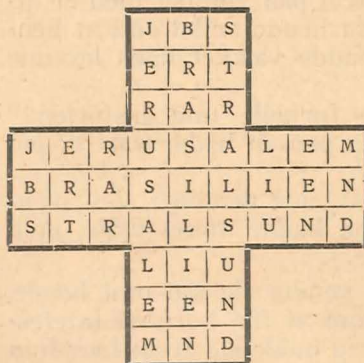
1. D c 2 — a 2 (T a 3 × D. 2. S e 4 — f 2 mat)

Løsning av schakoppgave nr. 1866.

1. L a 4 — b 3, f 4 — f 3. 2. D d 7 — a 4 f. 1. . . . . S h 3 — g 5. 2. g 2 — g 4. 1. . . . . ellers. 2. L b 3 — c 6.

Løsning av gaaden i forr. nr.: Magnat — Magnet.

Løsning av bokstavkorset i forr. nr.:

Beregningsoppgave.

En sørling døde, og da hans testamente blev aapnet, viste det sig at indeholde følgende bestemmelser: Til hovearvinger av min lille formue indsætter jeg mine fire venner A, B, C og D, dersom de er istand til at bestemme min formues størrelse efter følgende opgivelse: A skal ha 1/3 av hele formuen, B 1/4 av resten, C 1/3 av den nu fremkomne rest, D 1/2 av den nye rest, mens den andre halvdel deles likelig mellem alle fire, slik at hver faar 180 kroner foruten det først mottatte beløp. Hvor stor var formuen, og hvormegit fik hver av vennene?

Kvadratgaade.

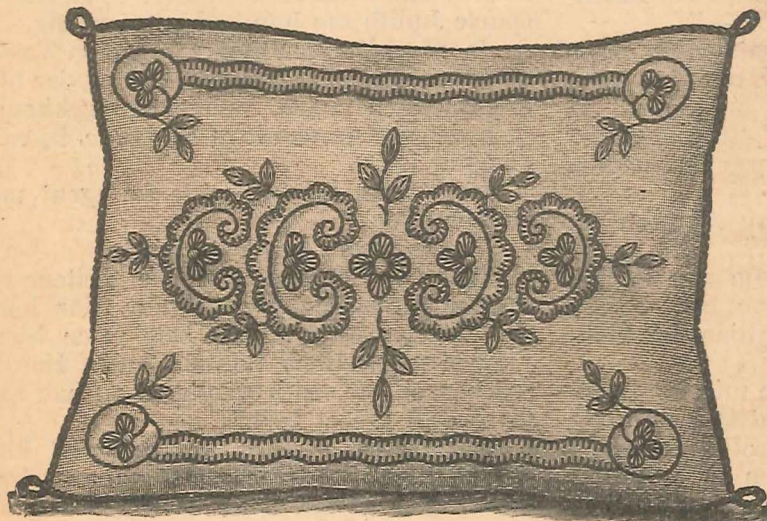
Naar disse bokstaver stilles rigtig om, dannes der fire ord, som lyder lik i de lod- og vandrette rader: 1. Navnet paa en elv. 2. Et pikenavn. 3. Navnet paa en gud. 4. Et bibelsk navn.

43de haandarbeide.

Pute med let broderi.

Denne pute syes av gult linstof og broderes med perlegarn i to farver, enten sort og guldgult

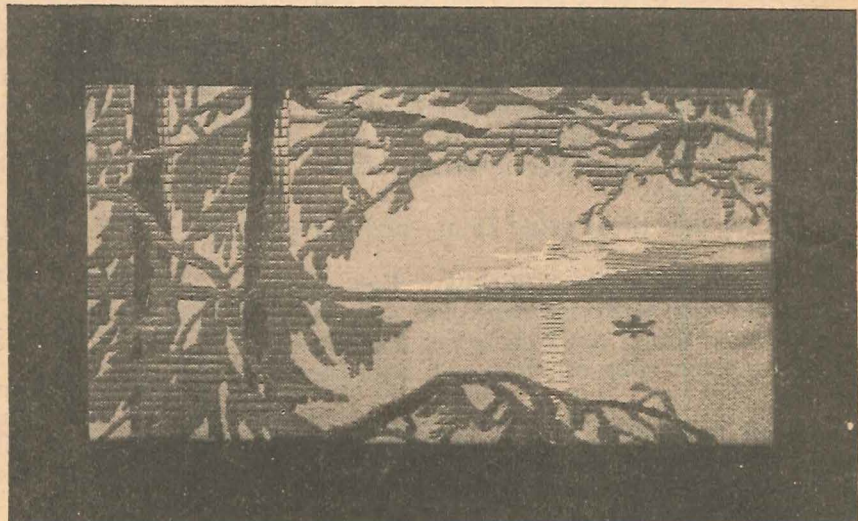

Pute med let broderi.

eller sort og giftgrønt. Alle konturer og spredte knaphulssing syes med sort; til strektingene inde i blomster og blader benytter man en eller anden sterk farve, som staar godt til den sorte søm.

Materiale til puten (55 × 45 cm stor): Paategnet linstof med bakstykke, garn, pris kr. 8.00 + porto gjennem „Allers Familie-Journal's broderiavdeling, Storgaten 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ paa side 28.

medfølger materialet. I kanten settes en grøn filt-ramme. Størrelse med kanten 112 × 68. Materiale: Uldjava, uldgarn, mønster, pris kr. 25.00 + porto. Filt til kanten kr. 5.00 + porto.

B. 246. Vægteppe med maaneskinsmotiv.

B. 246. Vægteppe med maaneskinsmotiv.

Syes paa mørkblaa uldjava i rette gobelinsting med uldgarn i naturtro farver efter et typemønster, som

Faas gjennem „Allers Familie-Journal's broderiavdeling, Storgt. 49, Kristiania. Bestillingsseddel findes i „Raadgiver“ side 28.

De eksplosive pølser.

„Jeg vet ikke hvorav det kommer, Maren, men De kan ikke steke pølser mere. Disse er jo saa tørre som om de var stoppet med sagmug. De steker dem forlaenge,“ sa Maren kokkepikes frue forleden. „Gaa ned og kjøp nogen andre, saa skal jeg vise Dem hvorledes man steker pølser!“

Maren kokkepike følte sig dypt krænket ved dette angrep paa hendes aller ømmeste punkt og med et surt ansigt gikk hun ned for at kjøpe nye pølser. Men da hun saa en mand gaa paa gaten og sælge markedsblaaser i pølseform, fikk hun en god idé. „La mig faa to av dem!“ sa hun.

Trallende vandret Maren kokkepike op med de nye „pølser“ og avleverte dem til fruen, som straks gikk igang med at steke dem. „Læg nu godt merke til hvorledes jeg bærer mig ad, Maren!“ sa fruen. Og en mer interessert tilskuer har fruen sikkert aldrig hat, Maren var lutter øine.

Men hun holdt sig litt i bakgrunden. Hvorfor det mon? Bang! Der sprang „pølsene“! De kunde nok ikke taale varmen, de tyndskindede markedsblaasene. „Naada, det var da svært hvor fruen blev forskrækket,“ tænkte Maren og lo. „Nu har jeg set hvorledes man bærer sig ad,“ sa Maren spydig. „Nu kan jeg det nok selv!“

Gardiner med korsstingsbroderi.

(Hertil hører bill. 1 og 2 a og b.)

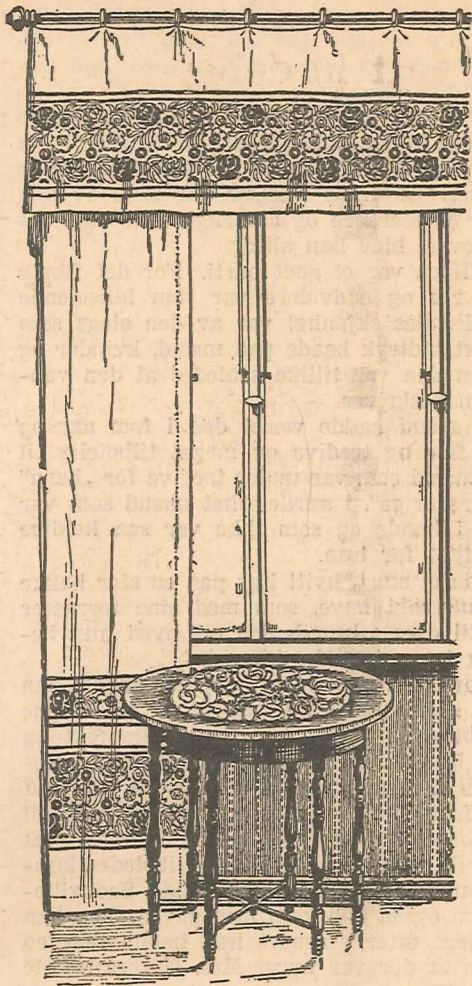
De pene gardiner, som egner sig like godt til soveværelser, spise- og dagligstuer, syes av hvitt eller gult korsstingsstof (kanava-, aida- og javastof osv.), hvorpaa 3 korssting fylder 1 cm. Herpaa broderes saa de to forskjellige blomsterborder i korsstingsbroderi med uld- eller glanse-garn i de farver som er angit under typemøn-strene bill. 2 a og b. Da disse border jo kan fort-fortsættes eller forkortes, kan man anvende møn-strene til gardiner og forhæng av en hvilken som helst bredde. I kanten av gardinen er der bare en fald.

Filert blonde til bluser og kjoler.

(Hertil hører bill. 3 og 4 a og b.)

Haandfilerte motiver og blonder er den elegan-teste og peneste besætning til kjoler og bluser, og den blonde vi her bringer vore læserinder er med sit tætbroderte rosemønster rent ualmindelig pen. Kan man imidlertid ikke selv filere grund-stoffet, kan almindelig gittertyl ogsaa anvendes; man broderer da i denne færdigkjøpte tyl efter bill. 3, idet hvert hul i tyllen fyldes med to stop-pesting paalangs og to paatvers. Bill. 4 a og b viser en pen, hvit crêpe-de-chine bluse, hvor blon-den er anvendt som krave og som mansjetter; den eneste øvrige pynt er en række haandsyddede hulfalder langs kanten av slagene.

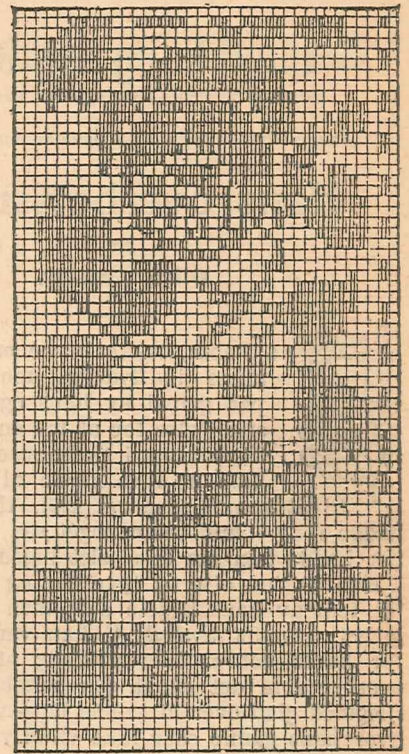
De damer som liker fine heklearbeider kan let hekle blonden efter dette samme typemønster (garn nr. 70 vil passe). Hver av de frie kvadrater i mønsteret dannes da av 2 luftmasker og 1 stav, og hver av de fyldte av 3 staver.

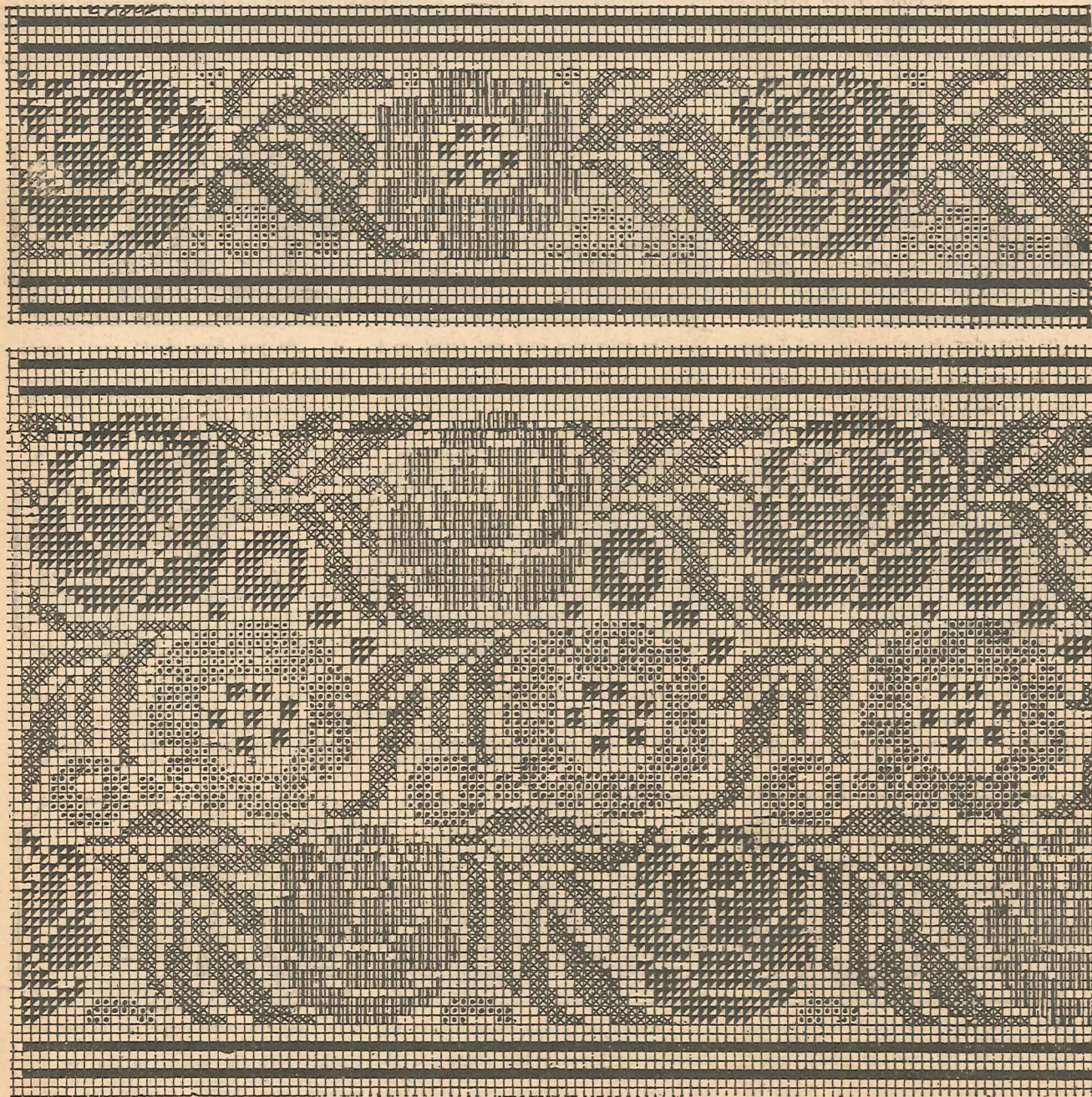
Bill. 1. Gardiner med korsstingsbroderi.

At tætte vin-duerne.

Av en russisk hus-mor har vi nu til den kolde vintertid lært følgende maate at tætte vinduene paa, saa man kan hindre at kulden trænger ind i værelsene. Av gamle, ikke alt for skjøre lerretsre-ster river man 3½ cm. brede strimler, saa mange som man behøver til samtlige vinduer. Man klipper derefter vat i strim-ler av 1 cm.s bredde, som man med forsting syr ind i lerretsstrim-lene. Derefter limer man det saaledes ind-syddede vat fast til vin-duessprossene, hvor-ved man sørger for at trevlene av ler-retsstrimlene, som jo stikker frem, limes fast til træet, saa de ikke kan rives ut. Paa denne maate hindrer man ikke vinduene i at kunne lukkes op og igjen, saaledes som naar man tætter med vat alene, og dog hindrer man ethvert koldt luftdrag i at trænge ind i værelsene.

Bill. 3. Fliert blonde til bluser og kjoler.

Bill. 2 a og b. To typemønstre til korsstingsbordene paa gardinene bill. 1. Tegnforklaring: □ rosa, ▽ lila, △ blaa, ⊗ grøn, ■ sort

Bill. 4 a. Bluse, hvortil blonden bill. 3 er anvendt som krave og mansjetter.

Bill. 4 b. Blusen bill. 4 a, set fra ryggen.

A. R.

R.C.O.

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortellinger fra nær og fjern.

Hans overbevisning.

Av
Olive Wadsley.

—o—

Da Robin, takket være en fjern slektningens indflydelse, men ingenlunde paa grund av hans egen ivrige anstrengelse for at faa en job, gikk over til en bank i Melbourne, forekom det ham at han hadde al mulig utsigt til at komme paa ret kjøp. Hans hjemland hadde ikke tilbudt ham noget saa haabefuldt — her hadde han saa at si slet ingen chanser hat.

Han var nu otte og tyve aar og krigen hadde tat fem av hans bedste aar; men nu drog han meget fornøiet avsted; ti han var av denslags for hvem det er like naturligt at dra ut paa eventyr som det er at dra aande, og han var tilogmed glad over at kunne komme til et klima hvor hans gamle saar ikke vilde volde ham saa megen plage.

Han hadde ingen paarørende som han virkelig vilde savne; han hadde ingen hjemve da han kom til Melbourne, han var ivrig etter at begynde at arbeide og opsat paa at bli tilfreds med alt.

Den første han traf var Leven, som for flere aar siden hadde været sammen med ham i Westminster og de kom straks til at tale om gamle minder. De blev nu begge paa samme dag invitert til Mrs. O'Hara og begge blev straks heftig forelsket i hende.

Leven gjorde ingen hemmelighet av sine fø-

lelser. Han var den selvbevisste og smarte type, meget dygtig forretningsmand, men litt tilbøielig til at overdrive ting som ikke hørte ind under forretningsomraadet.

Han snakket i høie toner til Robin om Cecilie O'Hara, og Robin hørte godt etter, men avla ikke selv nogen bekjendelse; det kunde han ikke faa sig selv til. Hans følelser var ikke av den slags; for jo sterkere og alvorligere de var, des mer reservert blev han altid.

Mrs. O'Hara var et godt parti. For det første var hun rik og endvidere var hun blændende vakker. Hendes skjønnhet var av den slags som gjør sterkt indtrykk baade paa mænd, kvinder og barn; men den var tillike saaledes at den vanskelig kan beskrives.

Hendes mand hadde været død i fem aar og hun var fire og tredive og meget tilbøielig til at kalde mænd som var under tredive for „barn" og „mindreaarige", i særdeleshet mænd som var forelsket i hende og som ikke var saa heldige at være født før hun.

Hun eide et stort, hvitt hus paa en stor bakke med en utstrakt have, som med sine terrasser gikk ned til elven; hun hadde alt hvad hun begjærte og hun var ikke blasert.

Leven dyrket meget ivrig bekjendtskapet; han red eller kjørte næsten daglig ut til huset paa bakken, belæst med blomster og konfekt og bøker og klædt i en splinter ny dres, saa skinnende hvit at den næsten gjorde vondt i øinene.

Robin drog bare derut naar han var indbudt og naar han red derut, ønsket han inderlig at han var rik og berømt og at han likeledes kunde overkomme at faa sine klær sydd i Sackville-gaten; men ogsaa han kom med gaver; ting han gikk paa jakt etter saasnt han hadde faat en anelse om at der var noget Mrs. O'Hara kunde ønske sig.

Han hadde opdaget at hun hadde en forkjærlighet for kinesiske saker, især gamle ting av elfenben eller nefrit og han gjennomstøvet alle Melbournes antikvitetsforretninger for at finde

stygge gudeskikkelser, smaa, vakkert tonede porselænsaker og lakerte æsler til hende.

Ved siden av Levens blomstermasser og silkeforede gaver syntes hans smaaforøringar at være ganske ubetydelige; men allikevel uttalle Mrs. O'Hara sin beundring over dem og syntes saa henrykt over dem at Robin glemte snittet paa sin dres og at hans støvler var meget klumpede.

Han pleide at betrakte Leven uten misundelse og tænke paa hvor godt han saa ut med de brede skuldre i sin ulastelige dres.

Robin selv var dog høiere end Leven og i flere henseender var han mer velskapt, men hans ansigt var ikke av den slags som folk kalder vakre og Leven hadde desuten det fortrin at være en udmerket tennis- og polospiller, mens Robin paa grund av sin splinterede albue ikke kunde gi sig av med disse spil mer.

Naar han saa Leven og Mrs. O'Hara spille mot klubbens to andre champions, følte han tydelig hvorledes han blev sat helt ut av spillet.

Han indfandt sig dog altid ved tennispartiene, dels fordi han ikke kunde avslaa en indbydelse som gav ham haab om at træffe Mrs. O'Hara, og dels fordi banken paa grund av bestyrerens forelskelse i Mrs. O'Hara gjerne gav ham fri i den anledning.

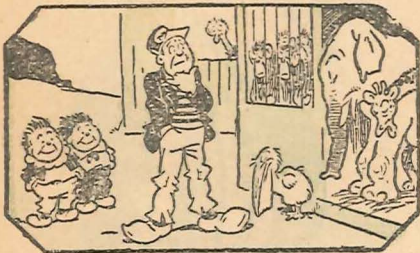
Ellers var Robin flittig nok; han var likefrem vild etter arbeide. Tidlig og sent studerte han finansvidenskap; for det var hans stille haab at kunne opnaa saa stor en indtægt at han uten at skamme sig kunde be Mrs. O'Hara om at bli hans hustru.

Han var kommet til den faste overbevisning at han ikke kunde uttale sig før.

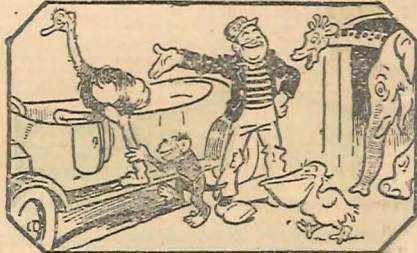
Ved et vidunderlig lykkelig spil av skjæbnen kom han under disse omstændigheter, fordi de andre indbudte gjester i sidste øieblik hadde faat forfald, til at spise middag alene sammen med hende.

Efter maaltidet sat de paa terrassen ut mot elven og Mrs. O'Hara kom til at tale om sit tidligere

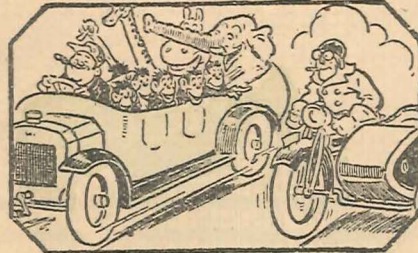
Av en dyrepassers interessante dagbok.

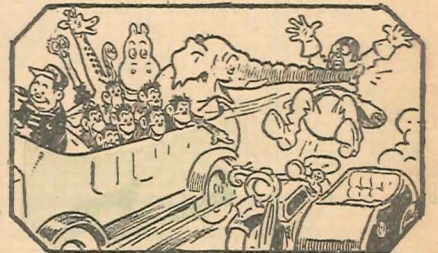
1. Det var mens vi hadde den sterke varme i sommer, da hændte det at mange av dyrene i haven blev syke og hang med hodene. Og som dyrenes gode ven tænkte jeg: „Hvad skal man finde paa for at hjelpe stakkarne?"

2. Saa slog det pludselig ned i mig: „Vi drar til et badested allesammen — ut til frisk luft ved de kjølige vover!" Og næste morgen holdt en stor automobil for døren, parat til at oppta patientene, baade Jumbo, giraffen, apene osv.

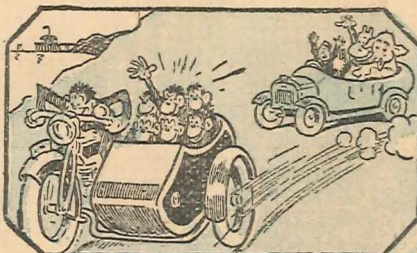
3. Jeg satte mig selv ved rattet og i strykende fart gikk det nu nedover mot stranden. Hei, hvor glade alle dyrene var! Det var noget andet end at gaa rundt i den indelukkede haven. Underveis vilde en motorcyklist kjøre forbi.

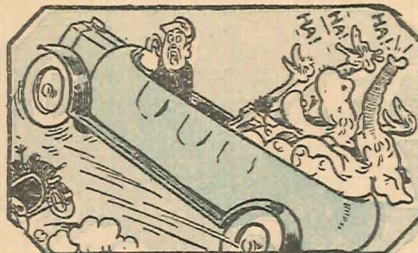
4. „Se paa ham der!" ropte apene og pekte paa manden paa motorcyklen. „Hvor?" sa Jumbo og dreiet paa hodet med strakt snabel, hvorved han var saa uheldig at rive den intetanende motorcyklist av sadlen.

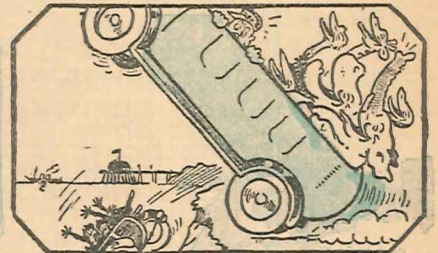
5. Manden faldt av og blev sittende paa jorden. Men motoreksten, som var forsynt med sidevogn og derfor kunde holde balansen ogsaa uten styrer, fortsatte kjørslen. Og en-to-tre sprang apene over og tok den i besiddelse.

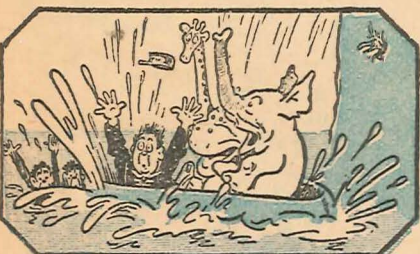
6. Micky, som er den fremmeligste av alle havens aper, grep straks styret, mens hans kammerater anbragte sig i sidevognen. Og det gikk i susende fart — langt foran os i den store automobilen.

7. Naturligvis kunde jeg som turens leder ikke finde mig i at apene kjørte avgaarde slik paa egen haand og satte derfor etter flytningene. Men nu indtraf det at dyrene bak i vognen begynte at le aldeles forfærdelig over apene.

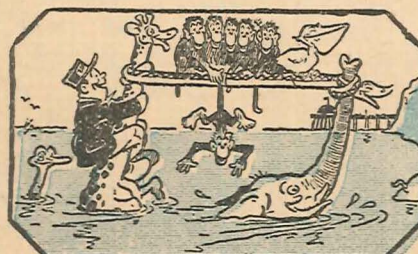
8. De la sig tilbake i setene og lo saa taarene trillet nedover kindene paa dem. Men da det var tunge passagerer jeg kjørte med, løftedes forvognen i veiret, saa jeg var ute av stand til at styre. Vi nærmet os skrænten ved havet og . . .

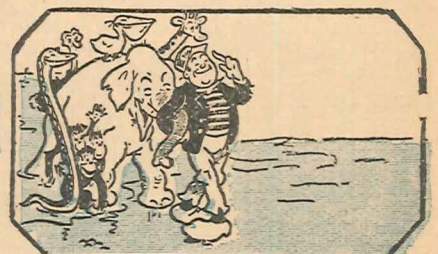
9. . . . inden vi saa os for, var automobilen styrtet utover skrænten og ned i havet, hvor vi et øieblik efter befandt os alle sammen — ogsaa apene, som var kjørt samme vei som vi andre. En hyggelig situation!

10. Men heldigvis holdt automobilen sig flytende et øieblik og dette øieblik benyttet jeg med en genial utnyttelse av forholdene til at lage et fikst litet redningsarrangement ved hjelp av Jumbos snabel, giraffens lange hals og klapperslangen.

11. Apene og pelikanen anbragte sig paa klapperslangen der gav rollen som klæssnor og jeg selv tok plass paa giraffens hals og saa gikk det indover mot land i det besynderligste redningsoptog, som vist nogensinde er set ved nogen strand.

12. Jeg skal ikke negte for at det var med en viss stolthet jeg — med Jumbos snabel fortrolig under armen — litt etter spaserte iland. Det var vist ikke enhver som hadde forstått at redde en saa farlig situation saa fint, mener jeg.

liv. Hun bar en hvit dragt med guldbroderi og mens hun talte sat hun og viftet sig med en kostbar vifte av orangegule fjær. Den maatte være parfymert, tænkte Robin; for idet hun bevæget den bølget en fin, søt duft ind mot hans ansigt.

Mrs. O'Hara viste ham viften; hun bøiet sig nær over til ham for at gjøre ham oppmerksom paa en særlig fin utskjæring paa dens haandtak. Robin følte hends nærhet i enhver av sine nerver. Et øieblik hadde han den følelse at han maatte ta hende i sine armer og kysse hende. Deres øine møttes i det svake mystiske lys; Mrs. O'Hara hadde talt, men nu døde ordene paa hendes læber. Tankene hamret i Robins hjerne: „Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!” sa de. Langt borte brøt en fugl med sin sagte kvinden den dype stilhet.

Mrs. O'Hara sukket og fortalte Robin at viften var kinesisk arbeide fra Shanghai.

Han fremstammet nogen uforstaaelige ord og et litet smil dirret om Mrs. O'Haras læber — et litet smil, som var et kjærtegn, saa blidt og saa ømt.

Derefter sa hun sagte, idet hun igjen bøiet sig ind mot ham:

„Er det ikke en vidunderlig aften? Aftener som denne, saa duftsvangre og saa deilig stille, betar de ikke ogsaa Deres hjerte?”

Hendes ansigt var endnu vendt mot Robins og stjernelyset lot hendes mørktgyldne haar skinne som en svak glorie, under hvilken hendes deilige øine straalte. Atter strømmet kjærlighetens flod som en brusende strøm gjennom Robins hjerte; han bleknet av bevægelse og Mrs. O'Hara saa hans hænder knytte sig og aapne sig i nervøs spænding. Det lille gaadefulde smil kruset atter hans læber og med en anstrengelse, som helt forandret klangen i hans stemme, sa Robin:

„Jo, det gjør de — en sammenligning mellem nættene her og dem i England er helt umulig.”

Det var ikke saa underlig at

Mrs. O'Hara saa brat foreslog at de skulde gaa tilbake til dagligstuen, hvor hun ringte op til et par bekjendte, for at faa en bridge. Det var dog i en meget blid tone hun hørd Robin farvel og hun stod meget tæt ved ham ved det aapne vindu — saa tæt at hendes arm vilde ha berørt hans hvis han hadde bevæget sig.

Det gjorde han — men for at gaa. Han gik hjem idet han forbandet skjæbnen, sin altfor ømme æresfølelse og O'Haras rigidom.

Hadde Cecilie bare været fattig — eller kunde han bare bli rik!

Han kom hjem og fandt at Leven var fuldstændig omtaaket, av Pritchard, bankbestyreren, var ute av sig selv av harme og fik vite at banken maatte lukke.

Han gik bort til vinduet og stirret ut. En tanke vedblev at komme igjen i hans sind. Han hadde heldigvis ikke sagt noget, han hadde heldigvis behersket sig. Han spurte sig selv om hans æresfølelse vilde ha været sterk nok til at opgi Cecilie, hvis han nu hadde erklært hende sin kjærlighet — hvad han længtet brændende efter at gjøre. Men han hadde heldigvis ikke gjort det, — det var med ære han nu uten midler maatte begynde forfra.

Leven avbrøt disse tanker.

„Det var da kjedelig!” sa han ærgerlig — „hadde jeg endda kunnet gjøre et kup — men jeg har jo i den sidste tid ikke en eneste gang hat leilighet til at tale i enrum med hende!”

Robin hørte at Pritchard lo spottende, men han kunde ikke høre hvad de sa. Han vendte sig om og gik bortimot bordet hvor de sat.

Levens øine møtte hans med et ivrig, forskende blik.

„Robin, har du nogen penger?” spurte han. „Bare nogen faa hundre pund; men kan jeg hjelpe dig —”

Leven slog op en larmende latter. Han reiste sig og grep Robin i skulderen.

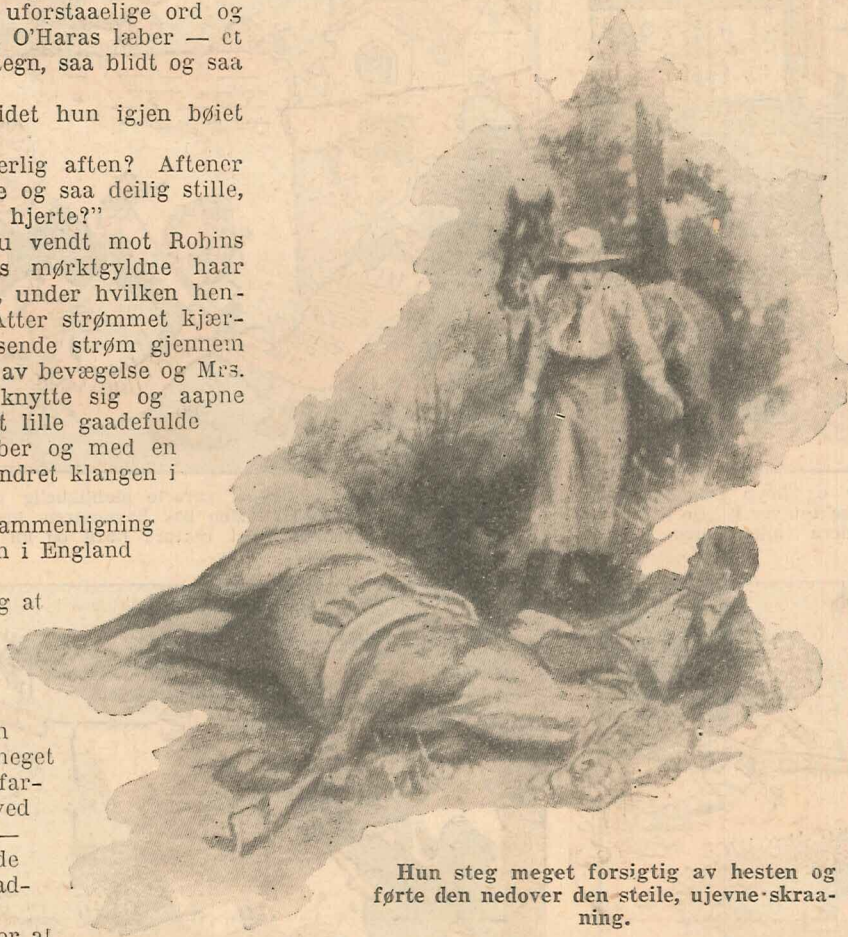
„Rob, du er en ærlig og brav sjæl. Men jeg har en plan, Robin, vi maa spekulere. Er du med, Robin?”

Pritchard lo igjen haanlig og reiste sig tungt fra bordet.

„Jeg reiser bort — Mr. Maine, antar jeg. Jeg gad vite om der blir nogen gage til os. Leven er altid heldig, han hævet sin gage forleden dag og tok ovenikjøpet ut sit depositum.” Han gik henimot døren og der kom pludselig et skarpt blik i hans øine. „Hør, Leven,” tilføiet han langsomt, „hvad var det De sa De vilde holde paa og som De ogsaa raadet mig til at sette alle mine penger paa, da de tok Deres penger ut igaar?”

„Det husker jeg ikke,” svarte Leven med et aandsfraværende blik — „jeg husker det sandelig ikke, gamle ven; jeg vet bare saa meget at jeg tapte.”

Pritchard gik langsomt bortimot døren og Leven lo igjen.

Hun steg meget forsiktig av hesten og førte den nedover den steile, ujevne skraaning.

„Hadde vi en liten kapital kunde vi starte et eller andet i fællesskap,” sa han. „Vi er jo gamle kammerater og venner.”

Pludselig la han hodet ned mellem de utstrakte armer.

„Det er saa sørgelig at bli saadan stillet,” sa han. —

En uke senere skulde han og Robin dra avsted til Nibrao, hvor der nylig var fundet guld.

„Der kan vi skaffe os en formue paa et aar,” sa Leven skrytende.

Robin møtte ham idet han forlot det hvite hus just som Robin traadte ind, og hadde han været mindre aandsfraværende vilde han ha lagt merke til det underlige blik i hans øine, da han tilbød at vente paa ham i klubben.

„Det skal ikke vare saa længe,” sa Robin, „jeg skal bare si farvel til Mrs. O'Hara.”

Han traadte ind til hende i den vakre dagligstue, hvis bløte, sølvglinsende lys fik hendes gyldne haar til at gløde varmere og hendes lyse teint til at synes endnu renere.

Hun reiste sig for at hilse paa ham. Hun var meget kald og formel og kom bare med en litt likegyldig bemerkning om hans uheld.

Den stakkars Robin mumlet nogen usammenhengende ord med tak for hendes deltagelse, og Mrs. O'Hara svarte:

„De har en god støtte, Mr. Maine — Deres ungdom. De har jo god tid endnu til at gjøre Deres lykke — og kanskje tape den igjen ved Deres spill!”

Aldrig før hadde hun synets ham saa overlegen og saa rik, skjønt hun ikke bar andre smykker end sine perler og langt fra var særlig elegant klædt.

Robin betragtet oppmerksomt sine støvlesnuder, for han følte at han ikke kunde se riktig paa hende uten at gaa helt fra conceptene. Han begyndte at mumle noget om guldmarekene og sit fremtidshaab.

„Det er det eneste rigtige,” sa Mrs. O'Hara. „Hvo som intet vover, intet vinder!”

„Nei, det gjør man vel ikke,” sa Robin med tonløs stemme.

Men nu maatte han gaa. Han reiste sig og rakte haanden ut mot Mrs. O'Hara.

Hun gav ham sin; men berøringen av den berøvet ham ganske mælet. Han saa paa hende med et brændende blik, som ikke var til at misforstaa, derefter mumlet han nogen uforstaaelige ord som endte med et farvel, hvorefter han gik.

Mrs. O'Hara fulgte ham med øinene og der var intet smil om hendes læber. Hendes selskapsdame, den gamle Mrs. Hazelton, traadte ind og spurte hvem det var som hadde været der. „Var det ikke den pene, unge Mr. Maine?” spurte hun.

„Jo, det var Mr. Maine,” svarte Cecilie.

„En ekte gentleman,” sa Mrs. Hazelton paa sin bestemte maate, „overmaade velopdragen. Jeg synes udmerket godt om den unge mand.”

„Ja, han er meget pen,” sa Cecilie uten at dreie hodet. „Men der er ingen beslutsomhet i ham — han mangler noget.”

„Du forbauser mig virkelig, kjære Cecilie,” sa Mrs. Hazelton, „jeg synes netop der er noget karakterfast over den unge mand.”

Cecilie lo sagte.

„Aa, karakterfasthet! Ja, men hvad nytter det, naar den bare anvendes overfor — nu, overfor andre ting. Jeg mente at han ikke hadde noget fast grep i virkeligheten — nogen sjette nos, hin uforklarlige evne som lar os vite hvad vi bør gjøre naar tiden er der til at gjøre det. Jeg liker at en mand ikke alene kjender sit eget sind, men ogsaa gir det tilkjende for andre.”

„Det glæder mig at du elsker ham, kjære Cecilie,” sa Mrs. Hazelton litt overrasket. „Jeg tror han er din kjærlighet værdig.”

Cecilie lo sagte igjen, men holdt pludselig op og knælte ned ved siden av Mrs. Hazelton.

„Aa, de avskyelige pengene!” utbrøt hun med undertrykt graat i stemmen.

Skjønt Nibrao ikke straks gav Leven og Robin lommene fulde av guld, viste det sig dog at det ikke var nogen daarlig spekulation som hadde ført dem derover. Ganske vist maatte de arbeide og det meget haardt, men deres arbeide gav dem ogsaa godt utbytte. De hadde faat fat i en god mine og da de efter omtrent et halvt aars forløp hadde tat av den hvad den kunde yde, kjøpte de en ny som gav dem et endnu bedre utbytte.

„Om et aar,” sa Robin til sig selv — om et aar!”

Leven visste nu hvorfor Robin var saa villig til at foreta det to dages anstrengende ridt for at hente den sjeldent ankomende post. Han opdaget det ved at utspionere Robin, og det lyktes ham endvidere at stjæle et meget slitt brev fra Mrs. O'Hara og læse det. Det indeholdt ikke nogen overraskende avsløring, men det aabenbarte dog tilstrækkelig for Levens skarpsindighet. Han læste mer i det end Robin hadde læst og han begyndte at hade ham for det. Cecilie hadde nemlig hin dag avvist Leven meget koldt og han hadde ikke kunnet tilgi hende at hun saaledes hadde saaret hans forfængelighet.

Ofte at hun saa foretaket Robin — den kjedelige, tørre, langsomme, uinteressante Robin med hans sykelige æresfølelse og pertentlige soberhet.

Men han planla ikke nogen handling mot ham før de hadde samlet sig en antagelig sum hver og der blev tale om at vende tilbake. Da var det at Leven, der som saa ofte var beruset, paa deres første dagsreise hjem, efterat de hadde overlatt sin mine til en paalidelig bestyrer, trak Cecilie ind i deres samtale.

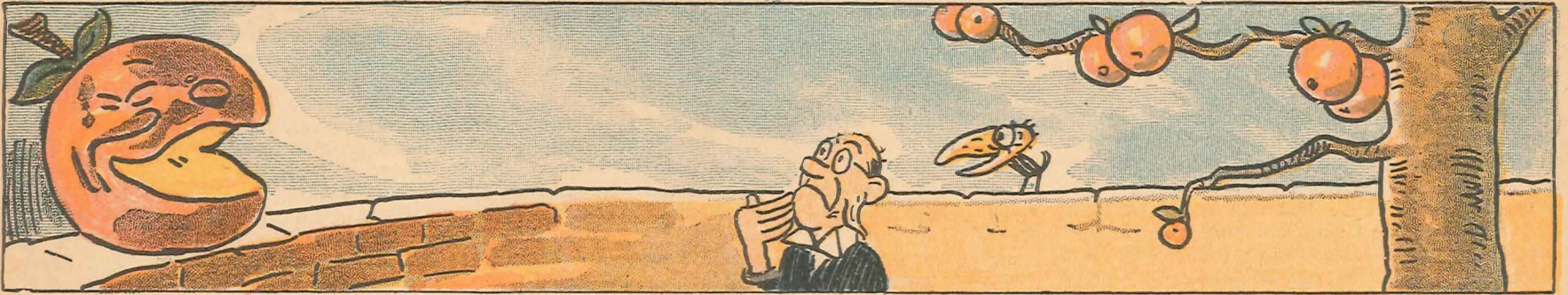
Robin og han sat i en „saloon” ved Wobury Camp, og „saloon”-samtaler udmerker sig sjelden ved sin hensynsfuldhet.

Leven ertet Robin med brevet og anførte en sætning han hadde læst i det:

„Jeg kunde næsten la mig friste til at avlægge Dem et besøk — De blir saa længe borte.”

(Forts. side 31.)

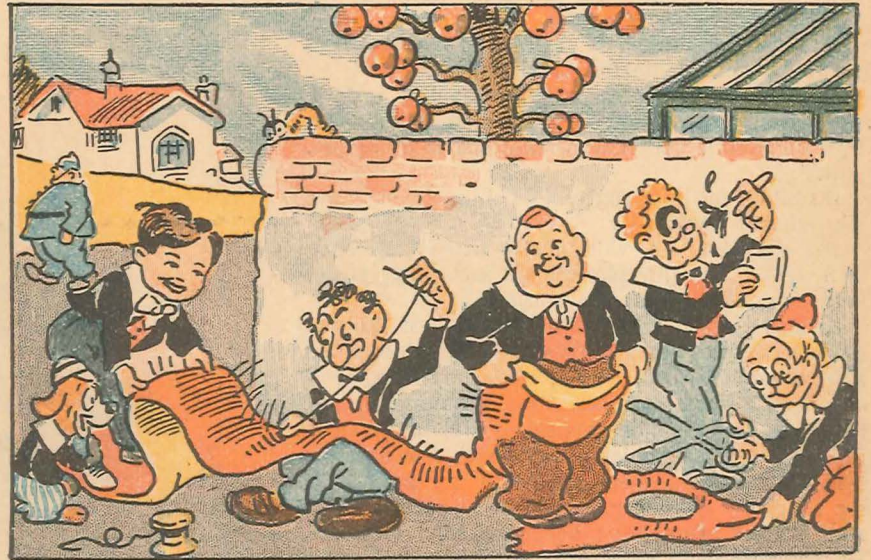

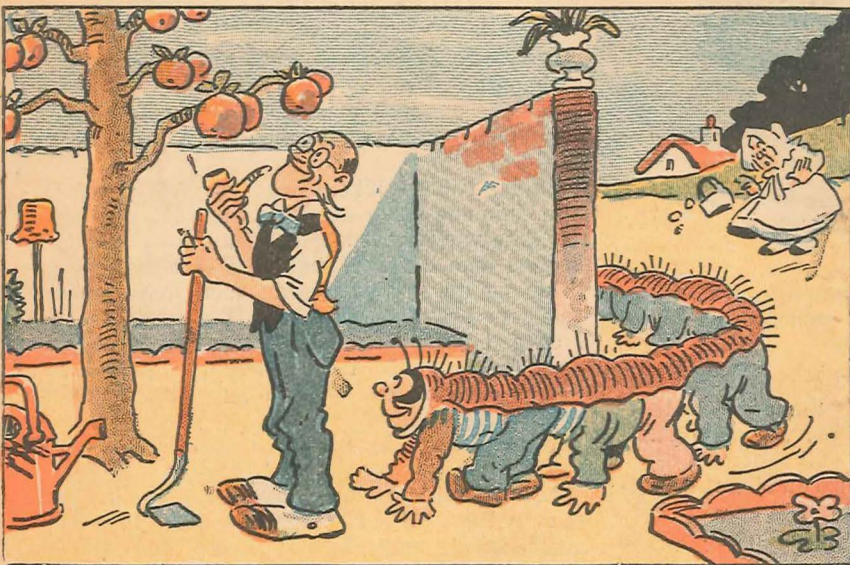
Av en kostskoles saga. Naar man jager smaa-insekterne bort og der kommer kjæmpekaalormer isteden.

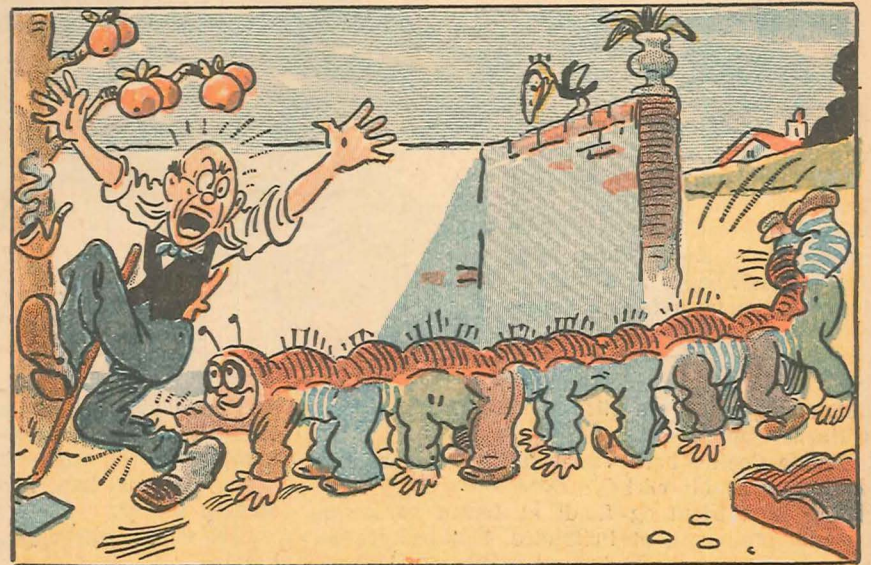
1. „Det er da utrolig saa det mydrer av insekter og kryp isommer!“ tænkte rektor og grep en vældig peberbøsse med insektpulver i. „De kommer til at spise mig ut av haven. Avsted med dere allesammen — langt væk!“

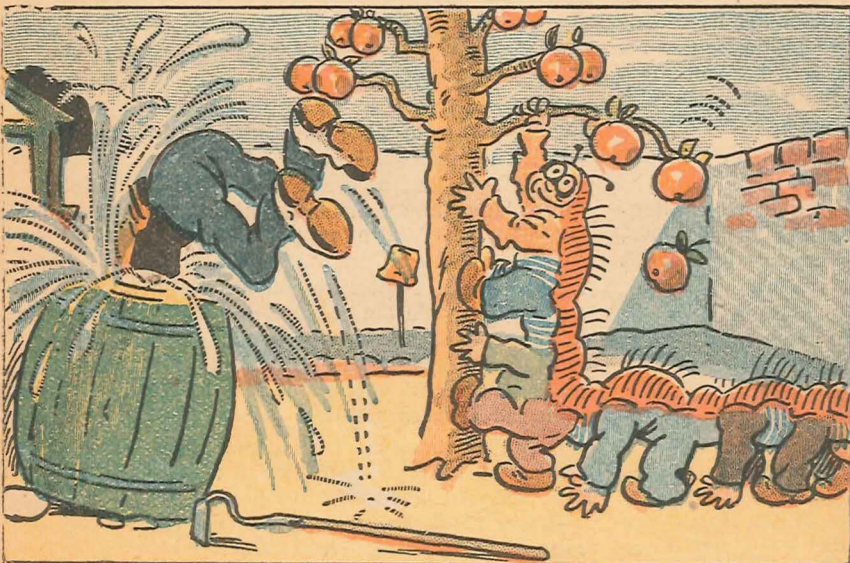
2. Insekterne og kryptet parerte øieblikkelig ordre og forsvandt utenfor rektorhavens enemerker. Men bak havemuren hadde fem nysgjerrige hoder med spændt interesse fulgt rektors færd og nu var disse hoders ciernænd ifærd med — at syl!

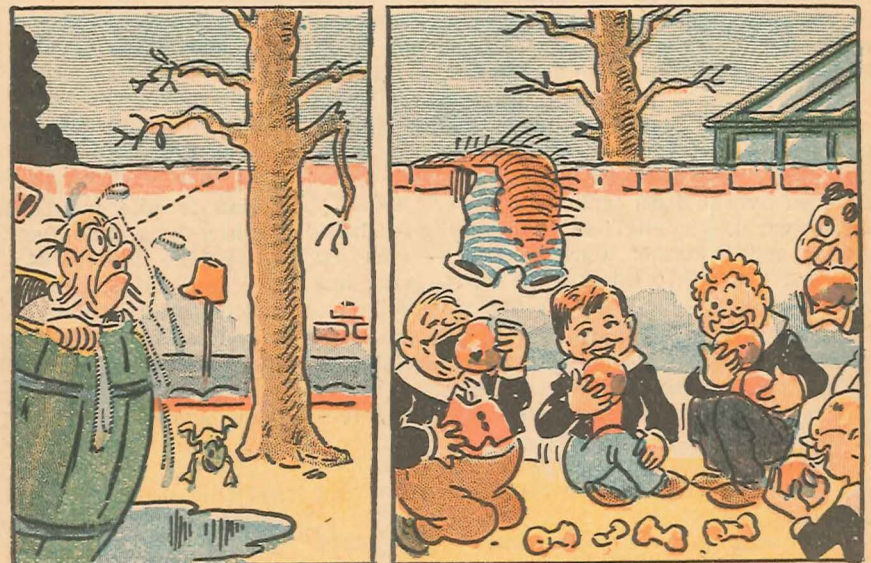
3. Naar skolegutter klipper og syr, kan man være temmelig sikker paa at der stikker noget interessant under. Og det slog ogsaa til her. Det interessante viste sig at bestaa i at guttene hadde sydd en vældig kaalormham som de krøp ind i.

4. Og med den paa kravlet de saa ind i haven, bort til rektor, som netop stod fortaapt i beskuelsen av de herlige epler, som nu kunde faa fred for de slemme ormer og insekter. Og saa merket han pludselig denne kjæmpekaalorms bit i benet!

5. Rektors flugt for det frygtelige kryp formet sig saa ilsomt at den endte i vandtønden! Kjæmpekaalormen, som saaledes fandt adgangen til epletræet fri, kravlet straks op i det og gav sig til at plukke av den forbudne frugt.

6. Og paa dobbeltbilledet her ser man, hvad som derefter skedde paa de to sider av havemuren: tilvenstre rektors forfærdelse over at se træet tomt — tilhoire kjæmpekaalormens forskjellige „led“ ifærd med at nyde seierens frugter!

„Hvad har du fundet der, søster?“ spurte Karl.

Den begravede skat.

„Jenter duer ikke til noget!“ brummet Karl.

Det var temmelig haardt for søster at høre paa dette, for hun hadde længe glædet sig til en lang tur med Karl den lørdag eftermiddag; nu da sommerferien var forbi og skolen begyndt, kunde barna ikke leke saa meget.

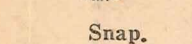
Men Karl hadde bestemt at han vilde foreta sig noget meget mere spændende end at gaa en tur med sin søster. „Hvorfor duer de ikke?“ spurte søster ulykkelig.

„Fordi de ikke kan gaa saa fort som gutter og ikke kan gjøre noget av alt det gutter kan — leke indianere eller sjørovere eller finde begravede skatter!“ sa Karl.

„Snap synes ikke som du.“ sa søster. „Snap vil gjerne spasere med mig, selv om jeg bare er en pike.“

Snap var deres lille terrier og den bjeffet, ganske som om den vilde si ja.

„Du sier at gutter kan finde begravede skatter.“ fortsatte søster, „men da kunde du jo prøve paa at finde kjøbmand Jensens pengeskrin, som tyvene stjal

Snap.

forrige markedsdag. Politiet fik fat i tyvene, men de vilde ikke si hvor de hadde gjort av pengeskrinet; de sa bare at de hadde kastet det fra sig. Saa du kan jo prøve at finde den!“

„Piker forstaar sig ikke paa slikt noget.“ sa Karl og stak næsen i sky. Og saa gav han sig til at løpe videre av alle kræfter.

Søster kunde ikke følge med, hun stanset anpusten ropte:

„Karl!“
Karl vendte sig om
„Hør nu, søster.“ ropte han, „du kan bli her med Snap, mens jeg gaar videre, du kan jo ikke løpe saa fort som jeg.“

„Naa ja.“ sa søster og satte sig. „Bli hos mig, Snap!“

Hun følte sig rigtig ulykkelig, mens hun sat der. Det var saa sørgelig at piker ikke kunde gjøre noget morsomt, her var saa ensomt, bare marker og enger og skogen litt borte.

Men Snap begyndte at kjede sig, den løp frem og tilbake, snuste til jorden og begyndte saa pludselig at grave i bakkeskraaningen av alle kræfter.

„Den lugter visst en rotte eller noget lignende.“ tenkte søster og saa kaldte hun:

„Snap! Kom her!“

Men Snap saa bare op og logret med halen og litt efter gravde han videre. Søster blev litt vred, hun husket at hendes far hadde sagt at det gik ikke an at la Snap grave slik, han kunde gjerne gjøre fortræd. Og saa kradset han en mengde løs, tør jord og grus nedover sig selv, saa han blev næsten begravet i det.

Søster blev ræd for at Snap skulde forsvinde under grushaugen, saa hun

reiste sig og gik bort for at ta den i nakken og trække den frem.

Men pludselig satte hun i et litet skrik og begyndte selv at grave i jorden, hun hadde set noget som lignet en liten jernkasse. Det varte bare et øieblik, saa fik hun gravet det frem — der stod et litet avlaast jernskrin, netop et slikt pengeskrin som de har i mange forretninger.

Søster vasker sin nye dukkes tøj.

Snap logret og slikket søster paa haanden, han saa ut som om han var meget stolt av sig selv og ventet at faa ros. Og søster klappet ham og sa:

„God hund!“ sa Snap bjeffet av glæde og sprang rundt og slog kolbøtter.

„Hvad har du der, søster?“ lod i det samme Karls stemme. Han var bliet lei over at han var løpt fra sin søster, og nu var han vendt om igjen.

„Aa, se, Karl!“ utbrøt søster henrykt, „mon det ikke er kjøbmand Jensens pengeskrin?“

Karl løftet det op — det var tungt og klirret inde i, naar de rystet paa det.

„Se bare!“ utbrøt søster og pekte paa nogen smaa bokstaver, som var ridset ind paa bunden: C. F. Jensen, stod der ganske tydelig.

Det er ikke frit for at barna var stolte da de kom slæpende med pengeskrinet og leverte det til kjøbmand Jen-

sen. Det var virkelig hans pengeskrin Søster fik den fineste dukke han hadde og alle pengene var der endnu, tyvene hadde ikke faat tid til at bruke dem. Søster fik den fineste dukke han hadde i butikken og Karl fik en billedbok, for det var jo ikke ham som hadde fundet skatten, men søster bad om han ikke kunde faa boken.

Men nu sier Karl aldrig mer at jenter ikke duer til noget, for søster viste ham at hun kunde finde en begravet skat. „Ja, men det var jo egentlig Snap som fandt kassen.“ sa hun da de kom hjem og fortalte historien og saa fik Snap det største kjøben de kunde finde, og det var han henrykt for.

En morsom bokstavlek.

Av papir eller kartong klipper man ut saa mange av alfabetets bokstaver som mulig, eller man noier sig med at tegne disse paa smaa stykker papir, et bokstav paa hvert stykke.

Derpaa ber man alle de øvrige deltagere om at gaa ut av stuen et øieblik og mens de er ute, gjemmer man bokstavene rundt omkring, under stolseter, vaser, bak skilderier, under bøker o.s.v. Saa kaldes de andre

ind og opfordres nu til at finde de skjulte bokstaver. Og naar alle bokstaver er fundet, gjælder det at enhver danner pike- og guttenavn av de bokstaver han selv har fundet. Den som kan danne det største antal navn uten at „laane“ bokstaver hos andre, faar den utsatte, lille præmie.

DR. X's AVDELING med lommepenger.

Alle indsendte løsninger henligger ulæst indtil den 31. oktober. — Indderen av den paa denne dag ved hver opgave først uttagne, rigtige løsning, tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver. Alle læsere kan delta. Hver løsning skrives paa sit særskilte papir, men flere løsninger kan indlægges i samme konvolut.

Lommepenge-opgave nr. 124.

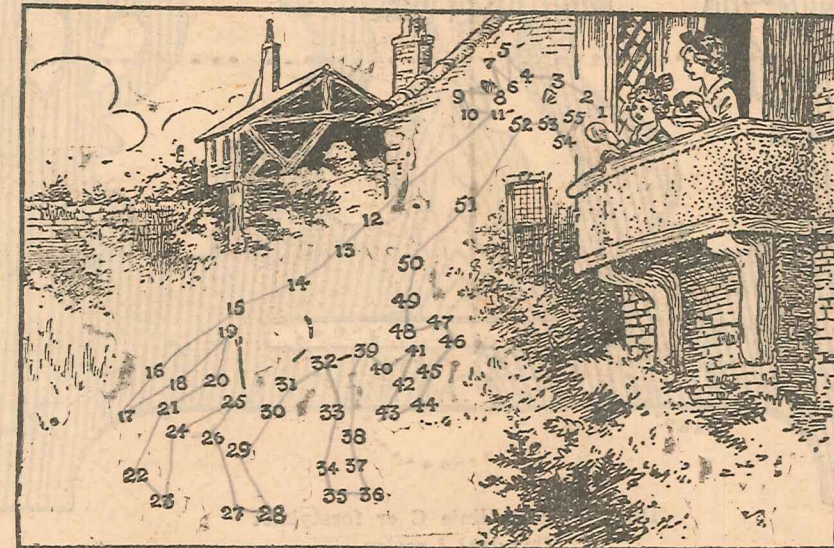
Hvorledes har dr. X sig ad med at gjøre sin regnekunst?

Dr. X var en aften i selskap. Her blev han spurt om han ikke var istand til at underholde de forsamlede damer og herrer med en regnekunst. Nu hadde man set saa mange regneoppgaver, at man tor en gangs skyld til en forandring gjerne vilde prøve noget andet. Dr. X var villig og bad en herre ta papir og blyant. En av herrene gjorde som dr. X bad. Saa opfordret dr. X den nævnte herre til at skrive et flercifret tal, likegyldig hvor stort, lægge cifrene sammen — eller, som det heter, finde tversummen av tallet — og derefter trække tversummen fra tallet, f. eks. saaledes:

$$\begin{array}{r} 4837210956 \\ + \text{Tversum} \quad 45 \\ \hline \text{Rest} \quad 4837210911 \end{array}$$

Dr. X bad derefter herren om at overstreke et av cifrene i resten. Han overstreket 7-tallet. Alt dette foregik, uten at dr. X saa det mindste derav. Han vendte ryggen til hele tiden. Tilslutt bad han bare om at faa tversummen av resten oppgit, men det overstrekede ciffer ikke medregnet. Herren nævnte 29. Og øieblikkelig kunde dr. X derefter fortælle, at det var et 7-tal som var overstreket. Hvem av læserne kan nu si hvorledes dr. X bar sig ad? Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 125.

Hvad er det for et dyr som er paa besøk hos Anne-Lise og Kamma?

Anne-Lise og Kamma bodde i nærheten av zoologisk have, og tidlig en morgen da de kom ut paa altanen stod der utenfor en vældig — ja, hvad det var for et dyr som stod der, det maa læseren selv finde ut. Man behøver ikke at gjætte bort i det blaa. Tallene paa

billedet og en blyant kan hjelpe en til at finde svaret. Prøv saa at finde ut hvad det var for et dyr som hadde tat utgangsbillet fra zoologisk have for at avlægge en liten morgenvisit hos Anne-Lise og Kamma! Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-opgave nr. 126.

Logograf.

2. 5. 4. 8.
Det i længst henrundne tider tonet med en liflig klang naar man rørte mine strenger og man dertil vakkert sang.

3. 9. 12.
Jeg til toner og kan regnes skjont en ulyd jeg dog er. Vistnok kan blandt folk jeg høres men blandt dyrene især.

3. 2. 5. 7.
Denne egenskap bør findes hos de unge piker smaa, skjont det kjedelig maa være 3. 2. 5. 7. og rødmende at staa. 9. 5. 8.

Kan du her i disse runer finde navnet paa en mand, — officer av Norges bedste —, som gav sit liv for Danmarks land? 2. 8. 4. — 3. 5. 7. 6. 8.

Har man først av 2. 8. 4. sig laget det hvorav man 3. 5. 7. 6. 8. skal, kan man derav sløtter reise, bygninger i tusental. 3. 1. 2. 6. 8. 9. 5. 7.

Naar i havets salte vande du forfriske vil din krop,

tidt av mig du vil dig kjende baaret, hævet, løftet op.

3. 5. 8. 4.
Av os du sikkert kjender mange i verden og dit eget land. Vi kan være smaa og store og liver op langs land og strand.

3. 5. 7.
Bonden mig paa sine marker drysser ut blandt vaarens sæd for naar høstens dager kommer atter mig at meie ned.

1. 2.
Det du getop nu har gjættet, denne markens gyldne frugt, ofte til hvad her staa skrevet blir i store mængder brukt.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9.
Og den mand som 1. 2. kan lage — ja, hvad kalder man ham mon? ganske sikkert nu jeg tænker, at du vet det — well, go on!

Om lommepenger se ovenfor.

Mottagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 40:

Opgave nr. 115: Bjarne Klemmet, vad, Nedre Baklandet 76, Trondhjem, 5 kr.; Per Meringen, Voss, 2 kr.; Ole Hagen, Folkesanatoriet, Grefsen, 2 kr.

Opgave nr. 116: Ingvald Jensen, Karlsmindgt, 69, Stavanger, 5 kr.; Solveig Kopperud, Løken st., Høland, 2 kr.; Nils Haugland, Kristiania, 2 kr.

Opgave nr. 117: Olav Svendsen, Bøilestad st. pr. Arendal, 5 kr.; Harald Kristiansen, Lillehammer, 2 kr.; Klara Saastad, Morud st., Krøderbanen, 2 kr.

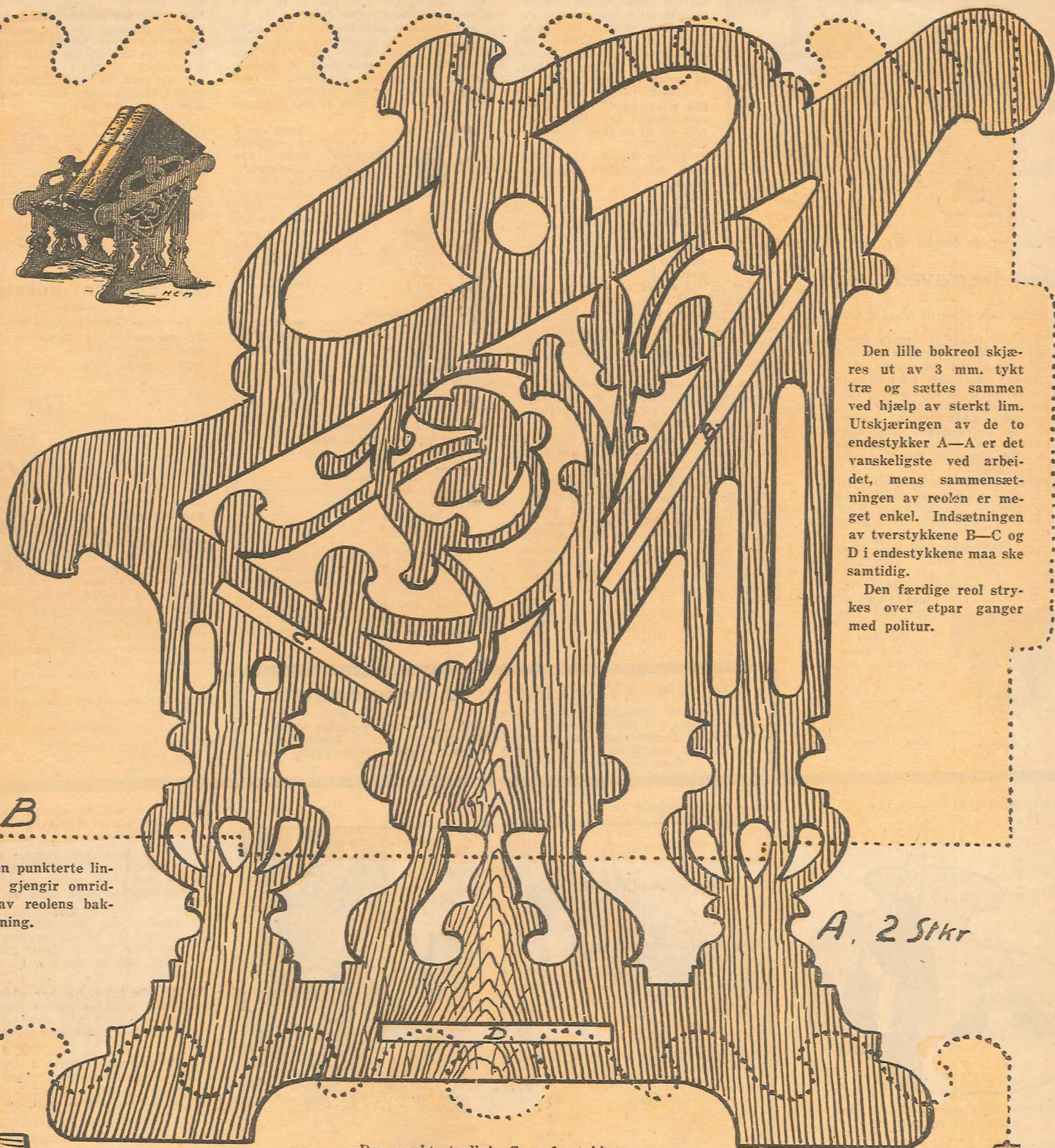
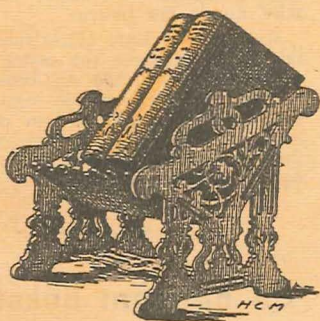
Løsningene paa oppgavene i dette nummer offentliggjøres sammen med navnene paa mottagerne av lommepengene i bladets nr. 46. — Løsningene paa oppgavene i nr. 40 findes i dette nummer side 31. — Besvarelsene paa oppgavene i dette nummer maa være dr. X ihændt inden 31. oktober og brever med løsninger adresseres slik:

Til dr. X (43),
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

En bord-bokreol.

Et dekorativt og praktisk løvsagarbeide. (Se side 17.)

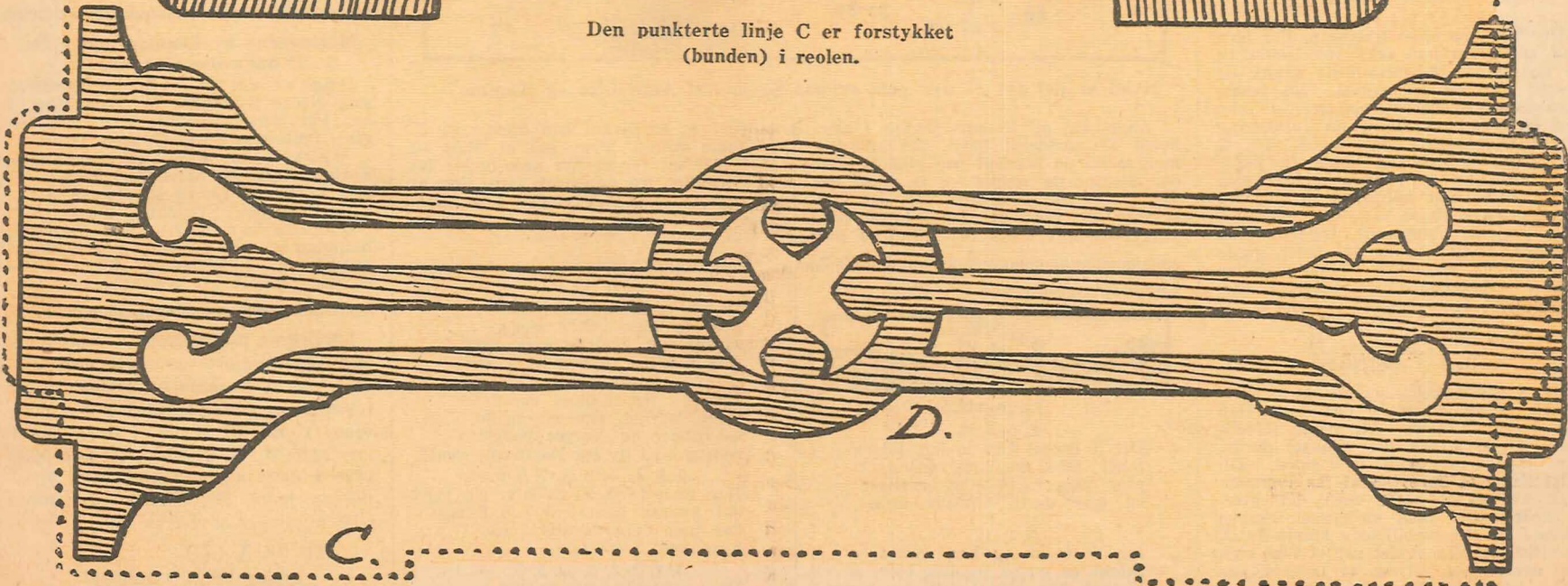
Den lille bokreol skjæres ut av 3 mm. tykt træ og sættes sammen ved hjælp av sterkt lim. Utskjæringen av de to endestykker A—A er det vanskeligste ved arbeidet, mens sammensætningen av reolen er meget enkel. Indsætningen av tverstykkene B—C og D i endestykkene maa ske samtidig.

Den færdige reol strykes over etpar ganger med politur.

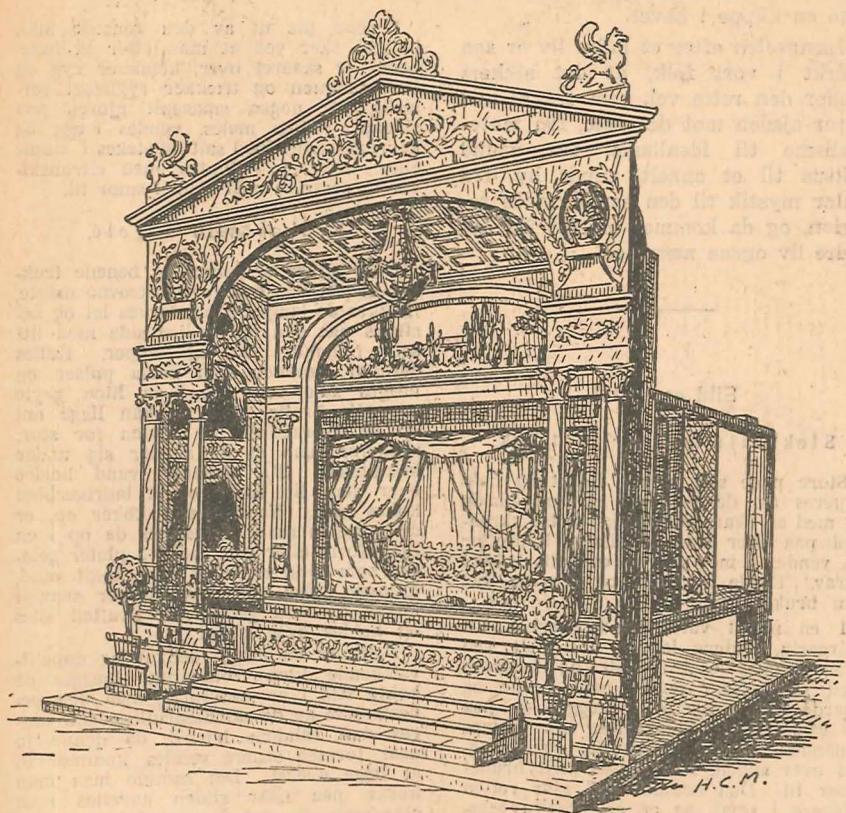
Den punkterte linje B gjengir omridset av reolens bakklædning.

A. 2 Stkr

Den punkterte linje C er forstykket (bunden) i reolen.

Dukketeater

med rundhorisont og utbygget plastisk tilskuerplads.

(Se ogsaa nr. 42 samt side 32 i dette nr.)
(Sluttet.)

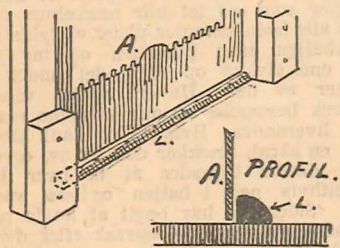

Fig. 7. For at holde prosceniets kant nedentil ret, slaaes paa grundbrettet, ved linjen A, fast en tynd list L (vinduslist) og til denne fastgjøres da prosceniets underkant. Paa samme maate fastgjøres de øvrige av tilskuerpladsens stykker til grundbrettet.

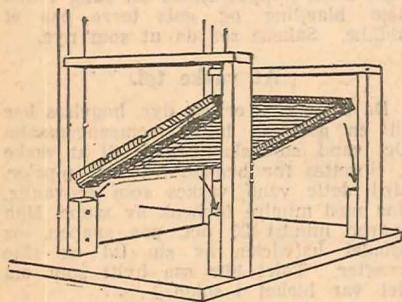

Fig. 8. Scenegulvet med de to underslaatte lister hviler paa fire stumper av den brede list som allerede omtalt i fig. 4. Endnu er gulvet løst og kan tas helt ut ved forarbeidelsen av lemmens mekanik; naar alt er i orden paa teatret, lægges gulvet paa plads og skrues fast med elpar skruer.

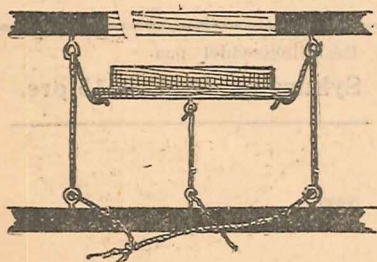

Fig. 9. Den utskaarne lem limes til et tyndt stykke træ (cigarkassetræ), som paa alle fire sider springer ca. 0,5 cm. frem over selve lemmen. Paa under-

siden av lemmens fire hjørner skrues i hver hjørne en liten øsken op i scenegulvet og fire tilsvarende øskener skrues ned i grundbrettet. Trækkes nu snorene fra hvert av lemmens hjørner gjennom tilsvarende øskener i scenegulv og grundbret saaledes at alle fire ender av snorene senere knyttes sammen, kan man ved at trekke eller fire i snorene hæve eller sænke lemmen. Er lemmen for let og nødig vil gaa ned naar snorene slappes, skrues en øsken i midten av lemmen, hvori fastbindes en snor, som likeledes maa gaa gjennom en øsken paa grundbrettet, og trækkes i denne snor, vil lemmen gaa let ned.

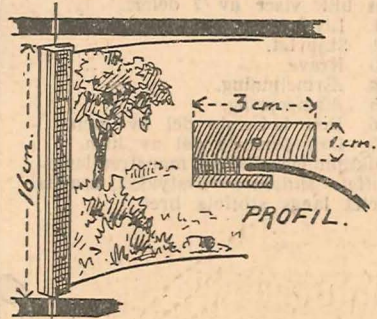

Fig. 10. Av andre ting, som skal lages paa scenen er ständerne til rundhorisontbakteppet. To flate lister, 1 cm. tykke, 3 cm. brede og 16 cm. lange, skjæres til og paa forsiden av dem fastlimes en smalere og en bredere strimmel av cigarkassetræ, saaledes at der fremkommer en rille paalangs av listene, som profilen viser. I begge ender av den tykke list slaaes lange tapper, d. v. s. spiker, hvor hodene knipes av med en knipe-tang. Disse tapper stikkes ned i hullene i scenegulvet og op i hullene i overliggeren og naar endene av bakteppet sættes ind i rillene, saa har vi rundhorisonten.

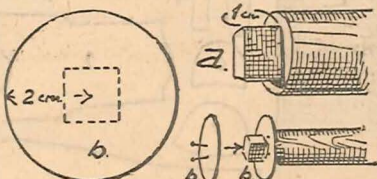

Fig. 11. Hvorledes forteppet klæbes paa lerret og ellers utstyres, er forklart paa tegningsarket; her gjælder det hvor og hvorledes det skal ophænges. Der skal

brukes en 2 cm. rundstok av 33 cm.s længde. I den ene ende av rundstokken skjæres en 1 cm. dyp, firkantet tap (a) saaledes at resten av rundstokken er 32 cm. lang. Dernæst utskjæres to cirkelskiver av pap (b), og i den ene av disse skjæres i midten et firkantet hul, som passer nøiagtig utenom tappen paa rundstokken, hvor den slaaes fast. Den anden hele cirkelskive slaaes fast paa enden av tappen.

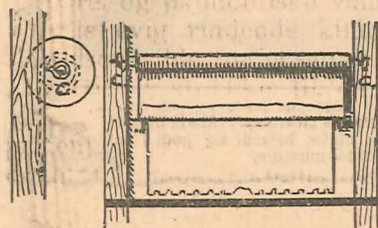

Fig. 12. I begge ender av rundstokken slaaes nu helst runde spiker, eller der skrues ind tynde skrues og disse akseltapper indsættes i øskener, fast-

skrudd i baksiden av prosceniets opstandere. Det paa lerretet oplæbete forteppe spikres paa rundstokken og nederst paa det indsættes en liten jernstang og forteppet er færdig, naar der tilslut anbringes en snor i trinsen til op- og nedheising av teppet.

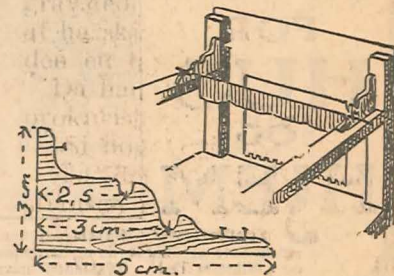

Fig. 13. Draperisofitten skulde helst være til at heise og sænke. I dette øiemed anbringes den over en lang, tynd jerntraad og naar der ovenpaa kulissoverliggerne anbringes to knegter som figuren viser, hvor jerntraaden kan lægges ned i hakkene i to hoider, er dette onnaad

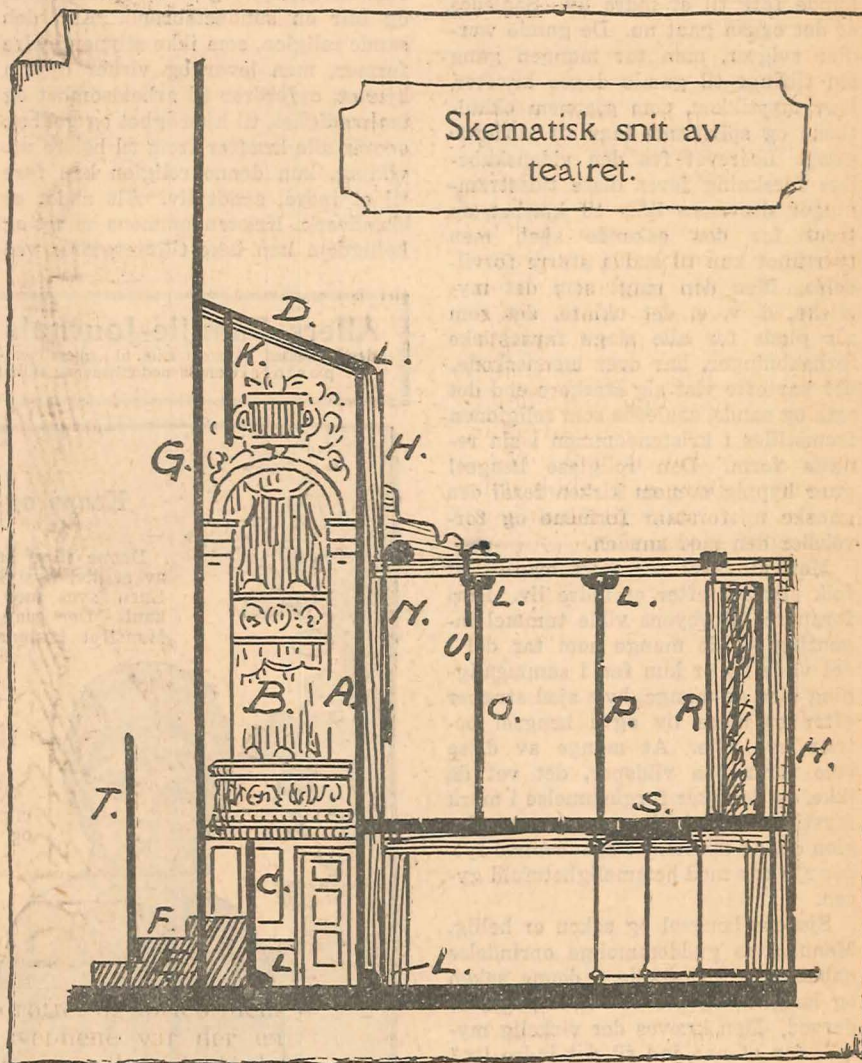

Fig. 14. Gjennemsnit av teatret.

Tilslut vises her et snit av teatret, d. v. s. teatret tænkt skaaret midt igjennem. Vi ser her alle de forskjellige stykkers placering baade paa tilskuerpladsen og paa scenen.

A er hovedprosceniet, som skiller tilskuerplads og scene.

B er de to sidevægger med logene. C er skranken mellem trappen paa tilskuerpladsen og orkesterrummet.

D er det skraa tak. E trappeendestykkene.

F er selve trappetrinene. G er den store forramme, der like-

som danner indgangen til tilskuerpladsen. H er de fire opstandere til kulisser og bakteppe.

K er lysekronen paa tilskuerpladsen.

N forteppet. O draperikulisser.

P dekorationskulisser. R dekorationsbakteppet med den runde horisont.

S er lemmen med underliggende mekanisme.

T er de to træer, som plantes paa de to forhjørner.

Dernæst skal bemerkes at der intet er iveien for at der kan indlægges elektrisk lys baade paa scene og tilskuerplads. En elektrisk pære anbragt i orkesterrummet og en liten pære bak lysekronen eller i hvert hjørne av taket bak de runde huller i forrammen, som jo kan dækkes med rødt silkepapir, vil være av fortreffelig virkning.

Historiske huser og minderike hjem.

**RAAD-
GIVER
FOR
HUS
OG
HJEM**

Schillerhuset i Weimar. Indenfor disse beskedne mure og bak disse smaarutete vinduer levde og færdedes forfatteren av „Røverne“, „Maria Stuart“ og „Wilhelm Tell“. Tysklands navnkundige digter befandt sig godt i det lille provinshjem. Nu er her indrettet et Schiller-museum.

Strøb efter et indre liv.

I nødens time har altid nationene cludselig vendt sig i ubestemt længsel bort fra det ydre liv, og længselen har ført dem ad nye veie — veie som kunde føre til et indre liv. Saaledes er det ogsaa gaat nu. De gamle værdier svigter, man tar mangen gang sin tilflugt til gamle dages kræfter, især mystikken, som gjennem okkultisme og spiritisme faar sit moderne præg. Løsrevet fra den videnskabelige forskning fører disse tidsstrømninger desværre ikke til klarhet og trøst for den søkende sjæl, men tvertimot kun til endda større forvildelse. Men den magt som det mystiske, d. v. s. det uklare, det som gir plads for alle slags fantastiske forhaabninger, har over menneskene, det har ofte vist sig sterkere end det egte og sande, saaledes som religionen fremstilles i kristendommen i sin rene form. Den religiøse længsel gaar hyppig utenom kirken fordi den ganske misforstaar formene og forveksler dem med aanden.

Men allikevel ser man overalt at folk stræber efter et indre liv. Heri forandrer storbyens vilde tummel ingenting — de mange som tar del i det vilde liv er kun faa i sammenligning med de mange, hvis sjæl stræber efter et indre liv og i længsel betræder nye veie. At mange av disse veie fører paa vildspor, det vet de ikke, og de søker forgjæmelse i mørk mystik. Saa dukker ogsaa astrologien op, og ubestemte spaadomme fylder sjælene med hemmelighetsfuld gysen.

Sjælens længsel og søken er hellig. Menneskets guddommelige oprindelse aabenbarer sig stadig i denne søken og længsel, og der er noget gripende derved. Men kræver der virkelig mystik for at naa ind til det indre liv? Enhver som i den blomstrende vaar lar naturens evig nye skapelsesunder virke paa sig, det under som Gud hvert aar fuldbyrder med samme godhet og almagt, han føler hvorledes ny kraft drar ind i hans sjæl. Enhver som med rent sind og klare tanker gir sig hen i dette herlige under, han trenger ikke til mystik, hverken til indisk eller kinesisk visdom, eller spiritisme, astrologi eller løgnagtige

sandsigere, som nu tildags brandskatter de godtroende baade paa landet og i byene.

Gud og naturen lærer os den sande, rene religion, der er ren og dyp som en brønd. Og kristendommen er og blir en sundhetsbrønd. Kun den sande religion, som ikke stivner i ydre former, men lever og virker dypt i hjertet, opfordrer til arbeidsomhet og taalmodighet, til kjærlighet og godhet, sporer alle kræfter frem til høiere utvikling, kun denne religion kan føre til et indre, sandt liv. Alt andet er blændverk. Kristendommens høihet og helligdom kan ikke tilintetgjøres ved

mystiske nyskapsler, den staar fast som en klippe i havet.

Længselen efter et indre liv er saa sterkt i vort folk, at det sikkert finder den rette vei, som fra al nød fører sjælen mot det høie, fra materialisme til idealisme, fra usund luksus til et enkelt, sundt liv, fra religion, mystik til den sande, indre religion, og da kommer maalet for det indre liv ogsaa nærmere.

Sild er godt!

Stekt sild med brunet løk.

Store pene sild renses, hodet og hale skjæres av, de tørkes i et rent klæde og med en skarp kniv skjæres tre skraa-snit paa hver side av silden, hvorefter de vendes i mel saa de er helt dækket derav. Baade hvetemel og grovere mel kan brukes hertil.

I en meget varm pande brunes litt margarin, sildene legges heri side ved side, brunes ekstra godt og bestroes med salt. Naar de er pent brune og haarde paa begge sider legges de paa et varmt fat. Finskaaren løk brunes i pønden til den er ganske sprø, legges over silden, som spises med brunet smør til. Den brunede løk gjør retten friskere i smak og er en liten avveksling fra almindelig stekt sild.

Den sild som kjøpes skal for at være frisk være stiv og glinsende. Er den bløt og slap og rød i øinene, er det ikke førsteklasse sild og den bør da helst undgaaes.

Panerte, stekte sild.

Benene tas ut av den rensede sild, hvilket sker ved at man etter at halebenet er skaaret over, klemmer ryg og buk sammen og trækker rygbenet forsigtig ut; nogen smaasnit gjøres paa sidene. Silden meles, vendes i egg og kavring, stroes med salt og stekes i smult eller margarin. Pyntes med citronskiver og serveres med brunet smør til.

Frokostsild i gelé.

Naar silden er rensset og benene trukket ut paa den ovenfor beskrevne maate, flækkes de langs buken, tørkes let og bestroes paa den indvendige side med litt salt, finhakket løk og pepper. Rulles derefter sammen som smaa pølser og rægges side ved side i en liten gryte eller kasserolle, hvor de kan ligge tæt op til hverandre. Er gryten for stor, risikerer man at de aapner sig under kokningen. 2½ deciliter vand holdes over dem, litt eddik og et laurbærblad kokes med. Naar vandet koker op, er de i reglen møre og legges da op i en liten form eller glasskaal. 3 plater gelatin, som først er vridd op i koldt vand, oppløses i den varme kraft, der saavidt koker op med gelatinen. Kraften siles og holdes over silden.

Dette er en meget delikat og appetitvækkende liten frokostret. Legges de kokte sild i en randform, maa den pene side av de sammenrullede sild legges mot randens bund, da denne jo naar formen senere vendes, kommer til at ligge ovenst. Det samme maa man huske paa naar silden anrettes i en glasskaal; da skal den mindst pene side legges ned.

J. Th.

Vær forsiktig under opvasken.

Paa grund av de nuværende høie priser paa porcelæn og alt kjøkkentøi vil jeg gjøre husmødrene opmerksom paa en feil der begaas ved opvask av kaffekopper som saa let blir hankeløse. Næsten alle husassistenter pleier at fylde opvaskbaljen med porselæn og tar saa det ene stykke op efter det andet og vasker av det. Herved sættes vandet i sterk bevægelse og alle koppene raser mot hverandre. Hvis nu en hank ruster mot en skaal, brækker den let av, og det maa derfor tilraades at ta hver kop enkeltvis ned i baljen og saa vaske den. Siden jeg har opgit at holde pike og selv besørger min opvask efter denne regel, har jeg næsten ingen grund til at klage over ituslaatt porselæn.

Pudsemiddel.

Et godt middel til at pudse kobber og messing: Litt kjernemelk, en haandfuld salt og litt fortyndet, kokende eddik, hvori man dypper de gjenstande som skal pudses. De skures derefter straks med sand, dyppes endda en gang i den hele blanding og gnis tørre paa et uldklæ. Sakene ser da ut som nye.

At vaske tøi.

Da saapen nu er saa dyr, visdes her til en gammel, billig fremgangsmaate: Det vand, som skal brukes til at vaske i, tilsættes for bruken litt hvit pipelier. Med dette vand vaskes som sedvanlig, dog med mindre forbruk av saapen, og mindst halvdel av sin tid og sine kræfter. Tøiet blir saa hvitt som om det var bleket i solen.

Klart petroleumslys.

Man kan forsterke lyset fra petroleums-lamper betydelig, naar man oppløser litt kjøkkensalt i petroleumen. Veken bør for bruken bløtes op i litt eddik, tørkes, og da først sættes i lampen.

Allers Familie-Journals sykurv. Skriv navn og adresse paa nedenstaende blanket og send den tilikemed 15 øre i frim. til „Allers Fam.-Journal“ Storgt. 49, Kristiania, og De vil pr. post portofrit motta nedenstaende snitmonstret utklippet i silkepapir, færdig til bruk.

Kaape og lue til barn paa 3—5 aar.

Denne fikse kaape er meget let at sy. Den bestaar av et litet livstykke i kimonofacon og et rynket skjørt. Luen syes med kulørt broderi paa den ombrettede kant. Der gaar med 1 m. stof av 140 cm.s bredde. Monstret bestaar som bill. viser av 7 deler:

Fig. 1. Livstykke og ærmer.

” 2. Skjørtet.

” 3. Krave.

” 4. Ærmelinning.

” 5. Ærmeopslag.

” 6. Den bakerste del av luen.

” 7. Den forreste del av luen.

Ved tilklippingen legges monstret langs-etter stoffet. Midten av livstykket, kraven og skjørtet langs stoffets bredt.

Fra „Allers Familie-Journal“s broderiavdeling bestiller undertegnede hermed materiale til haandarbeide nr. 43.

Pris _____ kr. _____ øre.

For beløb under kr. 3,00 bedes betalingen indsendt i frimerker sammen med bestillingen. — Betalingen med tillæg av porto tas pr. postopkrav.

Bestillingssedel paa

Sykurv nr. 43. Pris 15 øre.

Navn _____

Adresse _____

NB. Utydelig skrift volder feilekspedition.

KODAK TANK FREMKALDER
Med KODAK TANK FREMKALDER kan De fremkalde Deres Film bedre, sikrere og bekvemmere end paa nogen anden Maatte. Fremkaldningen foregaar i
fuldt Dagslys
derfor intet Mørkerum, ingen Lampe, ingen Skaaler — færdig til Brug naar-somhelst og hvorsomhelst. 5 forskjellige Modeller, passende for alle KODAKS og BROWNIES. Ufførlig norsk Bruksanvisning med Hvortil Apparat.
Eneste direkte Importør i Norge av KODAK-Fabrikata:
J. L. NERLIEN & S
Kristiania. N. Slotsgate 13

MUSIK. Prislister mot 30 øre i porto.
Musikinstrumenter, strenge og tilbehør bedst og billigst. Violiner, gitarer, messinginstr., sextetnoder, taleapparater og plater, ital. trækspil m. m.
A. TH. NILSSONS
MUSIKHANDEL,
NORRKÖPING 1.

ANTI-EXEMA
M. ZADIG'S
HVITE TJÆRE SÆPE
mot
fregner, flekker, finner og urenheter i huden.
GIR REST HUD.
Ta kun den originale med navnet ZADIG.

Se her!
25 stk. forskjellige pene ju'ekort for kr. 1,65 + porto.
L. A. Lindaas, Auresundet.

Reumatisme og Nerve-sykdomme.
Til gjengivelse og bevarelse av helsen paa naturlig vis, har galvanisk elektricitet, saaledes som »Ajax«-batteriet frembringer den, vist sig at være enestaaende. Principielt bekjendtgjort vil ikke vore kunders uttalelser, som i mængdevis strømmer ind til os, men for deres skyld, som endnu er ubesluttsomme, vil vi dog anføre et par:
Oskar Olsson i Vranarp, skriver: »Batteriet har været til min fulde tilfredshet. Jeg har anvendt det mot nervesvaghet og er nu fri for sykdommen.«
Helene Persson, Tvärlandsmölle, Sørlärke, skriver: »J. Ø. bestilte for flere aar siden et batteri til mig, paa grund av at jeg var lam og ikke kunde skrive. Takket være batteriet gjenvandt jeg helsen og kræfterne og anbefaler det gjerne.«
Lignende og endnu bedre resultater bragte »Ajax« i tusindvis i aarens løp. Det fylder hele legemet med ny livskraft. Bæres kun en time pr. døgn og fuldstændigt diskret. Ingen ladning av batteriet behøves. Giv os Deres adresse i dag pr. post og vi sender Dem omgaaende gratis og franko vor utførlige brochure. Utsæt ikke at gjøre dette, thi De forpligter Dem ingenlunde ved at forlange brochuren tilsendt.
Svenska Elektriska Institutet,
Avd. 45, Jakobbergsgatan 33, STOCKHOLM.

Husmødre
og
forlang
MARINE PUDSEKREM
hos Deres kjøbmand.

MAIZENA
Gratis
faas hos Deres
Handlende
Frk. Jensens
Opskrifter

Har man engang tættet sine vinduer og døre med **STORMVOKS**,
kr. 2,50 pr. pakke, saa sitter det.
Vinduerne kan aapnes og lukkes som før.
Faas hos isenkrammere og farvehandlere eller ved direkte henvendelse til
Sverre Gulbransen,
Kristiania.
200 Kroner
ugentlig
kan tjenes af dygtige Rejseagenter. Opl. gratis. A/S Propaganda, Frederiksstad.

Bruk HUDSON'S SÆPEPULVER
Til vaskning av Stentøi og Glas.
A/S Brødrene Lever, Kristiania.

Chokolade FEIK

Lilleborg
Kjernesæpe
ren, billig til alslags vask.

MUSTADS PLANTE-MARGARIN
MONO
er et fortrinlig **BORDSMØR**
Likt av **SMAA** og **STORE**

Jogal - Tabletterne
virker hurtigt og sikkert mot
Reumatisme Gikt Nervesmerter
Hovedpine Ischias Inflensa
Ingen skadelige bivirkninger. Sterkt urinsyreløsende gaar Togal til ondets rot. Dets smertestillende virkning merkes straks, selv søvnløshet bekjempes med Togal. Faas paa apoteket til kr. 2,60 for 42 tabletter.

Køb i Tide!
30 forsk. Krigsm. Kr. 1.—
50 » » » 3.—
150 » » » 20.—
100 forsk. f. Skand. 0.90
150 » » » 3.50
Kat. gratis. Alle m. køb.
500 forsk. L. 5.50, 1000 15, 2000 50 Kr.
Frimærkebørsen,
KLOSTERSTRÆDE 9 KØBENHAVN

Barberknive
fabrikeres og sælges fra Berg og Prislister, Eskilstuna. Skriv eft. Katalog.
PHOSPHO-ENERGON-PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svaghed, Nervøsitet, Overanstrengelse og Søvnløshed
SÆLGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

Centralbanken for Norge
Kapital og fonds kr. 69,000,000,00.
Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.
Hovedkontoret er: **Toldbodgaten 20.**
Filialer: **Brogt. 11, Drammensv. 42 og Sofienberggt. 6.**
Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 10 kr. i indskud.

1 1/2 meter nyt haar.
Da mit haar til min sorg, for tre aar siden, paa grund av skjeldannelse i hovedbunden, beovndte at falde av, prøvede jeg
Håmoes Haar-Kultur.
Mit haar, som før krigen var 45 centimeter langt, er nu efter 3 aars anvendelse av nævnte haar-kultur vokset
50 centimeter,
et for mig lykkelig og tilfredsstillende resultat.
Fru E. Arentoft, Bredgade 8, Kjøbenhavn K.
Apotekeren skriver: Jeg er som regel noget skeptisk med hensyn til pædeligheten av de fleste anbefalinger, men det vil sikkert glæde Dem meget at høre, at jeg har faaet et ualmindeligt godt indtryk av Deres præparater. Jeg har forsøgt adskillige midler for mit haar, som var begyndt at blive usædvanligt tyndt, og maatte høre en del derom av mine venner, som udtalte de mest uforbeholdne bemærkninger paa bekostning av mit haar. — Nu er det neppe to maaneder siden, at jeg i fortvivlelse begyndte at bruke Håmoes haar-kultur, og det glæder mig meget at sige, at en del av mine venner utspørger mig om hemmeligheden ved den betydelig forøgede vekst av haaret. Jeg har været en smule forbeholden med hensyn til at omtale grunden, da jeg troede, at forandringen muligvis ikke vilde vedblive, men nu er det utenfor al tvivl, og jeg har nu indviet dem i den rette sammenhæng.
Prisen er pr. fl. kr. 3,35.
6 fl. sendes portofrit. Beløpet kan ogsaa indsendes i frimerker. — Faas over hele den civiliserede verden hos d'hr. apotekere, parfumerier og drogeriforretninger samt direkte fra:
Håmoes Ltd. London,
for Norge: **A/s Håmoes Generaldepot.**
Havegaten 31, Kristiania :: Telef.: 33270.

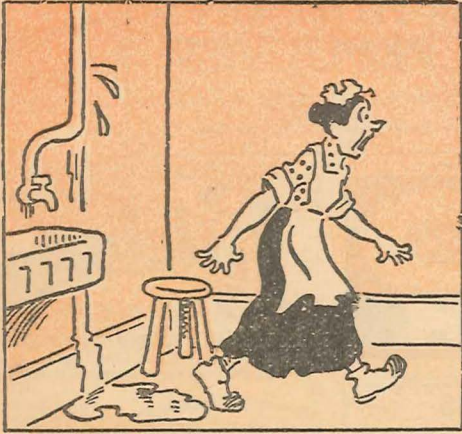

Den engelske presse
beskjæftiger sig i stigende grad med vor haar-kultur, og dets utmerkede resultater. Saaledes skriver bl. a. tidsskriftet »Pictures« i sit nummer for 9. oktober:
»Skonhet er aldrig fuldstændig uten et meget smukt haar, likesom grimhet aldrig er komplet med et smukt haar. Saken er den, at kvinden, som ønsker at være smuk, eller manden, som vil være indtagende, mangler noget til opfyldelsen av sit ønske, naar det smukke haar mangler. At der er mange tusinder av vore lesere, som anerker dette, ses paa det antal anbefalingsbreve, som Håmoes Limited mottar hver uke. Håmoes Limited er naturligvis firmaet, der staar båg ved Håmoes haar-kultur systemet, og resultaterne av den vidunderlige haar-fote ses paa de hundreder av kvinder og mænd, som kan gjøre fordring paa skjønhed og indtagetheit som følge av regelmæssig bruk av denne vidunderlige haar-kultur.«
Indehaveren av det verdenskjente firma: **The Atlas Safety Petrol Filler & Co., Cap. A. C. French Brewster, New Bond Street, London,** skriver til os:
»Det glæder mig at kunne erklære, at den flaske av Deres patent haar-fote (kultur), som De har sendt undertegnede, har haft den mest enestaaende virkning, fuldstændig standset haaravfald og bragt haarbunden i den bedste condition.«

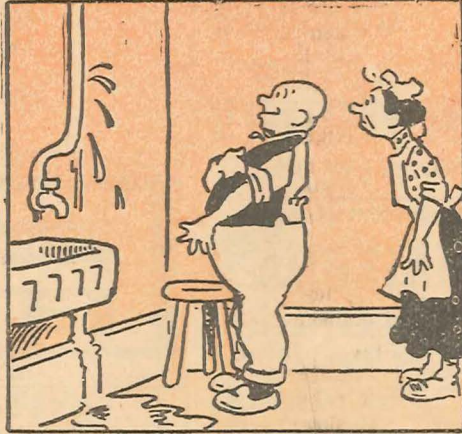
Det er —
aldrig for tidligt, aldrig for sent,
Håmoes er som de vises sien,
fremkalder haar, hurtigt og let —
det bliver smukt, glansfuldt og tæt.

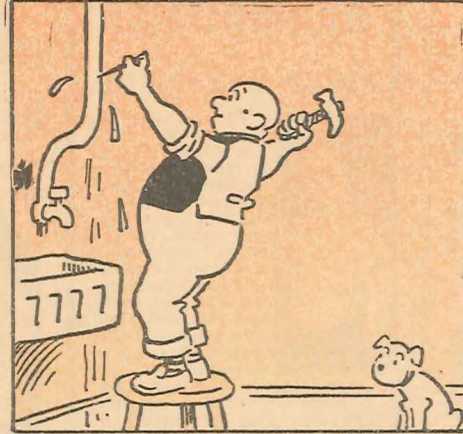
Det sprungne vandrør.

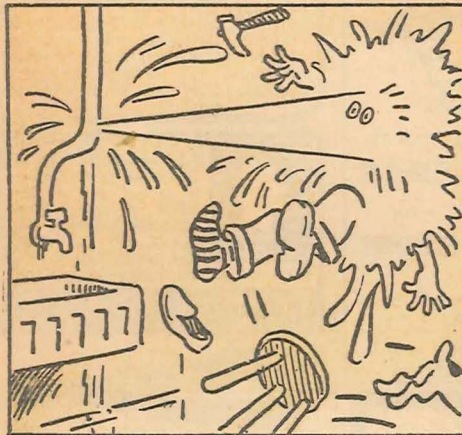
1. Det hændte forleden at vandrøret nede i bryggerhuset hos grosserer Dick fik en liten læk. Det var Stine stuepike som opdagede det og hun tænkte meget fornuftig: „Det er bedst at faa skaden utbedret snarest mulig.“

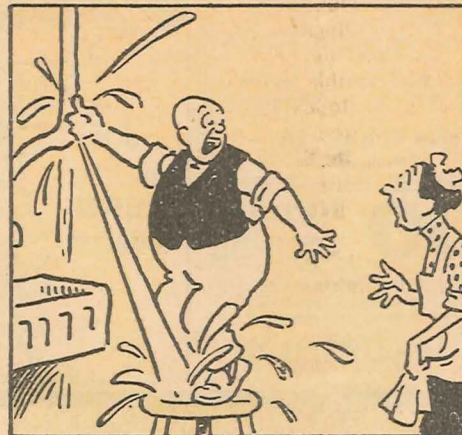
2. Derfor skyndte hun sig ind og hentet grosserer Dick, for at han personlig kunde overbevise sig om skadens omfang. Grosserereren saa snart at det bare dreiet sig om et ubetydelig hul og besluttet selv at stoppe det.

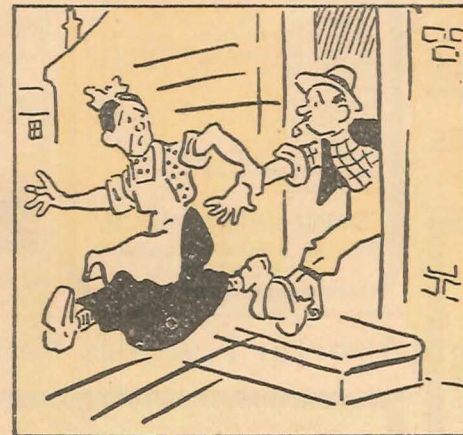
3. „Der er folk,“ sa han til Stine stuepike, „som altid sender bud til haandverkere bare de skal ha slaat i en spiker. Man skal være praktisk!“ Og saa banket grosserereren en spiker ind i hullet i vandrøret.

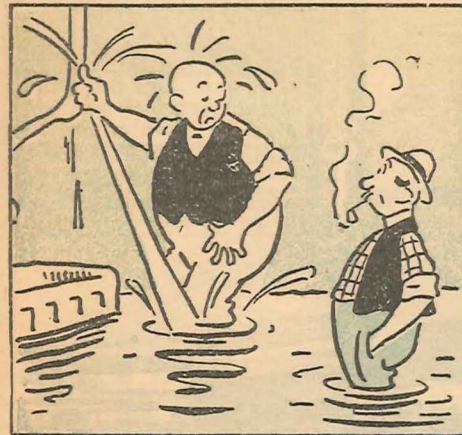
4. Det var hans tro at da skulde hullet bli stoppet og vandet holde op at rende. Men at han blev sorgelig skuffet fortæller billedet tydeligere end ord. Hullet blev større og vandutstrømningen rikeligere.

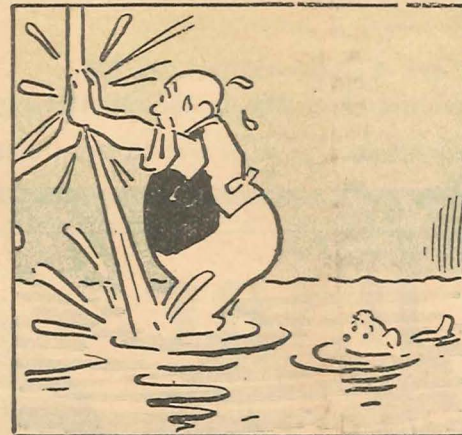
5. Den blev saa rikelig at den likefrem feiet grosserer Dick ned av stolen. Men han kom hurtig paa benene igjen og op paa stolen og fik sat en finger for hullet, mens han bad Stine om at hente smeden.

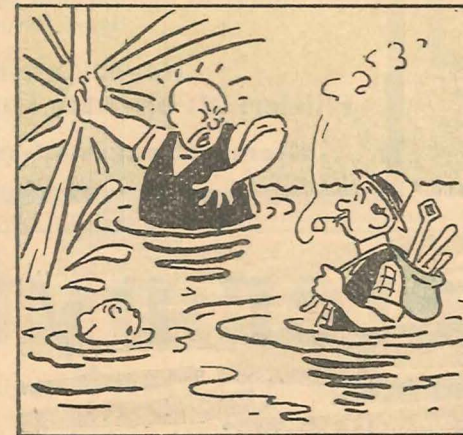
6. Stine utførte sit hverv punktlig og løp, som hun aldrig hadde løpt for. Men smeden var en mand som ikke likte hastverk, og Stine maatte slæpe ham avsted, ut av døren og nedover gaten.

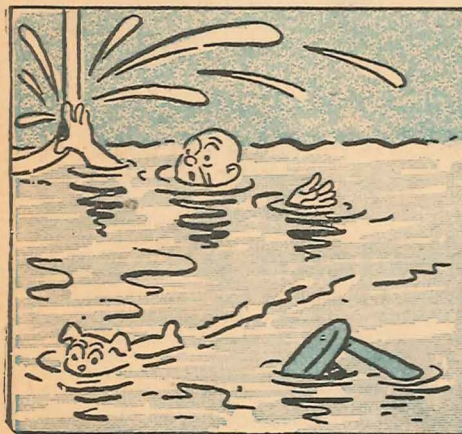
7. Det gik dog allikevel saa langsomt at da smeden ankom til grosserer Dicks hus, stod hele bryggerhuset under vand og endda holdt vandet paa at strømme ut, trods Dicks tætningsforsøk. „Jeg maa hente mit verktøi!“ sa smeden.

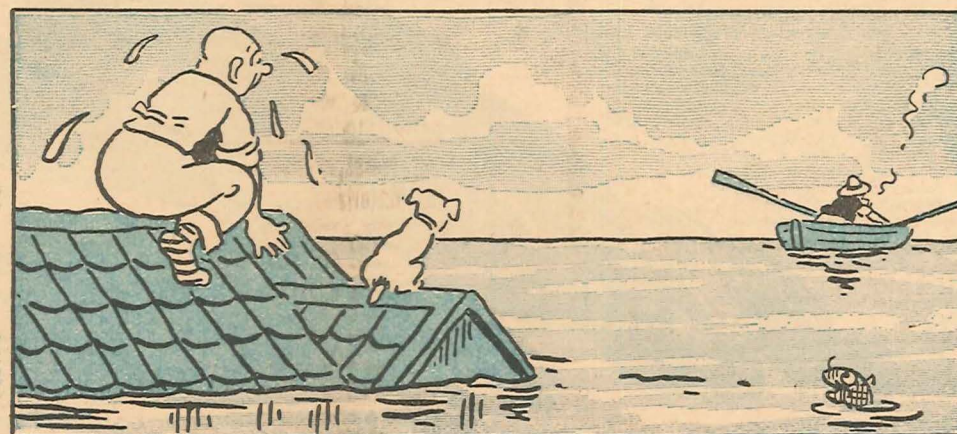
8. Og saa gik han — sindig og rolig. Imens stod grosserer Dick og prøvde det umulige: at stoppe for vandet med hændene. Han prøvde med tommelfingeren og med hele haandflaten — like litet hjalp det. Og vandet steg.

9. Det gik tilsidst den arme Dick til midt paa livet og han var fortvilelsen nær. Men saa arriverte heldigvis ogsaa smeden med sit verktøi. „Hm!“ sa smeden, „Jeg maa nok gaa hjem efter tangen min!“

10. Og saa gik han — stadig sindig og rolig. Det var jo ikke noget at skynde sig for, mente han. Grosserereren stod jo og holdt for hullet! Og imens strømmet vandet — strømmet og strømmet ustanselig.

11. Længe holdt han ut paa sin post, den stakkars grosserer Dick. Men tilsidst da vandet var steget næsten til taket, maatte han gi op, — han maatte slippe med haanden fra røret og gjennom et takvindu redde sig op paa villaens tak. Da han kom derop, saa han at baade haven og hele omegnen var blitt forvandlet til en sjø av det utstrømmende vand og i det fjerne skimlet han smeden — denne gang i robaat. Tre timer efter var vandrøret reparert!

Smaapluk.

Den fremmede dame: „Deres lille pike har virkelig slike nydelige manerer!“

Vaskekonen: „Ja, frue, men jeg har ogsaa altid lært hende at hun ikke maa se ned paa dem som staar over hende!“

Kunden (til gatesælgeren): „Det er uforkammet, se denne valnot, som jeg kjøpte hos Dem... fullstændig hul... endskjønt der staar paa Deres skilt: Garantert full!“

Gatesælgeren: „Jamen, det er jo mig, jeg mener!“

Forfatteren (stolt): „Fru Randal var meget nysgjerrig efter at erfare mit forfatternavn!“

Hans hustru: „Ja, hun sa til mig at hun nodig vilde komme til at læse noget av dig ved en feiltagelse!“

„Jeg har forstaaet det saaledes at Deres sidste novelle er en slags selvbiografi!“

„Ja, ganske rigtig! Den indeholder beretningen om to av mine liv!“

Moderne gjestfrihet.

„Farvell! Og hvis Deres vei skulde falde forbi vor nye leilighet, maa De endelig se ind!“

„Med fornøielse! Naar tænker De at flytte?“

„Ak, for om et aars tid kan der ikke være tale om at huset blir færdig!“

Negeren (til missionæren): „Vet De hvad jeg foresaar? Vi bytter! Jeg tror paa Deres religion og De tror paa min religion!“

Kaptein (presenterer en ven for sin tante): „Det er min ven Baker; han bor paa de kanariske øer!“

Tanten (elskverdug): „Nei — tænkl! Det var da morsomt! Da synger De vel, kan jeg tænke!“

(Forts. fra side 23.)

Den haandfaste Robin tok ham i kraven, trak ham ut og gjennemprynte ham, men han forvred sit høre haandled ved det og sov litet den efterfølgende nat.

Næste morgen stillet Leven med et litt skrammet ansigt, men der var et undskyldende blik i hans øine.

„Jeg var ikke tilregnelig,” sa han saa overlegent han kunde, „og jeg husker knapt hvad jeg sa; men har jeg fornærmet dig, Robin, saa ber jeg dig om forladelse.”

Robin nikket.

„Tak, det er godt — alt er tilgit,” svarte han. „Men si mig bare en ting, Leven, har du fundet et brev fra Mrs. O'Hara og har du læst det?”

„Nei, vist ikke,” svarte Leven med unaturlig høi stemme; „men jeg skal si dig, der stak et brev op av jakkelommen din den dag og saa fik jeg tilfældigvis se den sætningen — jeg kunde likefrem ikke undgaa det.”

„Hvorledes visste du at det var et brev fra Mrs. O'Hara?”

Leven saa en chance — chance sendt fra himlen, til at opnaa en ting.

„Aa, jeg skal si dig, jeg har i sin tid selv faat ikke saa faa brever fra hende,” svarte han skjedsløst uten at se paa Robin.

Denne svarte ikke. I taushet sadlet de op og red langsomt videre.

Der var flere som hilste paa Robin og ropte farvel til ham, men ikke en sjæl ønsket Leven og en dødelig harme vokste efterhanden frem i hans sjæl. Han var blitt prynt i disse menneskers paasyn og de hadde tat parti for den som hadde prynt ham.

Han skottet bort paa Robin og blev endnu mer rasende ved at se hans ro og tænke paa hans styrke og selvsikkerhet.

De nærmet sig nu en steil skraaning som det vilde bli farlig for hestene at gaa nedover.

Robin sa: „Jeg tror jeg kommer til at stige av her. Jeg kan ikke bruke den ene haand og jeg kan ikke styre Gadfly — den er saa uregjerlig og vild.”

Leven holdt sig litt tilbake; en pludselig rødme skjøtt op i hans ansigt og idet Robin vilde stige av hesten, løftet han sin tunge ridepisk og gav Gadfly et slag over krydset. Robin utstøtte et høit rop.

Leven saa hvorledes Gadfly la ørene tilbake, hvorefter den gjorde et sprang fremover, tapte folkfæstet og sammen med sin rytter rullet ned over skraaningen i en sky av støv og grus.

Han steg av sin hest og førte den nedover. Den striftet imot og skalv ved hvert skridt. Gadfly hadde brukket nakken og laa stendød dernede. Robin laa med aapne øine, men uten bevissthet, saavidt han kunde se.

Allikevel betænkte han sig litt. Blodet var veget fra hans ansigt, som var helt askegraat og

svede prelet frem paa hans pande.

Tilslidst knælte han ned og følte efter Robins pung; han fandt den, tok den og reiste sig igjen, men han hadde nær utstøtt et skrik, da Robin, med en stemme helt ukjendelig av raseri, sa til ham:

„Du Judas — du skjændige —”

Leven ventet ikke lenger; med et sprang satte han sig i sadlen og sprangte avsted, idet tanker som var like forvildede som hans kurs, før gjennem hans forstyrrede sind. Robin vilde ikke bli fundet — han vilde dø — og han, Leven, vilde saa reise til England — derfra vilde han reise til Sydamerika — eller kanskje et andet sted — nu var han jo rik — rik.

Da han forsvandt i den næste dal kom Mrs. O'Hara frem tilvenstre for kløften. Hun hadde gjort alvor av hvad hun skrev, at dra til Wobury, ledsaget av en rideknekt med en haandhest. Hun hadde (endelig!) læst „noget” i Robins sidste brev som kunde undskyldte dette vaagestykke fra hendes side.

Men ved minen hadde hun faat vite at Robin og Leven var drat derfra om morgenen, og da hun hadde haandhesten i reserve var hun straks vendt om for at indhente dem. Rideknekten var derefter drat med de andre hester over til Kingston, hvor han skulde vente paa dem.

Nedenfor sig saa hun Robin ligge under den døde hest, men hun hverken skrek op eller besvimte. Hun steg meget forsiktig av hesten og førte den nedover den steile, ujevne skraaning. Da hun nærmet sig Robin løftet han hodet. Blodet strømmet ut fra hans nakke og hun kunde se at hans ene arm maatte være brukket og at det ene ben laa bøiet indunder ham, som om det var forvridt.

Han stirret paa hende som om han saa et mirakel — som om det bare kunde være et drømmesyn. — Hun sa til ham:

„Robin, det er mig — jeg har fulgt etter dig. Men hvad er der skedd?”

Han gav et gisp og der kom mer forstaaelse i hans blik. Han nævnte hendes navn og hun knælte ned ved siden av ham.

„Si mig, min elskede —”

Han grep hendes hænder og holdt saa fast paa dem at det næsten gjorde ondt.

„Alt skal nu bli godt, min elskede. Jeg er her jo — og jeg elsker dig!” sa den stakkars Cecilie.

„Ja,” fremstammet Robin — „jeg vet det — alt vil nu bli godt; men hør nu min elskede Cecilie, Leven er flyttet bort med mine penger. Han slog stakkars Gadfly saa den blev vild og styrtet. Jeg hadde forstuvet mit høre haandled, saa jeg kunde ikke styre den. Hør nu — kjærligheten er alt for os, men den maa allikevel vente. Du er en kjæk kvinde som ikke er rød for at ta et tak med i virkeligheten, det har jeg tydelig set, Cecilie. Rid etter den djævel og hent ham tilbake til mig.”

Hun reiste sig og saa ned paa ham.

„Jeg kan ikke forlate dig saaledes,” sa hun.

„Jo, du skal ikke bry dig om mig, men bare gjøre som jeg sier.”

Hun bøiet sig ned og kysset ham.

„Og det var mig som engang sa at du ikke kunde ta en beslutning! Robin, jeg skal skaffe dig dine penger tilbake!”

De kysset hverandre endnu en gang, saa steg Cecilie tilhest og red avsted. Robin laa og lyttet til hovslagene som lød svakere og svakere.

Han kom til bevissthet igjen inde i en fremmed hytte og Cecilie stod ved hans leie og smilte til ham.

„Et vedderidt paa firti kilometer, min elskede,” sa hun, „men jeg vandt!”

Hun hentet en laast haandkuffert og kom tilbake til sengen med den.

„Jeg tok alt hvad vor ven Leven hadde; jeg visste ikke hvad der var hans. Han holdt paa at graate, Robin.”

„Tok du virkelig det hele, min elskede?”

„Ja, for at straffe ham!”

„Det skal nok jeg gjøre naar jeg er blitt lappet sammen igjen, men la os nu sende ham hans andel tilbake.”

Han møtte Cecilies forundrede blik.

„Du skal ikke bli forbauset over min beslutning, min elskede. Jeg forsikrer dig, den er i traad med min overbevisning om hvad der er det rette.”

„Jeg tror dig, min elskede,” hvisket Cecilie næsten ydmygt.

Løsninger paa opgavene i Dr. X's avdeling i nr. 40:

115. Walters bidrag til skogturen: Denne opgave regnes lettest ved hjælp av ligning. Hver av de seks deltagere betalte først 14 kroner. Det gir 84 kroner ialt. Hertil kommer saa Walters bidrag. Dette bestod av 6 kroner plus det som enhver skulde ha betalt, hvis hele summen var blitt delt likelig mellem dem alle syv. Dette sidste beløp, gjennemsnittsbidraget, kaldes G. Man kan da opstille følgende ligning: $(84 + 6 + G) : 7 = 7 G$. Og herav findes G at være = 15. Altsaa er gjennemsnittsbidraget 15 kroner. Og da Walter betalte 6 kroner mer end dette, gav han ialt 21 kroner til skogturen.

116. Jack dragedraper: Der er to prinsesser skjult paa billedet. Den ene befinner sig i træet ytterst til høire, den anden er gjemt ved Jacks høire knæ. Man ser dem begge tydelig naar billedet dreies med overkanten ned.

117. Logograf: Tang, nat, granat, tog, rolang, tung, Turan, ro, natur — Orangutang.

En vitenskapens triumf

Tusinder av taknemlige damer og herrer.

Dr. Lefrangs atmosfæriske hudbehandlingsapparat utsuger alle urenheter i huden, animerer de slappede hudceller til fornyet arbeide, spænder slappe muskler, utfylder hullheter i ansikt og krop. Utvikler brystet, borttager fregner og hudorme paa et par dage, gjør huden jevn og frisk. Pris fuldstændig komplet med bruksanvisning kr. 6.50.

Den patenterede amerikanske næseformer forandrer alle grimme næser til den ønskede form. Smertefri behandling. Pris model 21 kr. 12,00, enkeltformet kr. 6.50.

Ørets form rettes med prof. Hektors øreapparater. Tykke utstaende ører faar efter nogle dages anvendelse en pen form. Pris kr. 5.50.

Generende haarvekst fjernes smertefrit med rød med „DEPILATOR”. Fuldstændig ny og smertefri behandling. Pris kr. 5.00.

Sendes fuldstændig diskret (passerer ikke tolden) mot postoprævning.

KEM. TEKN. NEDERL. PARFYMERI, Avd. 2. Stockholm C.

Belysning.

Benzinlygten „COLEMAN”.

Lysstyrke 300 Normallys. Blæser ikke ud selv i sterk Storm. Ubetydelig Benzinforbrug. Taaler sterke Sød uden at Nettlede ødelægges.

Tændes kun med Fyrstiker.

LÖWENER MOHN, CHRISTIANIA.

Praktisk!

Montører, Haandverkere og alle hjem bør ha loddelampen »Corba». Denne er praktisk og billig i bruk. I ethvert hus er der en eller anden ting som trænges at loddess, ved hjælp av loddelampen »Corba» kan man utføre lodningen selv.

Skriv til SØRLIE & KARLSSENS elektriske verksted, KIRKEGATEN 34, KRISTIANIA.

Bruksanvisning medsendes hver lampe. Der medfølger loddebolt og loddefærdig tin (loddevand og syre overflødig). Pris kr. 5,00 med tillæg av 0,50 til porto.

Skaldethed helbredes fuldstændig ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. Anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim.

Arnt E. Hansen, Forvgaten 14, Kristiania.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende”

Enhver, som lider af Blegtsot, Afmagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielsesbesværigheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udlæselser have fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpræparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn, Neapel, Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Løvsag og Træskjæreverktøi og Materialer.

Bøker i stort udvalg. Prisliste gratis.

Ulrick Riedl, Bodø.

Forstørrelser

utføres efter hvilket som helst fotografi eller billede, av person, brystbillede eller hel figur, landskapsbillede, hus, dyr etc. i sort, sepia (brunt) eller farvelagt. Absolut første klasses arbeide utført ved kunstetier. Prisliste sendes gratis og portofrit. Agenter antages paa meget fordelagtige betingelser.

ABELS KUNSTFORLAG. Oprettet 1884. Christiania. Post Box 496.

Frimerkeutvalg

tilstilles paa forlangende.

Reid. Johansen, Arbeidergaten 1, Kristiania.

Avertér i „Nordisk Mønster-Tidende”

Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholder 24 stkr. frimerkefotografier gummiert, færdig til paaklæbning for kun kr. 3.95 + porto pr. efterkr.

Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania H.

Stor bifortjeneste!

Dette agentur passer for alle. Nyhet! Daglig indt. 100 og 200 Nyhet! kr. og høiere beløp.

Agenter antas mot hoi provision samt hoi fast maanedsløn for salg av en letsælkelig vare.

Obs.! Høiere løn end hos nogen anden.

Skriv straks saa sendes alle oplysninger grati paa det norske sprog.

Bankfirman Stockholms Vekselkontor, Drottningst. 1, Stockholm, Sverige.

Dukketeater indrettet med rundhorisont og med utbygget tilskuerplads. Ark IV.

Det underste av de to sidestykker (B—B paa grundplanen). Se forklaringen paa ark II i forrige nummer!

Utgitt og trykt av A/S „Allers Familie-Journal“s trykkeri, Storgaten 49, Kristiania.